

COI EC TI A SrinX
ION OCHINCIUC

ION OCHINCIUC

0 NOAPTE ÎN „VENUS“

roman

EDITURA MILITARA – 1974

CAPITOLUL 1 Pissy

Grădina-bar „Mon Jardin“ era plină. Programul artistic – în toiul desfășurării. La o masa dublă, un actor sexagenar, cu aer adolescentin, anturat de cinci tinere frumoase, privea cu superioritate în jur.

„Uitați-vă la mine, nătăflcților ! voia parcă să strige în gura mare. Sînt încă viguros... Mai în putere ca oricare dintre voi !“

Un tînăr pletos, cu ochi mari, negri, șireți, zîmbi condescendent către masa sexagenarului, strecurînd apoi femeii fante de lîngă el:

- Maestrul are „marfă“ proaspătă.
- Care dintre ele ? se arată femeia curioasă.
- Blonda din stînga, îi preciză pletosul.
- O cunoști ?

– Nu... Dar are un aer provincial... E probabil o actriță de la Bîrlad sau de la Turda, dornică să vină în Capitală.

Urechea indiscretă a unui bărbos de la masa învecinată înregistrează remarcile pletosului și le transmite în șoaptă comeseanului său. Acesta își îndreaptă imediat atenția către noua achiziție a maestrului, cercetînd-o cu ochi de cunoscător.

- Ce zici, Tim ? îl consultă bărbosul.
- Nu-i rea.
- Încercăm ?
- Ar merita, conveni Tim, urmărind gesturile teatrale ale maestrului.

Aplauzele puternice, iscate de apariția pe ring a showmanului grădinii-bar, le acoperirii vocile.

#– Pissy, se adresa maestrul noii sale achiziții, ești cam mortăciune în astă seara.

- Mortăcioasă, îl corecta blonda.
- Și bătrînicioasă ? îi ceru sexagenarul confirmare.
- Corect ! îl încredința Pissy.

■– Cum ți se pare localul ?

- Mortăcios.
- Și programul ?
- Bătrînicios.
- În schimb tu ești un îngeruț !
- Nu-i bine, îi reproșa Pissy pe un ton didactic.
- Dar cum ?
- Înger.
- Nu aplici peste tot diminutive ?
- Nu.

- Da' carc-i sistemul tău de alcătuire a diminutivelor?
- Secret, îi zîmbi Pissy îngerește.
- Ai niște ochișori superbi.
- Ochiuți, îl corectă Pissy.
- Mari, albaștri, profunzi, declamă actorul. Știi că ești un tip interesant ?
- Știu.
- Chiar foarte interesant, stăruie maestrul. O fericită combinație între tipul nordic și cel meridional.
- Păi așa sînt, îi confirmă Pissy. Mama e norvegiană și tata sîrb.
- Iar tu... româncă.
- Evident ! îi zîmbi Pissy îngerește.

Cu un gest larg, îndelung studiat și utilizat, maestrul își așează mîna mare, butucănoasă, peste șuvițele lungi, sinuoase, blond-strălucitoare, ale fetei. Aceasta-i suportă mîngîierile fără să clipească.

- Superb păr ai, Pissy.
- Știu, rosti fata sec.
- Și vrei să te faci cîntăreață ?
- De române, îi preciză fata.
- Ai participat la vreun concurs ?
- Nu.
- Ai luat lecții de canto ?

6

- Multe.
- Și ce-a zis profesorul tău ? ^ j u
- Că e păcat să îmbătrînesc într-un tîrg prăpădit.
- Ai vreo meserie ?
- Tehniciană... Am lucrat pe-un șantier.
- De construcții ⁵
- Nu !... Geologic.
- Ești atît de dulce, Pissy ! continua maestrul să-i mîngîie șuvițele lungi și blonde. Cred că am să te pot ajuta... Chiar mai mult decît speri.
- V-aș fi îndatorată pe viață, maestre ! privi fata în ochii mici, obosiți ai actorului.
- Dar tu ești fetiță cuminte și ascultătoare ?
- Evident.
- Și n-ai să mă superi ?
- Niciodată.

Maestrul oftă mulțumit și lăsa să-i alunece mina spre șoldurile rotunde ale fetei. Dar degetele îi înțepeniră la mijlocul drumului. În fața lui, schițînd un zîmbet politicos, apăfuse Tinv

- Mă iertați !
- Ce vrei ? îi ripostă actorul cu aversiune.
- Sînteți un ingrat, maestre ! continuă Tim netulburat, lățindu-și zîmbetul. Dumneavoastră cu cinci dive, iar eu și cu

Bob ne aflăm singuri și-n mare suferință.

– Comandați tot ce doriți în contul meu, încercă sexagenarul să scape de nepoftit.

– Nu mîncarea și băutura ne lipsesc, îi replică Tim privind languros spre blonda Pissy, ci o parteneră de dans.

– Du-te dracului ! se zbîrli actorul la el. Ești beat !

– Betuț, maestre, îl cbrectă pe neașteptate Pissy.

– Mulțumesc ! îi răspunse sexagenarul acru. Și adăugă ofensat : Dacă vrei, n-ai decît să te duci la masa lor.

– N-ar fi mai bine să vină domnii la masa noastră ? îi sugeră Pissy.

– Ce părere aveți, maestre ? stărui Tim pe lîngă actor.

– Să vă ia naiba pe toți ! rosti acesta mîhnit. Mi-ați stricat toată seara.

Fără a se sinchisi de sexagenar, Tim făcu semn amicului său bărbos să vină la masa celor cinci dive, iar el își trase un scaun lîngă Pissy.

7

– Aveți ceva împotrivă dacă va țin de urii t o întrebă formal pe fată.

– Nu ! Pofțiți ! îl invită aceasta.

– E cazul să mă recomand ?

– Mi-e egal, îi replică Pissy cu nepăsare.

Sosi între timp și bărbosul care se înclină, recomandindu-se :

– îmi dați voie ? Anastasie Bob, iar pentru amici: Tase.

– încîntată de cunoștință, Pissy, îi zîmbi fata. Ia loc.

– Excepțional ! izbucni Tim bucuros de descoperirea făcută.

Deci nu te cheamă Pissy ?

– Nu, îi preciză fata.

– Deci și eu sînt „Pissy“ ? îi ceru Tim confirmarea.

– Evident.

– Și eu ? voi Bob să afle.

– Și tu, Pissy.

– E nemaipomenită ! continuă Tim extaziat. Am un fleî nemaipomenit.

– De ce, Pissy ? îi zîmbi fata îngerește.

– îi spuneam lui Bob că ești taman ce ne trebuie.

– La ce ?

– Avem noi un plan.

– Măreț ?

– Excepțional, cu bătaie spre formidabil !

– Dar tu cine ești, Pissy ?

– Tim.

– Adică ?

– Timotei Cavarnali.

– Bun, aprobă fata. Tim Cavarnali. Nume predestinat.

– Sînt un geniu, Pissy, se făli Tim. Dar petine cum te cheamă ?

– Angela Doliș.

■– Sună frumos, observă Bob. Merge pe afiș.

– Credeți ? se arată fata interesată.

– Absolut ! susținu Bobcu înflăcărare. Afiș de teatru, de cinema...

– Eu vreau să cânt, îi preciză Angela, cu toate că știu să și dansez.

–• Perfect! exclamă Tim

– Dar voi ce învîrțiți ? se adresă ea amîndurora.

– Oameni ai artei, îi replică Tim.

8'

– Mai concrct ?

– Eu sînt regizor, scenarist și impresar, iar Bob este un excepțional showman.

– Ce-i aia ? făcu Angela nedumerită.

– Un tip priceput la toate, îi explică Tim. Cîntă, dansează, imită, face jonglerii, prestidigitații, hipnotism...^

– Grasul ăsta ? se întoarse fata neîncrezătoare spre Bob.

– E excepțional, Pissy ! o încredință Tim.

Angela Doliș stăiui mai mult cu privirea asupra chipului rotund, cu ochi mici, vicleni, ai lui Tasc Bob.

– Grăsuț și cheluț, remarcă ea, dar simpatic.

– E o bomboană, Pissy ! o încredință Tim.

– Lucrați pe undeva ? se interesă fata în continuare.

– Vai, Pissy ! se arată Tim ofensat. Șuşaneaua e sfîntă.

– Pică și mai consistent, adăugă Bob.

– Și unde intenționați să vă produceți ?

– Pe litoral, rosti Tim îmbietor.

– Trei luni sîntem asigurați, îl completă iarăși Bob.

– Ar fi o idee, se arată Angela interesată. Dar mie c? mi-ar reveni din afacerea asta ?

– Impărțim totul frățește, îi preciză Bob.

■– Ce zici, Pissy ? o îmbie Tim.

– Mîine ne apucăm de treabă, hotărî fata pe loc.

– Maestre, se adresă Tim bucuros sexagenarului care patrona masa dublă. Putem comanda șampanie ?

Bătrînul actor ridică scîrbit din umeri.

Vocea dogită a șefului de orchestră invită consumatorii la dans.

– Mergem și noi ? o îmbie Tim pe Angela.

– Cu plăcere, Pissy !

Dansau potolit, studiindu-se reciproc.

– Ești cam frumos, Pissy, își complimentă Angela Doliș partenerul de dans.

Flatat, Tim Cavarnali își îndreptă umerii largi și începu să-și răsucească șoldurile înguste. Pe fața-i smeadă, cu o mus- tăcioară fină, păstra același zîmbet de fante.

– Cîți ani ai, Pissy ? îl întrebă Angela.

– Treizeci.
– Tânăr, frumos, isteț, excelent dansator... Cam plăci,
Pissy !
– Chiar și ție ? o privi Tim galeș.

9

– Cumînțel, Pissy, îl preveni Angela. Noi simeni asociați.
– N-are nici o importanță, îi replică Tim cu nepăsare. Ră-
mîne în familie !

– Nu, Pissy !... „Les affaires sont les affaires”.
– Cultă ești, Pissy ! remarcă frumosul pe un ton glumeț.
– Mie-mi spui ! îi replică fata. Sînt o superbă și o
isteată.

– Cu istețimea ia-o mai încet, Pissy, o preveni Tim. în
asociația noastră poți fi mai frumos, dar nu și mai deștept.
Ai reținut?

– N-am să uit, îi făgădui Angela. Dar spune-mi, istețule,
arăta ea spre masa dublă patronată de sexagenar, cu ce-l aveți
la mînă pe boșorogul ăsta ?

– Secret de afaceri, Pissy, o preveni Tim.
– Șantaj sentimental ? insistă Angela.
– Pissy, dragă ! făcu Tim cu un început de iritare. Va tre-
bui să te inițiem asupra celor zece porunci ale asociației
noastre.

– Și care-i prima ?
– „Tăcerea e de aur !”
– S-a notat și s-a memorat. A doua ?
– „Crede și nu cerceta”.
– Voi „credeți” în mine ? îl iscodi fata pe neașteptate.
– Grăbită mai ești, Pissy ! îi zîmbi Tim protector.

Angela tăcu și se dăruî dansului. Orchestra atacase o me-
lodie mult mai vioaie. Perechile începură să se dezlănțuie.
Tim își scutura sălbatic umerii și pletele negre. Dar Angela
se menținea la aceleași mișcări reținute. La sfîrșitul
dansului, Tim, gîfîind, luă fata de braț și-o conduse spre
masa dublă. B)b îi întîmpină cu un rînjete care-i dezvelea
dinții mari.

– Sînteți o pereche potrivită, remarcă el.
– Pissy e tare nebunatic, se plînsese Angela.

Tim ceru o cupă de șampanie, închină, bău, și se adresă
fetei ca din întîmplare :

, – De unde spuneai că ești, Pissy ?
– Din București, îi răspunse ea prompt.

Tim își fixă gînditor ochii în fundul cupei, strecurînd
apoi o privire piezișă spre Angela :

– Maestrului îi vorbeai parcă de'nu știu ce „tîrg pră-
* * tc

paait.

– Acolo am avut „locul de muncă”.

-- Părinții ? stăruî Tim cu aceeași privire piezișă.

- Au murit.
 - Demult ? ... •-
 - Pe mama aproape că n-o mai țin minte, iar tata a ptcrio anul trecut într-un accident de mașină.
 - Era mașina lui ?
 - Nu... A întreprinderii.
 - Unde lucra ?
 - în comerț... La aprovizionare.
 - Ești deci orfană, Pussy ! constată Tim.
 - Vă supără ?
 - Nu ! Dimpotrivă ! se grăbi Bob s-o liniștească.
- Dar Tim îl făcu să amuțească, aruneîndu-i o privire aspri.
- Mă chestionați de parcă ați fi de la procuratură, le reproșă Angela.
 - Nu uita porunca a doua, Pussy, îi aminti Tim.
 - Scuze.
 - Unde stai, în București? continuă Tim s-o descoasă Angela indică adresa unui bloc din Drumul Taberei, precum și-un număr de telefon.
 - Ai o garsonieră ? interveni Bob vădit interesat.
 - Un apartament de două camere, îi preciză fata.
 - Mai locuieste cineva acolo ? continuă Bob.
 - Nu.
 - Perfect, rosti showman-ui satisfăcut.
 - Poimîine dimineață, la ora zece, îți dăm un telefon, conchise Tim.

CAPITOLUL 2

Johnny Bigg cel curios

Așezat la o masă de pe terasa restaurantului „Monte Carlo” din Cișmigiu, Barbarossa privea fără chef în jur. Paharul de coniac din fața sa nu-l prea atrăgea. Nici proaspătul număr al cotidianului de după-amiază nu i se părea demn de luat în seamă. Doar trecerea cîte unei minijupiste pe alee mai isca o lucire jucăușă în ochii săi mari și verzi.

Barbarossa se număra printre figurile pitorești ale localurilor bucureștene. Statură de gladiator, față lată, acoperită de o barbă roșie, stufoasă – podoabă de la care i se trăgea și porecla – tînărul era cunoscut nu numai ca publicist, susținînd rubrica de automobilism a unui săptămînal, ci și ca un veritabil cascador.

- Mai doriți ceva, domnu' Barbarossa ? întrebă ospătarul.
- O cafea mică.
- Astăzi nu prea sînteți în apele dumneavoastră, remarcă ospătarul.
- Nu prea, îi zîmbi bonom publicistul-cascador.

Ospătarul se îndepărtă ca să îndeplinească noua comandă a clientului său. După cîteva minute însă, cînd reveni cu ceașca de cafea aburindă, constată uimit că acesta nu se mai

afla la masă.

„S-o fi dus pînă la toaletă”, presupuse ospătarul.

Așeză ceașca pe masă și se ocupă de alți consumatori. Dar, după vreun sfert de oră, observă că Barbarossa tot nu se înapoi ase. Ospătarul privi nemulțumit în jur. Nu era îngrijorat de cci cîțiva lei ; Barbarossa nu era omul cărc să plece fără să-și achite consumația.

„Ce-o fi pățit” ? se întrebă ospătarul nedumerit.

Dacă și-ar fi aruncat însă privirile ceva mai departe, pe aleea din preajma terasei, l-ar fi descoperit stînd pe o bancă în compania unui bărbat de vreo patruzeci și cinci de ani, îmbrăcat sobru, care vorbea românește cu un accent străin.

– Nu-i frumos ! îi reproșă publicistul-cascador, pe un ton glumeț, străinului.

– Dar ce fac ? se arată acesta surprins.

– Trageți oamenii de limbă.

– Credeți ? îi zîmbi nițel încurcat străinul.

– Am dovezi, îl avertiză Barbarossa.

– Declarațiile lor ? îl privi străinul curios.

– Nu numai atît, continuă Barbarossa. Discuțiile dumnea-voastră au fost înregistrate.

– De cine ? De Securitate ?

– Probabil că v-au luat și ei la ochi.

– Și altcineva ?

– Eu.

– Mă surprinde, îi declară străinul. Nu v-ani văzut nici-odată pînă azi în preajma mea.

– Am fost, totuși, îl preveni Barbarossa.

– îmi puteți spune și cam ce-am discutat ?

– Multe și aparent mărunte.

– Mai concret ?

– Alaltăieri, tot pc o bancă de aici, ați stat lînga un bărbat de vreo treizeci de ani, brunet, înfățișare modestă, funcționar la o întreprindere comercială.

– Așa ! îl îndemnă străinul, închizînd ușor pleoapele.

– întîi i-ați cerut voie să vă așezați lîngă el, îi preciza Barbarossa.

– Să zicem, conveni străinul.

– Apoi l-ați servit cu o țigară... Vă spun și marca: „Benson and Hedges”.

– E interzis ? întrebă străinul ironic.

– Nu.

– Și după-aceea?

Ați intrat în vorbă cu funcționarul.

– Cunoașteți cc-am discutat cu el ?

13

– La început – banalități: despre vreme, despre moda bucureștencelor și mai ales despre frumusețea lor.

– Aveți într-adevăr femei frumoase, remarcă străinul.

- Avem.
- Și-apoi ?
- Cu discreție și, mărturisesc, cu abilitate, ați ajuns să vorbiți după aceea despre veniturile oamenilor din România, despre starea lor de spirit...
- Curiozitate firească de turist, remarcă străinul.
- Oare ? îl privi Barbarossa neîncrezător.
- Susțineți că aș fi depășit limitele admise ?
- Flagrant ! îi reproșă publicistul-cascador.
- În ce sens ?
- Un turist obișnuit nu se interesează în care unitate militară și-a satisfăcut interlocutorul său serviciul militar, cum se comportau comandanții și mai ales cine erau aceștia.
- L-am întrebat eu așa ceva ?
- Mai mult decât atât, continuă Barbarossa. Voiați "să știți până și ce potențial de luptă avea unitatea respectivă.
- Mă îngroziți, domnule ! exclamă străinul stupefiat. Dacă ați reclama așa ceva serviciului de contrainformații din țara dumneavoastră, aș putea fi acuzat de spionaj.
- Păi faceți într-adevăr spionaj, îi declară Barbarossa senin.

Pe fața mică, rozalie, a străinului apăru o umbră de îngrijorare.

- M-ați pus pe gânduri, rosti el.
- Ar fi și cazul, îl sfătui Barbarossa.
- Știți cumva și cine sînt ?
- V-am văzut intrînd și ieșind din birourile unei agenții comerciale.
- M-ați urmărit, deci ? •
- Pas cu pas.
- îmi cunoașteți și numele ?
- John Bigg ! Și Barbarossa adăugă cu condescendență : Deși statura vă infirmă numele.
- Nu-i unicul paradox din lume, filozofă străinul. Și fiindcă veni vorba de paradoxuri, modul în care m-ați acroșat mi se pare cel puțin straniu.
- Dar eficient.
- Sînt trei posibilități, cugetă John Bigg.

14

- Posibile, îl completă Barbarossa cu o sclipire ironică în ochi.
- Prima ipoteză, continuă străinul netulburat, mi se pare cea mai plauzibilă.
- Anume ?
- Sînteți ofițer de securitate.
- Așa, înregistra Barbarossa senin.
- Dar mă îndoiesc.
- De ce ?
- N-ați binemerita de la șefii dumneavoastră procedînd

astfel.

- Adevărat, recunosc publicistul-cascador.
- Încît m-aş opri la a doua ipoteză.
- S-auzim ! îl îndemnă Barbarossa.
- Nu puteţi fi decît un amator care urmăreşte oa reci re beneficii personale.

- Aţi început să vă apropiaţi.
- Nişte sume în valută forte, depuse la o bancă occidentală, v-ar prinde tare bine. Nu-i aşa ?

- Şi-ncă ce bine mi-ar prinde ! îi mărturisi Barbarossa.
- Dar pentru a obţine aşa ceva, ar trebui să oferiţi în schimb nişte servicii excepţionale, îl preveni John Bigg.

- De aceea mă şi aflu în clipa asta aici.
- Mă bucură, rosti străinul.
- Plăcerea e de partea mea, se înclină Barbarossa politicos.

John Bigg scoase un pachet de ţigări tot marca „Benson and Hedges“, şi-l servi.

- Mulţumesc ! Nu fumez.
- Duceţi o viaţă cumpătată ! observă John Bigg.
- E musai, îi declară cascadorul. Trebuie să fiu mereu în formă.

Străinul îşi plimbă ochii mici, iscoditori, peste musculatura de Hercule a cascadorului.

- Sînteţi un exemplar reuşit, constată. Iar dacă mai pose-daţi şi-o inteligenţă corespunzătoare, mă felicit că v-am întîlnit.

- Mai aveţi vreo îndoială ?
- Una singură. Pentru cine mai lucraţi ?
- Eu nu mi-am îngăduit să vă pun o asemenea întrebare, îl preveni Barbarossa.

- Mea culpa, rosti John Bigg împăciuitor.
- În unele situaţii, continua cascadorul să-i reproşeze, aţi dovedit multă pripeală.
- Fiţi atent ! Mă jigniţi ! rosti străinul ofensat.
- Am să vă explic, adăuga cascadorul netulburat.
- Chiar vă rog.
- Dacă aţi fi fost mai prudent, n-aţi fi fost expedit în douăzeci şi patru de ore din ţările în care aţi lucrai înainte de-a veni la Bucureşti.

- Cunoaşteţi deci şi acest „amănunt“, constată John Bigg cu un zîmbet acru.

- V-am prevenit că sînt foarte bine informat.
- îmi retrag caracterizarea de „amator“ cu care v-am gra-tulat mai înainte. Socotiţi că am comis şi aici unele imprudenţe ?

- Suficiente ! îi declară cascadorul.
- Poate că şi întrevederea noastră de acum, pe această bancă, e o mare imprudenţă ?

- Este, rosti Barbarossa sec.
- Convorbirea noastră a fost cumva înregistrată ?
- Nu ! Dar viitoarele discuții ar putea fi.
- Și ce-i de făcut ?
- Vom stabili împreună cele mai adecvate mijloace de comunicare. Dar, pînă. atunci, trebuie să ieșim din situația de față cu obrazul curat.
- Ați observat ceva suspect ? întrebă John Bigg cu teanve.
- Se îndreaptă chiar în clipa asta spre noi un vânzător de baloane.

Agentul comercial își roti încet privirea și zări într-adevăr, venind în direcția lor, un vânzător ambulant care ținea de sfoară un munte de baloane umllate.

- Cine-i ? șopti John Bigg.
- Unul din „îngerii” care vă au în paza, îi strecură Barbarossa prin colțul gurii.
- Nu l-am mai văzut.
- Nici n-o să-l mai vedeți, îl încredința cascadorul.
- Să discutăm ceva, îi ceru grăbit agentul comercial.
- Pasiunea mea e automobilismul, îi sugeră Barbarossa ca temă a convorbirii.

- E în regulă, conveni John Bigg.

Vânzătorul de baloane se opri într-adevăr în dreptul lor, oferindu-și marfa trecătorilor. Pentru agentul comercial era o certă confirmare a presupunerii lui Barbarossa.

16

Colonelul Drăguț stătea în cumpănă.

- Unde naiba vrea să se mai ducă și mister Bigg ? îl întrebă el pe locotenentul care i prezentase cererea agentului comercial.

- La pescuit, îi preciza tînărul ofițer.
- Și neapărat la acest lac ?
- A aflat că e plin de pește.
- Oltenaș ce părere are ?
- Zice să avizăm favorabil.
- Atrage-i încă o dată atenția să ia toate măsurile.
- Le-a și luat, îl încredință locotenentul.

A doua zi, dimineață, postul fix de la bariera nordică a Capitalei, comunica laconic lui Oltenaș :

- Tovarășe căpitan, vă raportează că mașina 3-B-2652 a trecut acum pe-aici.

- E în regulă ! îi răspunse Oltenaș sec.

Căpitanul așteaptă apoi liniștit apelul următorului punct fix. Trecu însă un sfert de oră fără ca acesta să dea vreun semn de viață. Oltenaș se alarmă. Chemă postul respectiv. Spre surprinderea lui i se răspunse :

- Mașina care vă interesează n-a apărut încă.
 - De îndată ce-o vezi, înștiințează-mă, îi ceru Oltenaș.
- Căpitanul era însă convins că nu va mai primi nici o comuni-

care de pe acest traseu.

„Domnul John Bigg vrea să pescuiască altceva decât crapă și știuci”, își zise el.

Drumul străbătea o întinsă pădure de stejari. John Bigg conducea încet, cercetînd atent locurile. Căuta ceva. Opri la un moment dat mașina, stinse motorul și coborî. Ascultă. Pădurea era tăcută. Auzi un trosnet de creangă uscată. Tresări și rămase locului, încremenit. Trosnetul nu se mai repetă. Desluși în schimb chicotul unei fete. John Bigg zîmbi mulțumit și se urcă iar la volan. Porni mai departe. După vreo cinci sute de metri întîlni un grup de tineri. Patru fete și trei băieți căutau fragi. John Bigg stopa în dreptul lor și coborî. Tinerii îl cercetau cu priviri nedumerite.

– Bună ziua ! îi salută politicos agentul comercial.

Tinerii îi răspunseră cu glasuri reținute.

– Ce faceți pe aici ?

– Ne plimbăm, răspunse o fată oacheșă.

17

– Sînteți de prin partea locului ?

– De pe aici, rosti evaziv aceeași oacheșă.

– Din care sat ?

Fata îi preciză numele unei așezări aflate la vreo zece kilometri spre nord.

– Sînt mulți fragi pe aici ? își îndreptă John Bigg privirea spre ulcica din mîinile fetei.

– Nu prea, făcu aceasta.

– Îmi vindeți și mie cîtiva ?

– Nu avem nici pentru noi, îl refuză fata.

Agentul comercial zîmbi tinerilor cu bunăvoință :

– E și normal să nu găsiți, dacă umblați doar pe marginea drumului. Îmi amintesc că mai încolo, spre mijlocul pădurii, erau niște poienițe pline cu fragi.

– Or fi, îi replică oacheșa cu părere de rău. Dar nu ne mai putem duce acolo.

– De ce ? se arătă John Bigg surprins. Vă oprește pădurarul ?

– El ne lasă, îi răspunse fata. Dar nu-i voie.

– De ce ? stăruie agentul comercial.

– Ducți-vă și-o să vedeți, conchise fata zorită de ceilalți tineri la drum.

– Dacă vă înapoiați și aveți mai mulți fragi, să știți că sînt amator, îi mai adresă străinul o ultimă rugămintă.

Fata nu-l mai luă în seamă și grăbi pașii.

John Bigg mai rămase cîteva clipe în loc, privind gînditor în jur. Urca apoi la volan și porni. După cîtiva kilometri opri din nou mașina. Auzise niște tălăngi. Era o turmă de oi care păștea laturile drumului. Un cioban de vreo treizeci de ani, cu pălăriuța dată pe ceafă, pășea fluierînd în urma oilor.

– Ziua Bună, baciule ! îl salută John Bigg.

– Să trăiți ! îi răspunde acesta.

Agentul comercial coborî. Ciobanul îi cerceta bănuitor ținuta de pescar.

– Încotro ? se interesează el.

– La pescuit, baciule, îi răspunde John Bigg.

– Aici, în pădure ?

Străinul scoase din buzunarul larg al bluzonului său o hartă turistică și indică ciobanului conturul albastru al lacului.

– Cine v-a spus că puteți pescui aici ?

18

■— De la București, de la Asociație, se grăbi John Bigg să i precizeze.

– A avui odată și lacul ăsta pește, îl lămuri ciobanul.

– Acum nu mai are ?

– Nu... L-au năpădit papura și stuful... Nu mai găsești în el decât broaște, șerpi și lipitori.

– Mie mi s-a spus că are și pește, stăruie John Bigg.

– Or fi cunoscînd dumnealor mai bine, rosti ciobanul cu un zîmbet. Și-apoi trebuie să mai știți un lucru : pe drumul ăsta nu puteți ajunge la lac.

– De ce ?

– Scrie : „Trecerea oprită“.

■— Unde ?

– Nițel mai încolo.

-- Și de ce-i „trecerea oprită“ ?

– Enterese, rosti ciobanul vag.

– Ce fel de interese ? insistă. Vreun obiectiv militar ?

– O fi.

– Ei, drăcia dracului, se lamentă John Bigg. Asta mai lipsea !... Fumezi ?

– Mulțumesc !

John Bigg îi întinse obișnuitul său pachet de „Benson and Hedges“. Ciobanul cercetă atent marca de pe pachet, apoi duse țigara la nas, trăgînd în piept aroma de tutun bun.

– Americană ?

– Englezească, preciza John Bigg.

– Bună și asta, conveni ciobanul.

Trase primul fum, pe care-l slobozi cu zgîrcenie.

– 5li-am pierdut vremea de pomană venind pînă aici, î se plînsese John Bigg. Țăstia, cu armata lor, se bagă peste tor.

– Au enterese, observă păstorul.

– Dar pentru asta trebuie să închidă drumurile ?

•— închizi și-o sută de drumuri dacă-i nevoie, rosti ciobanul sentențios. Cu armata nu te joci.

– Aș fi vrut totuși s-ajung la lac, stăruie agentul comercial.

– Degeaba !... N-o să puteți, îl preveni păstorul. E opriiă

intrarea din toate părțile.

19

– Dar ce naiba fac ? Manevre ?

– Ei știu ! conchise păstorul evaziv. Și adăugă : Încearcă ba una, ba alta...

– Fi-le-ar rachetele de rîs ! continuă John Bigg să se burzuluiască.

Păstorul însă nu reacționa. Se mulțumi să tragă liniștit din țigară, strigînd apoi la oUe care intraseră prea mult în pădure.

– Și ce mare scofală cu rachetele astea ? continuă agentul comercial. În alte părți, prin apus, le vezi defilînd pe stradă.

– D-apoi și la noi defilează, remarcă păstorul. Le-am văzut la televizor... Da' or mai fi și de acelea care nu se arata.

– Or fi ! îi zîmbi John Bigg bonom. Și adăugă : Am să încerc totuși să ajung la lac.

– Încercați ! făcu păstorul neconvins.

La prima încrucișare, agentul comercial găsi într-adevăr indicatorul care interzicea accesul pe drumul din stînga. Mai parcurse vreo cincizeci de metri, apoi stopă, opri motorul și coborî, avînd în mîini un aparat de fotografiat cu teleobiectiv. Se furișă curînd în direcția căii interzise.

Căpitanul Oltenaș înfățișă colonelului Drăguț un raport detaliat asupra itinerarului străbătut de John Bigg.

– Domnul agent comercial s-a apucat serios de treabă, constată Drăguț trccîndu-și privirea peste setul de fotografii care însoțea raportul.

– Dovezile pe care le avem sînt suficient de compromițătoare, remarcă și Oltenaș.

– Mai așteptăm, hotărî colonelul. Poate se liniștește.

Amestecat printre miile de bucureșteni care căutau răcoarea strandului Florcasca-2, Barbarossa îl aștepta pe John Bigg la otonetă, sorbind un Pepsi Cola rece. Agentul comercial nu în-tîrzie să se prezinte la întîlnire. Ceru și el o sticlă de Pepsi Cola, pe care o înghiți pe nerăsuflăte.

– Sînteți cam încălzit! remarcă Barbarossa.

– Mi s-a făcut o farsă de neiertat.

– V-am prevenit, îi replică Barbarossa.

– Cred că „alții” au fost preveniți, îi strccură John Bigg prin colțul gurii.

– De cine ?

20

-- Nu știu.

– V-am spus că nu-i bine să acționați pe cont propriu, îl reproșă Barbarossa. N-aveți o carte de vizită prea bună.

– Nu m-a urmărit nimeni, continuă John Bigg la fel 3a' dezorientat.

– Unde ați fost ?

- într-o zonă care mă interesa. ,
 - Și ?
 - Obiectivul de acolo era... improvizat.
 - Vi s-a întins o cursă !
 •- Și încă ce cursă ! >
 - Ați căzut în ea ?
 - Din păcate.
 - Consecințe ?
 - Deocamdată, nici una... Din partea celor de aici.
 - Dar șefii ? Șefii ce-au zis ?
 , - M-au calificat... Nu-ți mai spun cum.
 - Regret, dar nu m-ați prevenit nici unde vă duceți și nici
 ce-aveți de gând să faceți... La urma urmei vă privește... Dar
 nu uitați că eu v-am avansat o ofertă serioasă... Ați re-
 flectat asupra ei ?
 - Da.
 " \$ l
 - Voi mai reflecta.
 •- Aștept, conchise Barbarossa. Și se îndepărtă.
 Serviciul de contrainformații era în alertă. Colonelul Dră-
 guț spumega de furie. Căpitanul Oltenaș, chemat la el, stătea
 spășit, într-un colț al biroului.
 - Splendid ! îi strigă Drăguț. Sub nasul nostru !
 Oltenaș ridică neputincios din umeri.
 - Cum dracu' a ajuns acolo ? continuă Drăguț.
 - A închiriat o mașină, explică Oltenaș.
 - Asta ați aflat pe urmă ?
 - Nu ne-a dat prin gând să controlăm... Acum, vara, se în-
 chiriază zeci de mașini... Iar numele de Ionescu îl întâlnești
 la tot pasul.
 - Dar nu l-a văzut nimeni plecând din hotel ?
 - Nimeni.
 •- Cu toate că avea autorizație de ieșire din Capitală ?
 - Tocmai asta ne-a derutat : deși ceruse o autorizație, nu
 se folosea de ea.
 - Hotelul a fost supravegheat rotund timpul ?
 ■- Evident.
 - Și-n vremea asta mister Bigg fotografia și ■filma
 „obiectivul”.
 Oltenaș lăsă privirea în pământ.
 - Unde-i acum ? mai întrebă colonelul.
 - Tot acolo !... Până termină cei de la circulație ancheta.
 - A lucrat bine individul, recunosc Drăguț. E mai peri-
 culos decât mă așteptam.
 - Ce facem ? se interesa Oltenaș cu glasul stins.
 - Nimic ! conchise Drăguț. \ oi înșivă l-ați ajutat să iasă
 basma curată.
 John Bigg jubila. Avea confirmarea că în careul 12 se afla
 rampa de încercare pe care o căutase cu atîta asiduitate.

– Felicitări ! i se transmisese din partea „centralei“. Iar șeful său direct își retrăsese oficial caracterizarea de „idiot“ pe care i-o atribuisese după eșecul primei acțiuni.

În aceeași zi, John Bigg îi dădu întâlnire lui Barbarossa.

– V-a mers bine ! constată cascadorul.

– De unde știți ? îl cercetă cu un aer surprins agentul comercial.

– E de ajuns să vă privească cineva.

– Le-am plătit polița, continuă să se umfle în pene agentul comercial.

– Sînteți sigur i

■– Absolut.

– Comit o indiscreție dacă vă întreb cum ați procedat?

– Nu, îi răspunse prompt John Bigg. Fiindcă la ora asta raportul amănunțit al acțiunii melc circulă fără îndoială prin toate birourile serviciului vostru de contrainformații.

– Ați lucrat deci pe față ?

– Ca un gentleman, se făli iarăși agentul comercial.

– Îmi povestiți și mie ? îi ceru Barbarossa.

La ghișeu de închirieri de autoturisme al garajului „Ciclop“ se prezentase o oarecare Elisabeta Ionescu.

22

■– Vreau și eu o mașină, ceruse ea.

Funcționara de la ghișeu o măsurase scurt din priviri. Solicitanta, o brunetă elegantă, de vreo treizeci de ani, prezenta încredere.

– Aveți carnet de conducere ? se interesase funcționara.

– Altfel n-aș fi venit la dumneavoastră.

– Vă rog să completați acest formular.

În aceeași zi, pe la prînz, Elisabeta Ionescu ieșea din București la volanul unui „Fiat-1300“. Alături de ea se afla John Bigg.

După vreo oră și jumătate, în mijlocul unei păduri de stejari, pe un drum vicinal, în calea „Fiat“-ului apăruse o barieră și-o santinelă. Elisabeta Ionescu oprise și coborîse, îndreptîndu-se apoi spre ostașul de pază. Și-n timp ce santinela explica femeii că apucase pe un drum greșit, John Bigg fotografia și filma împrejurimile prin parbrizul și ferestrele mașinii.

– Trebuie să ne întoarcem la șosea, îi explicase după aceea cu glas tare Elisabeta Ionescu agentului comercial. Lacul e pe cealaltă parte.

Femeia zîmbise la despărțire santinellei:

– Vă rog să ne iertați !

– Nu face nimic, îi răspunsese ostașul la fel de politicos.

Mașina făcuse cale întoarsă. Dar, la prima încrucișare, se abătuse iarăși din cale, pornind pe un alt drum de pădure. După vreun sfert de oră, întâlnise o nouă barieră păzită de-o santinelă. Urmaseră aceleași explicații, aceleași scuze și

aceleași fotografii și filmări efectuate de John Bigg cu deose¹ bită discreție. -

- Ne-am înapoiat cuminți în șosea, continuă agentul comercial să-i povestească lui Barbarossa, șiram pornit cu adevărat spre lac. Dar, după vreo zece kilometri, o mașină a efectuat o depășire idioată și ne-a lovit.

- Rău ? se interesează cascadorul.

- Nu prea.

- Suficient însă ca să vă țină pe loc >i să intervină cei de la circulație, presupuse Barbarosa.

- Ești istet ! îl complimentă John Bigg.

•- A urmat apoi ancheta, continuă Barbarossa.

23

- Normal.

- Legitimări, confruntări, expertiză... Dar cum ați motivat prezența dumneavoastră în mașina închiriată de duduia aceea ?

■- Am pus totul pe seama unei aventuri galante.

- Bun ! conveni cascadorul. Și filmul ? Clișeele ?

- Mi-au fost voalate, îi preciză John Bigg.

- Deci „accidentul” i-a servit de minune pe „băieți” ?

- Dintr-un punct de vedere... da.

- Și-au fost operativi ! constată Barbarossa.

- Chiar foarte operativi, sublinie John Bigg. Probabil că, după ce-am plecat de la prima barieră, postul de acolo a semnalat prezența mașinii noastre. Iar când am fost opriți la a doua barieră, și-au dat seama că nu ne-am rătăcit în-tîmplător. Din clipa aceea au intrat în acțiune.

- După câte înțeleg, din toată această „aventură galantă” nu v-ați ales decît cu niște pelicule albe.

- Voalarea clișeeilor îmi confirmă că acolo se află într-adevăr obiectivul pe care-l caut.

- E o ipoteză, rosti Barbarossa gînditor. Pentru că ar mai putea fi una !

- Care ?

- Să vă fi jucat iarăși un renghi.

- Nu se poate ! refuză agentul comercial să creadă. Dacă și acesta e un obiectiv fals, îmi tai gîtul... Altfel ce rost avea ca ei să se folosească de primul prilej pentru a-mi voala clișeele ?

- Dacă aș fi fost în locul lor, eu tot așa aș fi procedat, își susținu cascadorul punctul de vedere. V-aș fi atras către această zonă unde aș fi avut un obiectiv improvizat, ori aș fi avut chiar unul real, care a fost mutat între timp.

- Asta e o chestie, rosti John Bigg gînditor.

- V-aș fi lăsat apoi să vă apropiați, ca să filmați și să fotografiați, iar pentru a nu mai avea nici un dubiu că acolo s-ar afla într-adevăr rampa de încercare pe care o căutați cu atîta asiduitate, aș fi făcut pe dracu-n patru ca să vă voalez clișeele, oferindu-vă astfel confirmarea dorită.

– Exclus ! îi strigă agentul comercial. Nu cred cătuși de puțin în această ipoteză. Rampa se află acolo !

24

– Punem pariu ca peste două-trei săptămîni nu mai găsiți în zona aceea nici bariere și nici santinele ? insistă Barbarossa.

John Bigg privi aproape cu teamă în ochii mari ai cascadorului :

- Dumneata nu crezi în nimic ?
- N-am decît un singur idol, îi replică Barbarossa.
- Și cine-i acela ?

CAPITOLUL 3

La telefon – un glas suav

Martin Bauer se întorsese de la plajă și se pregătea pentru dejun. Fire pedantă, se îmbrăca încet, cu grijă, fredonînd șlagărul din acea vară al litoralului românesc. Soneria telefonului îl întrerupse brusc. În receptor – un glas suav de femeie :

- Camera șaptezeci și trei ?
- Da, duduie, o încredință Bauer.
- Dacă nu deranjez, aș putea vorbi cu domnul inginer Marin Predoiu ?

– Cu multă plăcere, dar ați întârziat nițel.

– De ce ?

– A plecat azi dimineață la București.

Glasul suav avu o clipă de ezitare, apoi stăruie:

- Nu v-a spus întîmplător cînd se întoarce ?
- Poate vara viitoare, îi replică Bauer glumeț.
- Oo ! exclamă femeia contrariată.
- Colegul meu e cumva un ingrat ? se interesă Bauer.
- Oarecum.

– îmi pare rău, consolă Bauer glasul suav. Dar s-ar putea să mai comunicați între timp cu el. Aveți vreun mesaj de transmis ?

– Nu !... Cel mult... să-i spuneți că nu-i deloc un gentleman, așa cum voia să pară.

- V-a făgăduit ceva ? insistă Bauer.
- Ne dădusem în seara asta întîlnire.
- Unde ?

26

■– Nu prea departe... Era de ajuns să coboare cu liftul pînă la parter și apoi încă niște trepte pînă la bar.

– Pacat ! Asta înseamnă că v-a stricat toată seara.

– Să zicem, rosti moale glasul suav. Nu-i deloc atrăgător să stai singură, seara, într-o cameră de hotel, pe litoral

– De ce „singură” ? se interesă tînărul inginer.

– Păi ce să fac ? se plînsese glasul suav. Toți prietenii mei și-au stabilit programul.

– Nu fiți tristă ! continuă Bauer. Mai există o soluție.

– La ora asta ?

– De ce nu ? Cunoscut eu un bărbat drăguț, unu optzeci înălțime, brunet, ochi albaștri, bun de gură, care ar fi bucuros să vă alunge plictiseala.

– Mă faceți curioasă, se arată interesat glasul suav. Cine-i tânărul acesta care întrunește atâtea calități ?

– Subsemnatul ! se recomandă Bauer fără jenă.

În receptor se auziră, spontan, sunetele cristaline ale urmi rîs de femeie. Inginerul nu scăpă ocazia :

– Sînt amuzant, nu-i așa ?

– Evident ! Și mai ales modest ! îl ironiza glasul suav.

– La ce oră ne vedem, prin urmare, diseară ? stăruia Martin Bauer.

– În orice caz, nu mai devreme de ora zece.

– Perfect ! La zece ! repetă Bauer. La bar !... Și cum ne vom recunoaște ?

■ – Nu m-ați văzut cu Marin Predoiu ?

– Nu.

– Atunci am să vă atrag eu într-un fel atenția asupra mea.

– Am reținut, domnișoară...

• – Angela, îi preciza glasul suav.

– Bine ! conchise Martin Bauer. Pe diseară.

– Aștept !

Pe șoseaua Constanța – Tulcea, în apropiere de Babadag, se produsese în aceeași dimineață un grav accident de circulație. La fața locului sosise mai întâi o mașină a miliției, apoi alta care aducea pe procuror și pe medicul legist. Priveau cu toții consternați la cadavrul unui bărbat de vreo treizeci de ani.

– Cum e, doctore ? se interesă procurorul.

j – Moarte rapidă ! declara medicul legist. Lovitură puternică la ficat, hemoragie internă, plus fractură de bazin.

– Cum spuneți că-l cheamă ? se adresă apoi procurorul ofițerului de miliție.

– Predoiu Marin, îl informă acesta. Și adăugă pe un ton profesional : treizeci și doi de ani, cercetător la un institut din București... Pofțiți actele lui.

– Păcat de el ! constată procurorul oprindu-și privirea asupra fotografiei din buletinul de identitate. Era un băiat drăguț... Și ce-ați constatat pînă acum ?

– Predoiu venea cu mașina dinspre Constanța, explică ofițerul de miliție. Aici, în curbă, i-a tăiat calea în plină viteză, un Opel Rekord... După cum spun martorii, Predoiu, ca să evite ciocnirea, a frînat brusc... Se vede dealtfel după urmele lăsate. A virat după aceea mult spre dreapta, izbindu-se de bornă... Mașina s-a dezechilibrat și s-a prăbușit în groapă.

– Iar Opelul ? se mai interesă procurorul.

– A șters doar aripa stîngă a mașinii lui Predoiu... Am

colectat de altfel urmele de vopsea... După aceea a mărit viteza și s-a făcut nevăzut.

- Accident obișnuit, observă procurorul.
- Așa s-ar părea.
- Putem transporta cadavrul ? se interesă medicul legist.
- Desigur, admise procurorul.

În „storno”-ul din mâinile ofițerului de miliție apăru un semnal. Acesta puse aparatul pe recepție. În difuzor se auzi un apel clar :

„Atențiune ! Aici serviciul de circulație al județului Constanța... Către toate posturile de control... Verificați autoturism Opel Rekord, culoare alb-ivoire, număr de circulație de București cu terminație probabilă 32... Aripa stângă lovită... Avertizați atelierele de reparații... Atențiune ! Aici serviciul de circulație al județului Constanța”...

Oltenaș intră grăbit în biroul colonelului Drăguț.

- Opelul a fost găsit, raportă căpitanul.

Unde ? se interesă colonelul posomorit.

- În parcajul de la motelul „Doi iepurași”... Abandonat.
- Furat ?

Bineînțeles.

28

- Și proprietarul ?

- Habar n-avea ! A chefuit toată noaptea și dormea fără grijă la hotelul „Lotus” din Mamaia.

- Asta e, deci, conchise Drăguț mai mult pentru sine. Și adăugă: Dar nefericitul ăsta de Predoiu ce naiba căuta la Babadag ? Avea pe cineva acolo ?

- Nu... Lui Martin Bauer, colegul lui de cameră, i-a spus că pleacă la București.

- Bauer ! repetă Drăguț gânditor. Îți spune ceva numele ăsta ?

- Bineînțeles ! E inginerul Martin Bauer, care lucrează cu profesorul Voiculeț.

- Și cu Marin Predoiu ?

- Și cu el, repetă Oltenaș mecanic.

- Specialist în laser, continuă colonelul pe același ton gânditor.

- Vă gândiți că...

- Nu mă „gîndesc” !... Sînt obligat să fac o asociere, replică Drăguț cu un început de iritare.

- Nu văd pricina pentru care Bauer l-ar fi înlăturat pe Predoiu... V-ați gândi't la vreuna ?

- Teoretic... la mai multe.

- A proiectat împreună cu Predoiu acel dispozitiv pe bază de laser, își aminti Oltenaș. Să-și fi suprimat colegul pentru a deveni autor unic ?... Mi se pare stupid... Să ucizi un om pentru a beneficia singur de premii și glorie... Și-apoi se știe că au lucrat împreună la acest dispozitiv.

– Poate că Bauer nu se mulțumește doar cu gloria și premiile autohtone, își continuă Drăguț supozițiile. Poate năzuiește să-și valorifice descoperirea în Occident.

– I s-or fi făcut oare niște oferte ?

– Cumpărători ar găsi.

– Prin urmare socotiți că trebuie să ne concentrăm atenția asupra lui Martin Bauer ?

– Absolut!... Mai ales că mi-au sosit ultimele date privind biografia acestui june inginer.

– Pot să le văd și eu ? ceru Oltenaș.

– Te rog ! îi întinse colonelul mapa din iața sa.

Căpitanul trecu repede cu privirea peste cele câteva fu: dactilografiate.

– Nu știam, conchise acesta surprins.

29

– Nici eu, recunosc Drăguț. I s-a făcut o verificare destul de superficială.

– Au considerat probabil că e suficient să fie excelent profesional ca să-l repartizeze într-un institut atât de important.

— Profesorul Voiculeț a ținut și ține mult la el, mai preciză Drăguț.

– E creația lui, conchise Oltenaș.

– O fi, rosti Drăguț cu părere de rău. Dar se mai întâlnesc și „copii vitregi”.

– Am făcut deci bine trimițînd acolo pe „A 7” ?

■— Nădăjduiesc.

– Nu înțeleg, totuși, de ce s-au grăbit să-l suprim pe Marin Predoiu ? își mărturisi Oltenaș gîndul care-l obseda.

– Poate că i-or fi gropus și lui Predoiu vreun „contract” pe care acesta n-a vrut să-l onoreze.

– În cazul acesta n-avea nici un rost să-l îndrepte spre Babadag !

– Cine știe cu ce l-or fi momit într-acolo ?

•— E o taină pe care Predoiu o duce cu el în mormînt... Și-apoi dacă „partea interesată” vrea să intre neapărat în posesia planurilor dispozitivului, înseamnă că va acționa și asupra lui Martin Bauer ? continuă Oltenaș supozițiile.

– Eu cred că a acționat concomitent, conchise Drăguț.

– Să se fi dovedit oare Bauer mai „înțelegător” ?

– Presupun !... Altfel cum îți explici seninătatea cu care a declarat că Marin Predoiu a plecat la București, în timp ce acesta suferea un accident mortal pe cu totul altă rută ?

– Dar dacă Predoiu s-a răzgîndit pe drum ? presupuse Oltenaș.

– De ce să se fi răzgîndit ?

– O fi avînd vreo iubită la Tulcea ?... Sau pe cineva care făcea o excursie în Deltă ?...

– Vrei să-l scoți pe Bauer din cauză ? îl privi Drăguț fix.

– Sîntem obligați să ținem seama și de această ipoteză, stăruind căpitanul.

– Trece-o la pasiv și ocupă-te serios de inginerul acesta.

Elegant, bine dispus, presimțind că seara îi va oferi o aventură mai deosebită, Martin Bauer aștepta, la masa pe care o ocupase din vreme, un semn de la „glasul suav”. Urmă

30

rea doar fragmentar programul artistic al barului. Privirile lui o căutau fără zăbavă pe misterioasa de la telefon. În sinea lui își zicea că nu putea fi decît o femeie foarte frumoasă. Știa gusturile lui Marin Predoiu. Spera însă că misterioasa de la telefon era o blondă, deși lui Predoiu îi plăceau brunetele. „Sînt mai picante și mai temperamentale”, îi explicase colegul său.

Martin Bauer prefera blondele. „Sînt mai rasate”, își zicea el. Dar printre consumatoarele localului nu întîlni nici o blondă care să-i stîrnească interesul. Cele mai multe erau străine, or „glasul suav” de la telefon vorbea o românească fără cusur.

„Să fie o farsă ? se întrebă Bauer la un moment dat. Sau a împiedicat-o cineva să vină ? Poate-i măritată, cu un soț bătrîn și gelos, care a oprit-o în cameră... Sau poate a întîlnit un prieten care i-a făcut o ofertă mai tentantă pentru seara asta ?... Dar nu... Nu cred ! Avea un glas prea îmbietor... Se simțea cît de colo că vrea să mă cunoască !... Trebuie să vină !”

Pe mica scenă a barului fu anunțată apariția profesorului Honorius. Martin Bauer îi reținuse numele încă de pe afiș : „Profesorul Honorius^ vă oferă în fiecare seară un program excepțional de prestidigitatie, sugestie și hipnoză”.

Inginerul zîmbi îngăduitor grăsunului chel, cu barba rară, ivit pe scenă într-un frac mult prea larg pentru el și destul de ponosit. Profesorul Honorius își prezenta programul cu un glas răgușit, sîsîind printre dinții știrbi și tamponîndu-și mereu fața veșnic asudată. „Un șarlatan”, îl categorisi Martin Bauer.

Urmărea în silă scamatoriile prestidigitatorului. Dar iată că lîngă profesorul Honorius își făcu apariția și o asistentă, o blondă superbă, costumată sumar, care se mișca dintr-un loc într-altul cu grația unei balerine.

„Face banii !” își zise Martin Bauer îneîntat.

Și nu-și mai deslîpea privirea de la ea.

Profesorul Honorius coborî de pe scenă și începu să se strecoare printre mese. Lua batiste din buzunarele bărbaților și le flutura pe la nasurile acestora, oferindu-le mirosul de parfum dorit. Se opri și la masa lui Martin Bauer, smulgînd acestuia, cu o mișcare iute, batista albă din buzunarul de la piept.

– Ce parfum doriți ? îl întrebă profesorul Flonorius,

31

Descumpănit pentt-j moment, inginerul își reveni și rosti cu glasul ridicat:

– Cel pe care-l folosește asistenta dumneavoastră în astă seară.

In local izbucniră spontan râsete de satisfacție.

– îl veți avea imediat, îi făgădui profesorul Honorius.

Flutură batista ușor, apoi o duse la nasul lui Bauer.

– îl simțiți ?

– îl simt !

– I-ați recunoscut și marca ?

– Da.

– Domnișoară ! se adresă atunci profesorul Honorius asistentei sale. Cu ce parfum ți-ai dat în această seară pe buclele aurii ?

– „Nina Riccl”¹ rosti asistenta clipind ghiduş din genele ei mari.

Martin Bauer tresări ușor. I se păru că era vocea de la telefon.

– în batista dumneavoastră, i se adresă Honorius inginerului, ați simțit același parfum.

– Vă înșelați, îi replică pe neașteptate Bauer. Batista mea miroase a „Tendresse”.

Asistența începu să murmure. Descumpănit, profesorul Honorius mai flutură o dată batista lui Bauer și i-o oferî.

– Vă rog s-o mirosiți mai îndelung și cu atenție.

Tînărul își duse batista la nas. își propuse să prelungească scena cît mai mult.

– E tot „Tendresse”, declară el, măsurîndu-l pe Honorius cu o privire disprețuitoare.

– Domnișoară ! strigă Honorius vădit iritat asistentei sale. Te rog să cobori și să-i dai posibilitatea domnului să compare parfumul dumatăle cu cel pe care-l simte în propria-i batista... Sînt convins că domnul confundă.

– Nu cred ! stăruî Martin Bauer. Sînt expert în parfumi.

– Vom vedea imediat, îi replică profesorul Honorius.

Cu un mers ușor legănat, de fetiță alintată, asistenta se apropie de masa lui Martin Bauer.

Tînărul se ridică și-și apropie ușor fața de superbul păr blond care cădea pe umerii asistentei. Trase îndelung în piept parfumul.

32

– Și acum, vă rog să mai mirosiți o dată propria dumneavoastră batistă, îi ceru Honorius onoratului client.

Martin Bauer procedă întocmai.

– E același parfum ? stăruî Honorius.

– E același ! îi confirmă inginerul.

Profesorul Honorius răsuflă ușurat.

– „Quod erat demonstrandum“,! exclamă satisfăcut. Dar la început n-a fost același parfum ? îl mai întrebă el pe onoratul client.

– Ba da ! îi confirmă Bauer din nou.

– Și ce marcă e ?

– „Tendresse“, declară Bauer senin.

Asistența izbucni în râsete puternice.

– Iertați-mă ! se adresă Honorius consternat onoratului client al barului „Neptun“. Am îndoileli că asistenta mea nu stie ce parfum a folosit... Oricît de expert ați fi, nu veți întrece niciodată o femeie în materie de parfumuri.

– Domnul are dreptate î interveni atunci asistenta. E într-adevăr „Tendresse“... Am vrut să-i verific cunoștințele.

– Oo ! exclamă profesorul Honorius brusc înveselit. E un adevărat complot împotriva mea ! Un adevărat complot !... Mea culpa ! Recunosc că nu mă prea descurc în privința parfumurilor ! Vă rog să mă urmați, domnișoară !

Martin Bauer își duse spontan mîna la cravată. Simțea că-l sugrumă. Nu avea nici o îndoială că glasul suav de la telefon era același cu al asistentei. Avea aceeași intonație.

„Să fie oare posibil ?“ își zise el uluit.

Profesorul Honorius continuă să se producă pe scenă, prezentîndu-și numerele cu glasul lui răgușit și sîsîit. Dar inginerul nu-l mai urmărea. Nu înceta să-și țină privirile fixate asupra blondei. I se părea că și ea îi arunca, din cînd în cînd, cîte o otheadă.

„Tîmpit a fost Predoiu ! își zicea Martin Bauer. Sa renunțe la o femeie ca asta !“

În același timp, mulțumea în gînd colegului său pentru că-i lăsase locul liber.

Fire orgolioasă, tînărul inginer se socotea eroul serii. Și așa era. Femeile din local strecurau către el priviri furișe, pe care tînărul le înregistra cu o mulțumire de sine creșeîndă. Cînd și cînd își trecea privirile triumfătoare peste mese, de

33

parcă voia să le spună tuturor : „Noaptea asta o voi petrece cu un înger blond“.

La un moment dat, însă, Martin Baucr simți niște priviri insistente. întoarse capul și văzu un bărbat de vreo treizeci de ani, care se afla de asemenea singur la o masă, în fața unei sticle cu via. Inginerul simți împunsătura geloziei... Pentru că individul o urmărea pe asistenta lui Honorius cu o privire familiară.

Martin Baucr își cercetă îndelung rivalul, zicîndu-și că avea de-a face cu un izbutit tip de meridional : păr negru, ondulat, fața smeadă, profil grecesc, umeri lați, atletici.

„O fi iubitul ei? sc întreba el. Posibil!... Va trebui sa

fiu atent !"

Își îndreaptă din nou privirea către scenă. Asistenta îl servea pe Honorius cuminte, ascultătoare. Martin Baucr îi urmărea numai ochii mari, neobișnuit de mari și de albaștri. Și, spre satisfacția lui constată că fata nu acorda nici cea mai discretă privire meridionalului. Inginerul răsuflă bucuros.

„S-ar putea ca nici măcar să nu-l cunoască, se încuraja el. Individul o place de la distanță. Atît !"

Profesorul Honorius coborî din nou de pe scenă :

. – Va voi prezenta o experiență de sugestie dintre cele mai dificile. Vă rog să faceți liniște. Fiindcă asistenta mea trebuie să se concentreze foarte mult... Ești gata, Angela ?

– Gata ! răspunse asistenta.

Profesorul Honorius se opri în dreptul mesei la care se găsea un bărbat spătos, cu o față lată, acoperită de-o barbă roșie.

– Îmi puteți da, pentru câteva clipe, un act de identitate ?

– Cunosc trucul, îl refuză barba roșie. Caută alt naiv.

– Nu cunoașteți nimic, îi replică Honorius ușor iritat.

– Luați-l pe-al meu, se oferă atunci Martin Baucr.

– Iarăși dumneavoastră ? se împotrivi Honorius. Țineți cu tot dinadinsul să-mi stricați programul !... Onorații spectatori își vor închipui că sîntem înțeleși.

\ – Am eu asemenea înfățișare ? îi replică Bauer jignit.

– Ce părere aveți ? se adresa Honorius celorlalți spectatori.

– Luați-l pe-al dînsului, îi ceru o voce mai îndrăzneată de femeie.

Alte glasuri o sprijiniră.

– Dumneavoastră mi-ați cerut-o, se învoui Honorius.

Desfăcu apoi buletinul de identitate al inginerului, îl răsfoi

și se adresă asistentei sale :

– Angela ! Te rog să te concentrezi !

– M-am concentrat, profesore.

– Care este numele mic al domnului ? o întrebă Honorius.

Chipul Angelei se crispa. Era vădit emoționată. Pe frunte îi apărură o cută adîncă. Rosti aproape șoptit:

– Ma... rin.

– Te rog să fii mai atentă ! o certă profesorul. Am cerut să-mi spui numele mic al acestui domn, nu al iubitului tău.

Spectatorii izbucniră în rîs. Dar Honorius îi rugă să facă, liniște.

– Hai, Angela ! se adresă el din nou asistentei. Și repetă, eu niște intonații aparte, mîncînd din sunete: Care este numele mic al domnului ?

– Mar – tin ! rosti cu greu asistenta.

– Perfect ! exclamă Honoriu bucuros. Și acum, fii atentă !
îți voi cere un lucru mai dificil : să-mi spui numele de
familie al domnului... Ai înțeles ? Numele de familie înscris
aici.

Angela pronunță însă fără dificultate :

– Bauer !

– Hoțomano ! o certă Elonorius prietenește. Ți l-a șopti#
dînsul la ureche cînd i-ai dat pîrul să ți-l miroasă ! Vă cer
iertare ! se adresează profesorul din nou spectatorilor. Sînt în
continuare victima complotului pus la cale de propria mea
asistentă cu acest fermecător tînăr domn. Dar vă asigur că voi
dejuca imediat acest complot. Domnul se numește într-adevăr
Bauer... ^Martin Bauer. Așa cel puțin scrie aici... însă nu
"va izbuti să mă facă ridicol... Strigă pe un ton autoritar
asistentei salej Angela ! Te invit ca de data aceasta să dai
dovada calităților tale excepționale și să-mi spui locul de
naștere trecut aici, pe buletin... Ai reținut ? Locul în care
domnul a văzut lumina zilei... Așa, Angela ! Concentrează-
te !... Con- centrează-te, fetițo ! Locul în care domnul a
văzut lumina zilei.

– Bra... șov ! rosti Angela anevoie.

– Excelent, fetițo ! exclamă Elonorius bucuros. E într-a-
devăr Brașov. Și ca să nu te mai chinuiesc mult, am să-ți
solicite un ultim ajutor... Gata, draga mea ?

– Gata, maestre !

35

– Domnul s-a născut în anul... ?

Angela repetă ;

– în anul...

– Hai, fetițo ! Cu mai multă viață : Domnul s-a născut în
anul...

– O mie nouă sute patruzeci ! glăsui Angela cu glasul
tremurat.

– E adevărat ? se adresează Honoriu lui Martin Bauer.

– Este exact ! confirmă acesta.

– Quod erat demonstrandum ! își repetă Honoriu formula
sacrosanctă.

– Și^acum, stimați oaspeți ai barului „Neptun”, porni pro-
fesorul către scenă, vă voi prezenta cu adevărat cel mai di-
ficol număr al programului meu din această seară.

Martin Bauer nu-l mai urmărea. Nu-l interesa decît Angela.
Fata cunoștea dinainte datele, se întrebă inginerul, ori Hono-
rius i le-a comunicat prin sugestie ? El nu excludea posibili-
tatea ca, în schimbul unei sume oarecare, cineva din persona-
lul hotelului să-i fi arătat scamatorului registrul aflat la
recepție. Aceluiași fapt, mai socotea el, se datora și
invitația de la telefon. Deci totul putea fi o înscenare care-
și atinsese scopul.

Dar Martin Bauer își aminti că Honoriu nu-i ceruse lui în

primul rînd buletinul de identitate, ci morocănosului cu barba roșie, care-l refuzase grosolan. Deci nu-l vizase de la început pe el.

„Poate că șarlatanul a mizat pe dorința mea de a mă evidenția cu tot dinadinsul în fața Angelei, continuă inginerul să cugete. Și i-a reușit

Oricum, seara îi plăcea. Atmosfera era veselă, antrenantă, iar Angela răpitoare. Inginerul se întreba, însă, dacă totul se va rezuma la cele două experiențe ale profesorului Honorius al căror erou principal fusese chiar el. Nu existau cumva și alte posibilități de a se bucura în continuare de prezența acestei femei fermecătoare ?

Profesorul Honorius își sfîrșî programul în aplauzele generoase ale spectatorilor. Plecă de pe scenă împreună cu Angela. Martin Bauer roti instinctiv privirea spre rivalul său de tip meridional. Simți iarăși împunsătura geloziei. Individul își plătea consumația.

36

„Se duce la ea, în culise“, își zise inginerul cu un început de mînie.

Meridionalul se ridică într-adevăr de la masă și se îndreptă spre ieșire. Martin Bauer îl conduse tot timpul cu privirea și observă că mai era cineva interesat de plecarea aceluiași individ. Era chiar cel care respinsese cu brutalitate conlucrarea cu profesorul Honorius.

O clipă, Martin Bauer își încrucișă privirea cu colosul din spatele său. În ochii verzi, bulbucați, ai bărbii roșii, inginerul zări o sclipire de interes aparte.

„Cine naiba o mai fi și ăsta ? se întreabă tînărul. Și ce vrea de la mine ?... O fi plăcînd-o și el pe Angela ? Posibil !

O asemenea femeie poate stîrni multe pasiuni“. Se simțea însă flatat. Angela își manifestase vădit interesul pentru el. Pe el îl alesese pînă atunci... Disputa îl atrăgea tot mai mult. Avea doi rivali de mîna întîi. Și dacă va reuși să-i înlăture, victoria

1 se va părea cu atît mai prețioasă. Se întreba însă dacă nu era cazul să acționeze și el mai direct. S-o caute pe Angela în culise. Să-i prezinte omagiile sale și s-o invite la masa Fui. Făcu imediat semn ospătarului. Acesta îl rugă, tot prin semne, să mai aștepte puțin. Martin Bauer stătea ca pe ghimpi.

„Ce face Angela în culise ?“ se întreabă el cu un început de îngrijorare.

Nu cumva meridionalul îi „servea“ tocmai atunci o scenă de gelozie ? Poate o amenința sau chiar o bătea !... Presimțea că fata avea neapărată nevoie de ajutorul său. Iar el stătea ținut la nenorocita aceea de masă. Sări. imediat în picioare, hotărît să achite după aceea consumația. Un picolo se apropie respectuos de el și-i șopti:

– Duduia Angela, asistenta profesorului Honorius, vă roagă s-o așteptați aici.

– Mulțumesc, izbucni Martin Bauer bucuros.

Dădu băiatului o hîrtie de douăzeci și cinci de lei. Acesta se înclină recunoscător și plecă. Fericit de vestea primită, inginerul se reaseză la masă. Sosi și ospătarul.

– încă un whisky ! îi comandă Martin Bauer.

Angela se ivi după vreun sfert de oră. Era îmbrăcată într-o rodiie neagră, foarte scurtă, cu un decolteu mare. La gît purta un medalion de aur, iar pe mîini niște bijuterii fine, de aur. Tot ce avea pe ea era de bun gust.

37

– Sînteți răpitoare ! o complimentă Martin Bauer sărutîndu-i cu delicatețe mina subțire, cu degete lungi. Locul dumneavoastră n-ar trebui să fie pe scena unui bar, ci într-un salon.

– Sau pe scena unui teatru, îl completează ea.

– Doriți să vă faceți actriță ? o întrebă el în timp ce-i oferea un scaun.

– Voi fi ! îl încredința fata.

– Sînteți studentă la arta dramatică ?

– Încă nu.

– Dar n-am nici o îndoială că veți da examen și veți reuși, o încuraja el, așezîndu-se cît mai aproape de ea.

– Sper. îi replică Angela cu un zîmbet larg, cuceritor.

– Doriți să beți ceva ?

– Mi-i într-aclevăr sete, recunosc ea. Aș dori un Campari. Programul din astă seară m-a epuizat.

– V-am creat unele dificultăți, se scuză el.

■ Unele ! recunosc ea.

– Ceilalți își închipuiau că eram înțeleși.

– Și nu eram ? îl sfredeli ea cu o privire pătrunzătoare.

– într-un fel ! admise el. Mi-așidat într-adevăr
întîlnire

aici.

– M-ați recunoscut, deci ?

– V-aș fi descoperit dintr-un milion de femei la fel de frumoase.

– Mai există vreuna tot atît de frumoasă ca mine? se prefăcu ea jignită.

– Nu ! se grăbi Martin Bauer s-o încredințeze. Sînteți unică.

– Mi-e sete ! se plînse Angela.

– Chelner ! strigă imediat Martin Bauer.

Ospătarul se grăbi să răspundă la chemare.

– Un Campari pentru duduia, îi ceru inginerul. Apoi o consultă pe Angela : Și de mîncare ?

– Un șalău rasol și niște fructe !

– S-a notat ! rosti ospătarul îndepărtîndu-se pentru a

executa comanda.

- Vă îngrijiți serios de siluetă, o complimentă Martin.
- Trebuie ! recunosc eu ea. E una din principalele mele arme.

38

- Vă sînt recunoscător pentru această seara, îi mărturisii inginerul. Cred că-i una din cele mai frumoase din viața mea.

- Nu vă pripiti, îl preveni Angela. A mai rămas o jumătate de noapte.

- E o invitație ?
- O propunere.
- Mare dobitoc a fost amicul meu, își aminti Martin Bauer.
- Care ? se interesă ea candid.
- Marin Predoiu !

■ A ! exclamă ea cu nepăsare. A făcut mai bine c-a plecat... Nu era genul meu.

- Și-atunci de ce-ați mai telefonat ?
- Era poate un pretext, rosti ea insidios.
- M-ați căutat în fapt pe mine ? făcu el surpris.
- V-am văzut împreună cu Predoiu.
- Știați deci că el plecase ?
- Știam ! îi mărturisii ea senin. •
- Sînteți de groază ! exclamă el fără să se gîndească mult.
- Cînd îmi place un bărbat...
- Să fiu deci precaut ? .
- Zadarnic ! îl preveni Angela din nou. Sînteți un om

pierdut.

- Accept fericit sentința dumneavoastră.
- Dar o să vă coste !
- Oricît ! se predă el fără rezerve.

Sosi paharul cu băutura cerută. Angela sorbi cîteva înghițituri mici, apoi își aținti din nou privirea fascinantă în ochii lui Martin Bauer.

- Dumneavoastră, bărbatii, sînteți niște mari naivi, remarcă ea. Vă aruncați orbește în brațele primei femei frumoase care vă iese în cale.

- Cunoașteți dumneavoastră Ceva mai bun ? îi replică el copilărește.

- Nu știu ! își aplecă ea privirea în pahar. Poate aveți dreptate ! Mai ales că frumusețea e atît de repede trecătoare ! Are o existență prea scurtă. Nu-i așa ?

- Din păcate ! recunosc eu Bauer.

- Noi, pe la patruzeci de ani, ne cam încheiem cariera, pe cînd dumneavoastră, bărbatii, mai sînteți în floare.

39

■ E o inechitate a maturii, filozofă inginerul pe un ton glumeț. Dar s-o ignorăm și să profităm din plin de scurta existență a frumuseții feminine. Nu ?

- Să pjoftim ! se învoi Angela.

Ciocniră paharele, își zîmbiră îmbietor, apoi își aprinseră

cîte o țigară.

– Doriți să rămînem aici pînă la ziuă ? o consultă Martin Bauer.

– Nu ! se împotrivi ea. Am oroare de atmosfera asta. ce mănînc, aş vrea să ieşim la aer... E o noapte splendida !

•– De acord ! se învoi Martin Bauer,

CAPITOLUL 4

O idilă cu „cîntec"

Se plimbau de vreo oră pe aleile imensului parc natural din preajma stațiunii. Luna își strecura razele printre coroanele stejarilor pitici, iar valurile mării se spărgeau, clipocind; de digurile care protejau plaja. Cei doi tineri își ascultau reciproc, cu viu interes, destăinuirile. Țineau să se cunoască repede și cît mai bine.

– Lucrezi de mult cu profesorul Honorius ? întrebă Martin Bauer.

– De cîteva săptămîni.

– Și cum l-ai cunoscut ?

Angela îi descrie cu fidelitate întîlnirca de la „Mon Jardin".

– Pe „maestru" l-am zărit zilele acestea la Mamaia, o informă Martin Bauer.

– Știu !... Alaltăieri seară a fost aici, la „Neptun".

– Cîte fete îl însoțeau ?

– Trei.

– Și cum le recomanda ?

Angela îl imită pe „maestru" :

– „Secretarele mele".

– Două îl susțineau probabil de subsuori, iar a treia îi mișca picioarele.

– Nu fi răutăcios ! îl dojeni Angela. Bătrînețca este o boală care se ia.

Inginerul făcu un gest semnificativ :

– Pînă atunci !...

– Pînă atunci, continui să ții un încrezut, îl dojeni ea din nou.

– Și de ce n-ai rămas printre „secretarele" lui ? o întrebă Martin Bauer pe neașteptate.

– Fiindcă mi-a convenit altă ofertă.

– A profesorului Flonorius, preciză el gînditor. Mare șarlatan.

– O fi, admise ea. Dar Tase nu-mi cere să-i fiu decît asistentă... Fără „secretariat".

– Cum îl cheamă în fapt pe acest așa-zis profesor ?

– Anastasie Bob. -

– Și pe celălalt ?

– Pe care ?

– Pe Tiift !

•– Aaa !... Timotei Cavarnali.

- Nu-mi place individul.
 - De ce ?
 - Are un aer de gigolo.
 - În aparență... E un băiat foarte bun.
 - Nici Tim nu-ți cere să fii „secretară” ?
 - Pînă acum n-am simțit. Și adăugă pe un ton insidios: Deși e un bărbat frumos.
 - Găsești ?
 - N-ai văzut cum se scurg ochii femeilor după el ?
 - E și genul tău ?
 - Nu știu ! încă nu mi-am propus să-l privesc ca pe un prezumptiv iubit.
 - Dar nu ți-ar displace ?
 - În lipsă de altceva...
- Martin Bauer slobozi un oftat scurt. Angela îl cercetă cu coada ochiului.
- Gelos ?
 - Aș avea chef să-i boțesc nițel mutrișoara de gigolo.
 - S-ar putea să ai ocazia.
 - El, de fapt, ce rol joacă în combinația voastră ?
 - E impresarul „trupei”.
 - Și cît îi revine din încasări ?
 - O treime.
 - Bună treabă !
 - Așa am convenit inițial.

42

- Domnul 1 im Cavarnali ! rosti Bauer ca sa-și memoreze bine.
- Ești de groază, Pissy ! izbucni Angela într-un rîs ușor.
- Cum ai zis ? făcu Bauer surprins.
- Pissy !... Așa-i alint cu pe cei care-mi sînt simpatici.
- Îți sînt într-adevăr simpatic ?
- Altfel nu m-aș plimba acum la brațul tău pe aceste cărări tainice, luminate ici-colo de razele lunii argintii, rosti ea cam în zeflema.
- Te rog să nu rîzi, fiindcă mie-mi cam place noaptea asta, o preveni el.
- Și mie ! rosti ea pe un ton mai grav.
- Iar lîngă tine mă simt excelent ! continuă el să-i declare cu glasul ușor tremurat. De mult nu m-am mai simțit ca acum... Poate din adolescență !
- Ești un prostuț, Pissy ! se lipi ea tandru de brațul său.
- Și de ce n-aș fi ? continuă Martin Bauer să se sugestioneze. Nu mi se oferă prea des asemenea prilejuri.
- Muncești mult ? îl întrebă ea ca din întâmplare.
- Imens! i se plînsese el.
- ~T Cu ce te ocupi ?
- Sînt cercetător într-un institut.
- Și ce faci acolo ?

- Niște năzdrăvăanii.
- Secret ?
- Cam.
- Atunci nu mai insist.

^ Ești un scump, Pissy, se lipi ea și mai tandru de unu-
iul lui. Tocmai voiam să-ți spun că mă simt bine cu tine.

- Chiar ? făcu el neîncrezător. -
- Crede ce vrei ! îi replică ea rece.

Dar nu se desprinsese de brațul lui. Ci păși tăcută
ascultînd, ' odata cu el, vuietul mării.

- Pissy ! șopti tot ea, după ce se scurseră cîteva clipa de
tăcere.

- Ce e ? întrebă el prevenitor.
- De cînd n-ai mai sărutat o femeie ?
- Din seara asta !

43 '

, ~ Minți ! îl ghionti ea ștregărește cu cotul. În seara asta
ai stat singur cuc la o masă din bar, ai băut whisky și-ai
urmărit un program idiot.

- Am sărutat totuși mereu o femeie.
- Pe cine ?
- Pe tine !

■ Meschinule ! se alintă ea. Mă sărutai fără să-mi ceri
voie... Nici măcar nu m-ai prevenit.

- Ba te-am prevenit mereu.
- Aveai într-adevăr o privire bleagă ! izbucni ea în rîs.

Dar să știi că n-am simțit nimic... îmi ziceam că ești atît de
tontuț, încît nici să săruți nu știi.

- Eu ? Nu știu să sărut ? se revoltă Martin Bauer.

Cu o mișcare bruscă, prinse capul Angelei. Un glas bărbă-
tesc rosti ironic în spatele său :

- Ușurel, dom' inginer !

Uluit, aprins la față de emoție, Martin Bauer se desprinsese
brusc din îmbrățișare și se răsuci ca o sfîrlează. În fața lui
se afla individul cu înfățișare de meridional.

- Ești cam pripit și cam neprevăzător, dom' inginer ! rînji
Tim Cavarnali la el.

- Ce dorești ? îl înfruntă Martin Bauer ațîțat.

- Dorințele mele au mai puțină importanță acum, continuă
meridional ul să-i rînjească.

- Fii cuminte, Timuț ! interveni atunci Angela. Ești cam
betuț în seara asta... Du-te și fă năniță !

Dar Tim Cavarnali n-o luă în seamă. Continuă să rînjească
la Martin Bauer.

- Nu te-ai plictisit în noaptea asta, domnule inginer ?
- Are vreo importanță ?
- Mare ! preciză Tim. Ai încălcat un teritoriu străin...

Pissy e din parohia mea.

– Timuț ! îl alintă iarăși Angela. Nu fi prostuț !... Du-te și fă năniță... Vorbim mâine.

– Mai indicat ar fi să te duci tu la „năniță”, o imită Tim în zeflema. E aproape ziuă... Iar mâine seară va trebui să fii iarăși în formă... O „vedetuță” ca tine trebuie să arate mereu „superbuț”.

– Am să dorm toată ziua, Timuț! stărui Angela. îți făgăduiesc.

– Lasă balivernele și șterge-o la culcare.

44

Angela privi cu îngrijorare la pădurea din jur.

– Mi-i teamă, Pissy, făcu ea rugătoare către Tim Cavar-nali. Singură, prin pădure...

– Te conduc eu, se offeri Martin Bauer imediat.

– Nu, dom' inginer ! îl reținu Tim pe un ton agresiv. Cu dumneata am o vorbă.

Iritat, Martin Bauer se adresă Angelei :

– Domnul acesta ți-e cumva soț ori logodnic ?

– Nici una, nici alta, îi preciză ea.

– Ai vreo obligație sentimentală față de dînsul ?

– Nici măcar.

– Atunci, l-aș pofti respectuos să-și vadă de drum ! con-chise Martin Bauer.'

Și cu un gest grăbit, o prinse pe Angela de braț, gata să pornească spre hotel. Dar Tim Cavar-nali îi înlătura mîna cu brutalitate.

– Tim ! strigă Angela speriată. Să știi că ' ip !

– N-ai să ai timp ! auzi în aceeași clipă un glas dogit în spatele ei.

– Tase ! făcu Angela uluită. Ce înseamnă asta ?

Martin Bauer abia avu vreme să-l recunoască pe profesorul Honorius. Cu o lovitură scurtă, seacă, Tim îl doborî peste stratul de frunze uscate de la marginea cărării. Iar cînd se trezi, inginerul constată că era legat cu mîinile la spate. Angela Doliș nu mai era nicăieri.

– Ți-ai revenit ? întrebă Tim aplecîndu-se asupra lui.

Foarte bine ! De-acum încolo nădăjduim că vei fi cuminte.

–Ce vrețide la mine ? gemu Martin Bauer privind ca prin ceață cîndla fața smeadă a lui Tim Cavar-nali, cînd la barba veșnic asudată a lui Anastasie Bob.

– Tase ! îi ceru Tim în batjocură asociatului său. Spune î tu ! Ești mai obișnuit să dai explicații.

–Domnule inginer ! începu profesorul Honorius.

–Mai întîi de unde știți că sînt inginer ?

– Dumneata ce-ți închipui că facem aici ? Paștem boboci de gîscă ?

– Cine sînteți de fapt ? insistă Martin Bauer.

– Niște oameni care-ți vor binele ! îi replică Tase.

– Văd ! arată Bauer peste umăr la mîinile-i legate.

- Dacă te supără, te putem elibera, interveni Tim.
- Chiar v-aș ruga ! le ceru Martin Bauer.

45

- Dezleagă-l, Tăsică ! îi ceru Tim asociatului său. Și fii atent să nu faci vreo mișcare greșită.

- Am eu grijă !

În timp ce i se desfăcea legătura, Martin Bauer simți, venind din ceafă, duhoarea grea de băutură și tutun a râsu-flării profesorului Honorius.

- Acum pot să știu ce doriți ? întrebă el freeîndu-și încheieturile.

- Cîteva amănunte lipsite de importanță ! îi rînji Tim.

- Anume ?

- După informațiile pe care le deținem, sînteți coautorul unui important dispozitiv, îi strecură Tim.

- Asta e ! se dumiri Martin Bauer.

- Și cum noi sîntem predestinați să aducem anumitor oameni glorie și fericire, ne-am oprit privirea și asupra dumată.

- Nu vă pot fi decît recunoscător ! făcu Martin Bauer în zeflema. Pot să mă ridic ?

- Dacă te țin picioarele ! îl invită Tim.

Încă amețit de lovitură, inginerul se ridică de pe stratul de frunze uscate pe care căzuse. Dar cînd încercă să facă un pas, simți în spate vîrfurile unui pumnal.

- Să nu faceți vreo mișcare greșită, fiindcă stiletul meu e afurisit de ascuțit, îl preveni Tase.

Supus, Martin Bauer lăsă să-i cadă brațele de-a lungul corpului. Își îndreptă apoi privirea spre fața smeasă, lucind în bătaia lunii, a lui Tim Cavarnali.

- Ce-ați făcut cu Angela ?

- Pissy s-a dus să facă „năniță”, rînji impresarul.

- Precis ? insistă Martin Bauer.

- Nu-i purta de grijă, îl liniști Tim. Mîine seară va apărea pe scenă la fel de proaspătă și de ațîțătoare.

- Ea a fost deci nada, se dumeri Martin Bauer.

- Cherchez la femme, monsieur l'ingenieur ! Toujours... la femme !

- Vă pierdeți vremea de pomană ! îi preveni Martin Bauer. Nu veți căpăta nici o informație de la mine.

- Patriot ! îi rîse Tase în ceafă.

- A fost și utecist ! adăugă Tim în batjocură. Mîine-poi-mîine îl vezi și membru de partid.

46

- Numai de nu s-ar afla că-i fiul obersturmfuhrer-ului SS Hans Bauer, rîse Tase din nou în ceafa inginerului.

Martin Bauer amuți. Tim se apropie mai mult de el și-i suflă în față :

- Taci, domnule Martin Bauer ?

- Nu-i prea convine, constată Tase.

– Și tăcerea e un răspuns, conchise Tim filozofai.

Martin Bauer oftă prelung.

– Te înțeleg ! îl compătimi Tim în zeflema. E de ajuns să sosească la institut o scrisoare... Chiar anonimă... Apropo ! Cum ai reușit să te strecoari pînă acum ? Nu poate avea oricine acces într-un institut ca acela.

– Sînteți bine informați, recunosc Martin Bauer supus. Dar e cam puțin pentru un șantaj.

– Suficient însă ca dumneata să zbori din institut și să treci pe linie moartă, cu un salariu modest, într-o făbriță oarecare.

– Chestiunea asta mă privește, îi ripostă Martin Bauer. Și nu vă faceți iluzii... Nu veți căpăta nimic de la mine.

– Mai gîndește-te, domnule inginer ! Fiindcă noi am avea niște argumente.

– Care ?

– Scrisoarea noastră către institut se mai poate referi, de pildă și la excursia pe care ai făcut-o anul trecut în Orient.

– Ce mai e și asta ?

– Chestie de „amănunt“, dacă vrei.

– Asume ?

– Dacă te interesează, te putem informa că sîntem în posesia unor fotografii din care reiese clar că dumneata cum-pătai dintr-un bazar niște bijuterii de aur masiv.

– Așa ! făcu Martin Bauer neîncrezător.

– Avem apoi dovezi că dumneata ai introdus bijuteriile în mod fraudulos în țară... Crezi oare că acest fapt n-ar putea interesa eventual miliția economică ?

Martin Bauer scoase iarăși un oftat prelung.

– Reține, deci, că avem argumente serioase.

– Aveți ! recunosc Bauer.

– E deci momentul să începem o discuție serioasă, conchise Tim Cavarnali.

– Pot să știu totuși ce urmăriți ?

– Să devii colaboratorul nostru.

47

– Adică ?

– Să ne furnizezi datele pe care ți le vom cerc.

– Dar cine sînteți voi la urma-urmei ?

– Firmă serioasă, domnule inginer... Casă de încredere...

Și mai ales solvabilă !... Te rog să mă crezi... N-o să-ți para rău !

– Ce fel de informații doriți ? se interesă Martin Bauer la fel de supus.

– În primul rînd, cele privitoare la dispozitivul pe care l-ai proiectat împreună cu Marin Predoiu.

– Și dacă refuz ?

– Nu cred că-ți dă mîna, îl preveni Tim.

– Vă înșelați ! rosti Martin Bauer, dîrz. Prefer să lucrez ca depanator de televizoare într-o cooperativă, decît să-mi murdăresc mîinile și să-mi pătez conștiința! Puteți trimite chiar acum scrisoarea... Anonimă ori semnată... Cum vă lasă inima.

– Soluția ar fi prea simplă, domnule inginer, îl preveni iarăși Tim. Zău ! Nu ne socoti niște ageamii ! Doar nu-ți închipui c-o să te lăsăm să pleci de aici ca să te oprești la primul telefon pentru a ne denunța... A mai vrut să ne denunțe și colegul dumitale Marin Predoiu.

– Ați încercat întîi cu el ? constată Martin Bauer surprins.

– A fost o nereușită ! recunosc Tim. Și-am fost nevoiți apoi să luăm măsurile de rigoare... Colegul dumitale nu va mai putea vorbi.

– L-ați omorît ? rosti Martin Bauer cu glasul sugrumat.

– Noi n-avem nici un amestec, îi preciză Tim. Ieri dimineață Colegul dumitale a suferit un accident.

– N-a vrut să fie om înțelegător ! adăugă Tase.

– Nu există decît o singură ieșire, domnule inginer, continuă Tim. Ori colaborezi cu noi, ori...

Tase încerca vîrfurile stiletului cu buricul degetelor. Martin Bauer se înfioră de-a binelea.

– E clar, domnule inginer ? îi dădu Tim un ultim avertisment.

– E afurisit de clar ! admise Martin Bauer. Dar în ipoteza că facem tîrgul, aș vrea să știu ce beneficii voi avea. Bani ?

– Foarte mulți bani ! îi preciză Tim. N-ai cîștiga dumneata, muncind aici o viață întreagă, niciodată atîția bani. Și

48

nu lei!... Nu ! Valuta, domnule inginer ! Valuta forte occidentală ! Sau dolari, domnule inginer ! Dolari depuși la o bancă elvețiană, să zicem !... Și-un pașaport !... Apoi un contract care valorează cît...

– Baliverne ! respinse Martin Bauer propunerile. Cunosc jocul ! îmi mînjiți ochii Cu cîteva mii de lei, îmi fluturați ps Ia nas un pașaport fals, iar după ce obțineți tot ce doriți, mă reduceți și pe mine la tăcere.

•– Băiatul nu-i prost ' se adresă Tim lui Tase. Nu-i deloc prost! Tînăr, tînăr, dar copt ! Vrea niște chestii certe și mai ales palpabile... De acord, domnule inginer ! îți vom satisface îndreptățitele pretenții.

– Cum ? se interesă Martin Bauer.

– Te vom pune în legătură cu cel care plătește.

•– Individul e din țară ?

– Nu! Ți-am spus doar că lucrăm pentru o firmă serioasă !

– Casă de încredere ! îl susținu și Tase.

– Așa mai merge i se învoi Martin Bauer pe loc.

- Dar nu-i chiar atît de simplu, îl preveni Tim din nou. Fiindcă trebuie sa avem și noi o anumită garanție.
- O veți avea î îl încredința inginerul.
- Și cum vă gândiți sa procedați ?
- Simplu, rosti Martin Bauer, calm. Eu aduc marfa, iar omul vostru contravaloarea făgăduită.
- Iar ne socotești ageamii ? se revoltă Tase.
- Lasă-l să vorbească pînă la capăt, își repezi Tim asociatul. Spuneți domnule inginer !
- Mi se pare c-am spus destul. E rîndul vostru să-mi oferiți garanția necesară.
- Are dreptate ! se adresă Tim lui Tase. Afacerile serioase încep întotdeauna cu niște contracte.
- Nu semnez nici un contract! îl preveni Martin Bauer.
- Păi, altfel cum ? se arată Tase nedumerit.
- Lasă-l! își liniști Tim asociatul. Dom' inginer e o fire mai sensibilă și trebuie tratat cu blîndețe.
- Repet ! se împotrivi Martin Bauer. Nu semnez nimic !
- Regret, domnule inginer, dar nu plecați de aici viu pînă nu semnați un contract cu noi, rosti Tim pe un ton mai amenințător ca orieînd... Nu putem altfel... Avem nevoie de această garanție scrisă.

49

Martin Bauer răsufila greu. Tase îi plimba pe la nas vîrful stiletului.

- Dați-mi contractul ! capitulă în cele din urmă inginerul.
- Așa mai merge ! răsufală Tim ușurat.

Scoase tot atunci din buzunarul de la piept o coală de hîrtie bătută la mașină și i-o întinse lui Martin Bauer.

- Aș vrea să știu și eu ce cuprinde ! ceru acesta.
- Te rog ! îl invită Tim.

Și cu o lanternă minusculă, lumină coala de hîrtie. Martin Bauer parcurse grăbit rîndurile dactilografiate.

- De acord ? se interesă Tim.
- De acord ! se învoi inginerul.
- Atunci semnează.

Inginerul întinse coala de hîrtie pe un genunchi și semnă cu mîna ușor tremurîndă. Dar nu apucă să aștearnă ultima literă a numelui său, cînd văzu zburînd stiletul cu care-l ținea Tase sub amenințare. Cu un gest reflex, Martin Bauer încercă la rîndul său să-l lovească pe Tim. Dar acesta, cu o mișcare de judo, prinse din zbor pumnul îndreptat spre el, îl răsuci brusc și-și azvîrli adversarul la pămînt. Cînd își reveni, inginerul zări aplecat aupra-i o barbă mare, roșcată.

- Cine sînteți ? întrebă el copilărește.
- Lasă vorba și s-o ștergem cît mai repede de aici, îi ceru barba roșie.

Cînd se ridică, Martin Bauer constată că Tim Cavarnali și Anastasie Bob zăceau nemișcați pe stratul gros de frunze

uscate.

CAPITOLUL 5

Cine pune condițiile ?

Barbarossa îl urmărea pe Martin Bauer cu un aer protector. Se aflau în camera inginerului.

– Hai ! îl îndemna cascadorul. Ia o înghițitură. Nu-ți fie teamă. N-am pus otravă.

Pentru a alunga orice bănuială, își turnă și el din sticlă. Se așază apoi pe unul din cele două fotolii și trase o dușcă bună. Cu o mână tremurândă, Martin Bauer apucă paharul și-l duse la gură. Dar nu reuși să înghită decît un pic de gin. Dinții îi clănțăneau strident pe gura paharului.

– Abia acum te-a apucat frica, observă Barbarossa. Te-ai speriat rău ! Ai avut și de ce ! Ticăloșii aceia nu prea știu de glumă.

– Credeți că m-ar fi omorît ?

– Dacă nu semnai „contractul” îți făceau de petrecanie, îl asigură Barbarossa.

– A rămas la ei ?

– Ce ?

– Contractul.

-- Nu ! îl liniști Barbarossa cir un zîmbet larg. E la mine.

– Și ce faceți cu el ?

– îl păstrez.

– Distrugeți-l ! îl rugă Martin Bauer. Altfel sînt compromis pentru totdeauna.

– Nu-ți face griji, îl liniști din nou Barbarossa. L-am pus la loc sigur.

– De ce-l mai păstrați ?

51

– Ca să-i am la mînă pe ticăloși !

– Dar dumneata cine ești ?

– Ți-am spus : un om care-ți vrea binele.

– Nu cred ! se tîngui inginerul. Nu mai cred în nimeni.

– Te privește ! făcu Barbarossa nepăsător,

– Dovedește-mi ! stăruî Martin Bauer.

– Ți-am dovedit o dată, cînd te-am scos din mîinile lor, îi aminti Barbarossa. Asta face mai mult ca orice legitimație.

– Și cum te numești ?

– Mi se zice Barbarossa... Atît e suficient.

– Ești ofițer de securitate ?

– Arc vreo importanță ?

– M-aș fi simțit mai în siguranță.

– Cîtă vreme te afli cu mine, poți să stai liniștit. Nu te va mai deranja nimeni.

– Ei știu cine ești ?

– Nu ! Dar vor afla la momentul potrivit,

– De ce nu i-ai dat pe mîna Securității ?

– întrebi prea mult ! îi ripostă sec Barbarossa. Și chiar

te-aş ruga să fie ultima întrebare de acest gen.

– Dar dacă mă înşeli şi dumneata ?

– N-ai decît să pui mîna pe telefon şi să anunţi dumneata Securitatea... îţi dau şi numărul, dacă vrei... Dar te avertizez că, după aceea, nu mai eşti sub ocrotirea mea... Ai să încapi din nou pe mîna celor doi ticăloşi, care de data asta nu te vor mai cruţa.

– Mein Gott! se tîngui Martin Bauer în limba-i maternă.

– Mai ia o înghiţitură de gin, îl sfătui Barbarossa.

– Aş avea chef să mă îmbăt! mărturisi Martin Bauer. Să beau pîna n-oi mai şti ce-i cu mine... Să nu-mi mai pese de nimeni şi de nimic.

– E cel mai simplu lucru, observă Barbarossa. N-ai decît să duci sticla la gură şi s-o goleşti pînă la ultima picătură.

Inginerul se linişti şi sorbi cuminte din pahar.

– Cum ies din încurcătura asta ? îl cercetă el pe Barbarossa.

– Dacă mă asculţi, ieşi cu obrazul curat,

– Cum să fac ?

– Exact cum ai procedat şi pînă acum,

– Adică ?

– Să faci mai departe jocul celor doi ticăloşi.

f2

– Dar ar trebui să anunţ într-un fel Securitatea, reveni Martin Bauer la gîndul care-l obseda.

– Socoteşte că ai anunţat-o ! îl linişti iarăşi Barbarossa.

– Mi s-a atras atenţia că, în orice situaţie m-aş afla, să avertizez institutul.

– O să-ţi fac eu acest serviciu.

– Cînd ?

– Atunci cînd voi socoti de cuviinţă.

– Dar trebuie să am certitudinea ! strigă aproape Martin Bauer.

– N-am ce-ţi face! îi replică Barbarossa. Aşa-i cînd te iei după prima fustă care-ţi iese în cale.

– O fi complicea lor ?

•– Ce părere ai ?! îi zîmbi Barbarossa sigur pe sine.

– Părea totuşi sinceră !

– Toate par sincere.

– Ticăloasa ! gemu inginerul neputincios. Ea l-o ft imptns la moarte pe Marin Predoiu ?

– Probabil !

– Dacă o mai întîlnesc, o sugrum !

•– N-ar fi indicat, îl preveni Barbarossa. Dimpotrivă ! Te-aş sfătui să te porţi cu ea ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

•– Dar cu cai doi ?

– La fel.

– Adică ?

■— Nădăjduiesc să ne facă în curînd o vizită.

— Ei ? Aici ? rosti inginerul îngrozit.

•— Doar nu-ți închipui că se vor da bătuți cu una ai două.

— Nu vreau să-i mai văd! strigă Martin Bauer înspăimîntat.

— Trebuie !

— Și ce să le spun ?

— Că vrei să lucrezi în continuare cu ei,

— Nu.

— Ba da ! Trebuie ! Altfel vor căuta să te lichideze. Pentru că deții cea mai periculoasă mărturie împotriva lor... Or ei nu-s oamenii dispuși să lase un asemenea martor în viață. Pricepi ?

— Dar și dumneata tc afli în această situație ?

— Mă aflu.

— Și-atunci ?

— Vor căuta să scape și de mine... Numai că le va fi foarte greu... I.e-am și demonstrat, dealtfel. Pe cînd dumneata... Trebuie ! Trebuie neapărat să le faci jocul... Și-apoi de astă dată discuți cu ei de pe altă poziție... Dumneata fixezi condițiile.

— Ce fel de condiții ?

— O clipă și ți le spun.

Lungit pe pat, cu mîinile sub cap. Martin Bauer aștepta în camera sa, cu inima ticăind, ivirea lui Tim Cavarnali și a lui Anastasie Bob. Ținea ușa descuiată. Barbarossa nu mai era în cameră. Adversarii săi aveau deci cale liberă. Dar în- tîrziau să-și facă apariția. Pe Martin Bauer începu să-l fure somnul. Și poate ar fi ațipit de-a binelea, dacă nu l-ar fi făcut să tresară telefonul. Inginerul ridică receptorul :

— Alo !

La celălalt capăt al firului recunoscuse vocea lui Tim Cavarnali :

— Ascultă, inginerașule ! Nu ne aștepta degeaba, fiindcă nu înghițim nada !

— Treaba voastră ! replică Martin Bauer cu glasul ușor tremurat...

— Ce faci acolo ? se interesă Tim.

— Tocmai voiam să ațipesc nițel.

— • îți arde ție acum de somn, cum i-i cîinelui a linge sare, rîse Tim în receptor.

— Nu mai lungi vorba, fiindcă mi-e într-adevăr somn, rosti inginerul tot mai sigur pe el. Ce dorești ?

— Să stăm de vorbă.

— Mai tîrziu ! căscă Martin Bauer prelung.

— Mai tîrziu s-ar putea să adormi pentru totdeauna, îl amenință Tim. Ești în bătaia armei noastre.

Fără voia sa, inginerul își roti ochii spre fereastră. Putea fi împușcat într-adevăr, cu o armă cu lunetă, din clădirea vecină.

– N-aveți voi interes să treziți stațiunea la ora asta cu niște împușcături, făcu Martin Bauer neîncrezător.

54

– Nu se va auzi nici o împușcătură, îl preveni Fim. Avem o armă cu surdină.

– La asta nu m-am gândit, recunosc inginerul. Dar aveți voi inimă chiar atât de neagră să mă împușcați în pat ? Nu vă gândiți că v-aș fi mai necesar rămânând în viață ?

– Ai început să mă plictisești, inginerașule, mîrîi Tim. Ridică-te imediat din pat și vino afară.

– Unde vrei să ne întîlnim ?

– La debarcader.

Martin Bauer îl observă în clipa aceea pe Barbarossa strecurîndu-se în camera lui. Lungi cu bună știință convorbirea, repetînd tot ce i se spunea în receptor.

– La debarcader ai spus ? La care debarcader ?

– Nu mai fă pe prostul ! se răsti Tim la el. Și nu încerca să ne tragi pe sfoară. Știm că nu ești singur în cameră.

– Ascultă, Tim !

– Nu pomeni nici un nume, mîrîi iarăși Tim. Știu că în-registrezi convorbirea.

Martin Bauer izbucni spontan în rîs.

– Ai fantezie bogată, remarcă el. Ori citești multă litera-' tură polițistă ?

– Bauer ! scrișni Tim. îți dau exact un minut ca să te ridici din pat și să ieși din cameră.

Inginerul tăcu și-l consultă pe Barbarossa din priviri. Acesta îi făcu semn să accepte.

– Bine, Tim ! se învoi Martin Bauer.

– Fără nume ! îi strigă Tim Cavarnalii 111 receptor.

– Iartă-mă, se arată inginerul supus. Am uitat! Gata ! M-am ridicat ! Dar nu trageți, fiindcă trebuie să-mi încălț pantofii.

– Iți acord două minute, îl somă Tim.

– F-n regula ! Vin imediat !

Martin Bauer păsea cu un aer aparent nepăsător pe pietrișul aleii care ducea la debarcader. În jur nu se vedea tipenie de om. Doar briza rece, a dimineții care se apropia, foșnea frunzișul stejarilor pitici. Inginerul aștepta, totuși, să fie somat dintr-o clipă în alta. Auzi într-adevăr un glas poruncitor :

– Ia-o la stînga !... Și fără nici o vorbă.

55

Era Tim Cavarnalii. Cuminte, Martin Bauer coti din alee și-o apucă direct prin pădure. După vreo cincizeci de pași fu somat din nou :

-- Stai pe loc !

Inginerul se conformă.

7- Răspunzi scurt și încet numai la ce te întreb, continuă

să-l instruiască elatul lui Tim Cavarnali.

– Așa voi face, se învoui Martin Bauer.

– Cine-i individul cu barbă roșie ?

– Asociatul meu !

– Cui vinzi brașoave ?

– Ție !

– Nu mă scoate din răbdări ! mîrîi Tim.

– Sfîrșește cu amenințările ! îi strecură Martin Bauer printre dinți. Doar știi ca nu mai ține ! Acum eu sînt călare pe situație !... Vă am la mîină, nepricopsiților !

– îl ucid ! se auzi atunci mugetul încărcat de ură al lui Anastasie Bob.

– Lasă I. Tăsică ! își liniști Tim asociatul. Se adresă apoi, neașteptat de calm, lui Martin Bauer : Cu ce ne ai la mîină ?

– Mai întîi contractul, îi preciza inginerul. Apoi fotografiile pe care le-a făcut asociatul meu azi noapte cînd m-ați atacat în pădure.

– Fotografii ! rîse Tim sarcast'c ! Făcute pe întuneric ?

– Are un aparat cu raze infraroșii.

– Vai, vai, vai ! se căina Tim în batjocură. Și ce minunății mai posedă „omul tău” ?

– Cînd va fi cazul am să vi le arăt, îl preveni Martin Bauer.

– Te pomenești că ai și tu vreo jucărioară din alea care înregistrează vorbele ? făcu Tim bănuitor.

– Acum n-am nimic la mine, îl încredință inginerul. Am venit doar să încheiem o afacere... N-ar fi cîstit.

– Scoate-ți totuși haina ! îl somă Tim.

– Mi-e frig ! se împotrivi Martin Bauer.

– Nu te ia dracu' ! mîrîi Tim. Scoate-o și arunc-o la mine.

Inginerul se dezbracă în silă și azvîrli haina pe care Tim o prinse din zbor și-o cercetă.

56

– N-ai într-adevăr nimic, constată el. Dezbracă-ți și pantalonii !

– Sînteți niște caraghioși ! se burzului inginerul, scoțîndu-și totuși pantalonii pe care-i azvîrli de asemenea lui Tim.

După ce-i percheziționă în grabă și pe aceștia, Tim Cavarnali îi înapoie lui Martin Bauer hainele.

– Și zici că vrei să încheiem afacerea, dom' inginer ?

– Nu pentru asta m-ați chemat ?

– Ce condiții pui ?

– E bine spus ce condiții punei, sublinie Martin Bauer. Fiindcă eu voi prelua conducerea.

– Nostim ! constată Tim cu o ironie amară. Din ogari am devenit iepuri.

– Jocul hazardului ! zîmbi Martin Bauer cu sarcasm.

– Hai ! Dă-i drumul ! îl îndemnă Tim nerăbdător.

– Vom include în „asociație“, cu drepturi egale, și pe „omul meu“.

– Mai precis ?

– Vom împărți și cu el totul... Frățește !

– Bună treabă ! izbucni Tim într-unrîs sarcastic. Noi asudăm, iar el ia partea leului.

– Dacă vă convine !

■ – Și dacă nu ne „convine“ ?

– Vă dăm în gît !

– Ne denunțați securității ?

– Poate !

– Cîndl ați aranjat voi trebușoara asta ?

– Mai de mult ! Și așteptam ocazia să ne punem planul în aplicare.

– Ne-ai găsit prin urmare de fraieri ?

– Ați intrat singuri, de bună voie și nesiliți de nimeni, în capcană. Ați căutat-o chiar cu lumina... N-am ce vă face !

– Iar noi te credeam un ageamiu ! rosti Tim mai mult pentru sine.

– Toți avem de învățat ! rosti Martin Bauer cu un aer filozofic.

– Dar ce garanții avem că noul nostru „asociat“ va juca cinstit ?

– Faptul că, în clipa asta, stau de vorbă cu voi aici și nu într-un birou al Securității.

57

– li, un argument, recunosc Tim Cavarnali. Dai dacă barbă roșie al tău ne trișează pe tustrei ?

– Eu mă pricep să-mi aleg oamenii, îi replică inginerul. Nu ca voi ! Altceva mai bun _n-ați avut de făcut, decît să vă încurcați cu Marin Predoiu. Și ce-ați obținut ?... V-ați pus în cîrcă un omor gratuit.

– Știași deci că pusesem ochii pe el ?

– Bineînțeles !... Și mai știam că, după ce veți rata afacerea cu el, veți veni la mine.

– Joci tare, inginerașule ! îl măsură Tim cu priviri bănuitoare.

– Mă pricep la calcule... Sînt de specialitate.

– Observ ! constată Tim ca pentru* sine. Și zici că ne așteptai ?

– Cu sufletul la gură !

– De ce ?

– Ca să mă puneți în legătură cu cine trebuie.

– Nu știi, deci, cine e ?

– Nu ! Dar cu un pic de strădanie, aș putea afla și singur. Mi -ar fi însă mai comod să lucrez prin voi.

– Te cred ! remarcă Tim. E mult mai prudent și mai sigur. Facem tîrgul ?

- Facem ! se învoi inginerul.
- Dar avem și noi o pretenție.
- Care ?
- Să ne înapoiezi contractul pe care l-ai semnat az' noapte... Ar fi cea mai bună garanție.
- Regret! se împotrivi Martin Bauer. Dar am și eu nevoie de această garanție.
- Bine ! se învoi Tim. La urma urmei e o chestiune minoră.
- Absolut ! conveni inginerul.
- Și cum socotești să acționăm în continuare ? se întere-
resă Tim. Acum dumneata ești șeful: Flotărăște !
- Înainte de orice, vreau să discut direct cu „patronul”,
ceru Martin Bauer. Întâlniți-l și fixați o întrevedere... Dar
cât mai repede.
- Am înțeles, boss ! rosti Tim cu un zîmbet amar. Di- seară
îți vom comunica probabil locul și data întâlnirii.

58

John Bigg era un bun înotător. Încît îi dăduse întâlnire
lui Barbarossa chiar în mijlocul valurilor care măturau ne-
sfîrșita plajă de la Mamaia. Agentul comercial se mișca lent,
folosind brasul, în timp ce cascadorul se răsucea mereu în
apă, ca un delfin.

- Nu-mi place cum ați procedat, îi reproșă John Bigg lui
Barbarossa.

- Nici eu nu mă împac întru totul cu procedeele dumnea-
voastră, îi replică celălalt. Dc la un gentleman, cum sînteți
dumneavoastră, mă așteptam la țair play.

- N-am fost corect ? se arată John Bigg intrigat.

- Nu !

- Ce-mi reproșați ?

- Nu-mi place să fiu dublat, preciză Barbarossa. Și-n orice
caz, trebuia să fiu avertizat !

- Nu intră în regulile jocului, făcu agentul comercial.

- Regulile pe care le-ați stabilit nu-mi convin, îl
avertiză cascadorul.

- Și ce-avfți de gînd ? Să reziliați contractul încheiat cu
mine ?

■- Dacă mă veți obliga...

- Aveți în mînă niște atu-uri prea mari ca să nu le folo-
siți, îl iscodi agentul comercial.

- Poate le voi folosi pînă la urmă. Nu vă faceți griji.

- Aveți vreo ofertă mai avantajoasă ?

-- Nu-i exclus.

- Am reținut ! făcu John Bigg prevăzător. Voi suplimenta'
suma.

- Nu-i de ajuns,

- Dar ce altceva mai doriți ? se arată Bigg intrigat.

- Să nu mai faceți imprudențe, îl dojeni Barbarossa.

John Bigg tăcu ofensat, apoi reluă cu glasul mai reținut :

– Ce imprudențe îmi reproșați ?
– Mai întâi alegerea celor doi nătărăi... Unde ați găsit asemenea „podoabe” î

– Printr-o legătura a noastră... Onorabilă și demnă de încredere doamnă din fosta „lume bună” a Bucureștiului.

– În acest caz nu mă mai miră nimic, remarcă Barbarossa.
59

– N-ar» avut altceva la îndemână, se dezvinovăți mai departe John Bigg. Și trebuia să trec repede la acțiune... Mi-o cereau șefii.

– Din păcate, adăugă cascadorul „recruții”* dumneavoastră lucrează ca niște cîrpaci.

– Vreți să fiți mai lămurit ?

– L-au lichidat fără rost pe inginerul Marin Predoiu.

– Trebuia înlăturat !

■— Dar nu v-a obligat nimeni să vă opriți inițial asupra lui, continuă Barbarossa cu mai multă asprime. Trebuia să acționați de la început asupra lui Martin Bauer.

– Nu i în obiceiul meu să merg doar pe o singură pistă, se explică John Bigg.

– Am observat, îi replică Barbarossa. Dar când alergii după doi iepuri...

– Mai aveți ceva de adăugat ?

– Păstrați-vă calmul ! îl sfătuiește Barbarossa. Și recunoașteți că v-am demonstrat cât de copilărește au acționat nătărăii dumneavoastră și-n privința lui Martin Bauer... Gîndiți-vă numai ce s-ar fi întîmplat dacă în locul meu îi urmărea azi-noapte un ofițer de Securitate.

– Ce propuneri aveți, prifi urmare ? se arată străinul din ce în ce mai grăbit.

– Mai întâi vă rog să vă stabiliți asupra unei singure piste, îi ceru Barbarossa.

– De vreme ce v-am invitat aici, înseamnă că m-am și hotărît, îi zîmbește John Bigg.

– Asta înseamnă că cei doi nătărăi nu se vor mai încurca printre picioarele mele ?

– Dimpotrivă ! I.e voi da dispoziție să fie la ordinele dumneavoastră.

•— Credeți că vor accepta ?

– Eu plătesc.

Barbarossa tăcu, bătînd apa cu picioarele.

– S ar putea să-mi fie totuși folositori, rosti el în cele din urmă.

– Mai mult ca sigur ! îl încredințează agentul comercial.

– Pînă una-alta, adăugă Barbarossa, indicați-le să-și vadă de treburile lor obișnuite.

– Așa vor face, îl încredințează John Bigg.

60

– Cu inginerul va fi însă mai grea.

– De ce ? Din cîte mi-aţi declarat, inginerul arc deplina încredere în dumneavoastră.

– Da, dar e un tip bănuitor, se plînsese cascadorul.

– Ce mai vrea ? făcu străinul.

■– Ține să trateze direct cu cel care plătește.

– Nu-mi prea convine propunerea, rosti agentul comercial sec.

– Vă înțeleg, făcu Barbarossa, dar inginerul nu acceptă altă soluție... Deși am încercat, nu o dată, să-l abat de la acest gînd... I-am sugerat, printre altele, că nu-i bine nici pentru el să intre în contact cu un străin.

– E un prost! exclamă John Bigg iritat.

– Vă sfătuiesc, totuși, să acceptați o întîlnire cu el. Treaba va merge mai bine și mai repede... Doar ăsta-i și interesul dumneavoastră... Nu ? Mai ales că cei de la Securitate n-au înghițit povestea cu Marin Predoiu.

– Bănuiesc ceva ?

– Mai mult ca sigur.

– Ce vă face să credeți ?

– Li se pare suspect că accidentul s-a produs pe o cu totul altă rută decît cea anunțată de Predoiu la plecare.

– Asta nu spune mare lucru, observă John Bigg.

– E adevărat!... Dar numai în cazul în care Marin Predoiu ar fi fost un oarecare... Or cel care s-a abătut din drum, căzînd apoi victimă unui „accident” de automobil, nu era altul decît coautorul dispozitivului pe bază de laser care interesează atît de mult anumite persoane din străinătate... Vă dați seama că moartea unui asemenea om dă imediat de bănuț ?

– în acest caz, făcu agentul comercial gînditor, presupun că și Martin Baucr a fost pus sub o strictă supraveghere.

– A fost și înainte, dar acum e urmărit cu mai multă strictețe.

– Cum de-mi propuneți atunci o întîlnire cu el ?

– Riscul e într-adevăr mare, dar merită... Și-apoi, ce aveți de pierdut ? Cel mult veți fi nevoit să vă faceți iarăși bagajele în mare grabă.

– Vi se pare puțin ?

– Deloc.

61

*– Nu-mi pot permite un nou ejcc, rosti John Bigg mai mult pentru sine. Mi-aș rata definitiv cariera... Și nu mai sînt la prima tinerețe, ca să iau totul de la început.

– în schimb, un succes v-ar consolida definitiv poziția, îl încurajă Barbarossa.

– Sînteți un demon ! îi zîmbi agentul comercial amical. Voi merge pe mîna dumneavoastră pînă la capăt.

– Trebuie să înțeleg că mîine îl veți întîlni pe Martin Bauer ?

– Mîine ?... Nu-i exclus.

CAPITOLUL 6

Rendez-vous la miezul nopții

O nouă scară la barul „Neptun”. Martin Bauer veni destui de tîrziu ca să-și ocupe masa rezervată. Comandă, ca de obicei, un whisky și-o cafea marc. Era nedormit și spera să-și mai alunge oboseala. Își aprinse o țigară și-n timp ce împrăștia în jurul său colaci de fum, trăgea cu coada ochiului prin local. În dreapta, la o masă situată chiar lîngă scenă, îl zări pe Tim Cavarnali, întunecat la față și cu ochii injectați de nesomn. Cînd simți privirea lui Martin Bauer ațintită asupra lui, Tim îl fulgeră scurt, pătrunzător, iar pe fața-i smeadă, lucioasă, apăru un zîmbet rău. Martin Bauer se înfioră și-și răsuci imediat capul spre mijlocul sălii. Barbarossa era la post. De la masa lui, cascadorul îl încuraja din priviri : „Nu-ți fie teamă ! parcă voia să-i zică. Sînt aici !”

Pe scenă își făcuse între timp apariția și profesorul Honorius. Scamatorul nu mai avea degajarea și spontaneitatea din ajun. Glasul îi era mai gîjîit, gesturile – mai nesigure.

„Nu-i deloc în apele lui”, observă Martin Bauer nu fără o anume satisfacție.

Agresorii lui din noaptea precedentă i se păreau de ne-
rccunoscut.

„Cine i-o fi pus cu botul pe labe ? se întreba inginerul. Numai Barbarossa ?... Ori a intervenit și patronul lor ?

Oricum, Tim Cavarnali și Anastasie Bob erau niște dușmani de temut. Martin Bauer hotărî să fie permanent cu ochii în patru.

63

„La prima ocazie ăștia mă curăță”, oftă inginerul aprinzîndu -și o nouă țigară.

În local izbucni pe neașteptate un ropot de aplauze. Pe scenă se producea și asistenta lui Honorius. Spre deosebire de prolesorul ei, Angela Doliș se mișca parcă mai grațios ca în seara precedentă.

„Nu-i deloc afectată de tot ce s-a petrecut în pădure, constată Martin Bauer. Parcă nici n-a fost cu mine acolo... Afurisita ! E mai proaspătă și mai atrăgătoare ca oricînd ! Precis a dormit foarte bine... Fără griji și fără visuri care să-i tulbure somnul... Să n-aibă oare nici un amestec ? Consideră drept ceva minor tot ce mi-au făcut amicii ei ? Ia uite-o cum îmi aruncă ocheade !... Și bezele ! Se simte chiar îneîntată ca trei bărbați s-au bătut pentru ea... Să fie oare atît de naivă ?... Nu-mi prea vine a crede !”¹

Dar inginerul nu putu rezista tentației de-a o urmări pe Angela cu priviri fierbinți. Cu o noapte în urmă plătise cam scump plimbarea făcută ia brațul ei. Dar nu-i putea totuși uita nici parfumul din părul mătăsos, nici sărutarea furată sub clar de lună.

Profesorul Honorius își anunță curînd, cu glas obosit, numărul care în seara precedentă îi cam deduse bătaie de cap.

– Fiindcă nu prea sînt în formă, se scuză el față de spectatori, numărul care urmează vă va fi prezentat în această seară de frumoasa mea asistentă... Nu aveți nimic împotrivă, nu-i așa ?

– Nu ! se auziră cîteva glasuri vesele de cheflii.

– Chiar dacă domnișoara Angela va mai face cîte o eroare, nădăjduiesc că simpla ei prezență în preajma dumneavoastră vă va despăgubi. De acord ?

– De acord ! se învoiră aceleași glasuri.

– Angela ! se adresă atunci profesorul Honorius, cu un gest larg, asistentei sale. Te rog să descinzi în locul meu.

– Mulțumesc, maestre, pentru încrederea acordată ! îi făcu ea profesorului o scurtă reverență.

Coborî apoi de pe scenă cu mersul ei legănat, de fetiță alintată, și începu să se plimbe printre mese. Își alegea cîte un consumator căruia îi flutura pe la nas batista cu parfumul dorit. Experiența îi reușea bine, iar profesorul Honorius o încuraja mereu de pe scenă. Dar cînd ajunse în dreptul mesei lui Martin Bauer, Angela nu se opri.

64

– De ce mă ocoliți, domnișoară ? o întrebă intrigat inginerul.

– Ați beneficiat ieri seară din plin de atenția noastră, îi aminti Angela. Nu fiți acaparator !

Și-n timp ce-l dojenea pe Martin Bauer, Angela îi strecură sub șervețel un bilet. Inginerul așteptă ca asistenta profesorului Honorius să se depărteze. Iar cînd socoti că nu-l observă nimeni, trase ușor șervețelul spre el. Pe bilet era scris doar, atît: „La ora 12 să fii în camera ta“.

Martin Bauer făcu hîrtiuța cocoloș și-o aruncă în scrumieră, își aprinse după aceea țigara și cu flacăra chibritului dădu foc hîrtiuței. Celelalte numere din program le urmări stînd ca pe ghimpi. Iar la ora 12 fără un sfert se ridică și se îndreptă spre camera lui. Înainte de a ieși din local, aruncă o privire scurtă în urmă. Surprinse pentru o clipă ochii înverșunați ai lui Tim Cavarnali.

„Să-ți fie de bine !“ îi dădu Martin Bauer cu tifla.

La ora 12 fără cinci minute telefonul din camera inginerului făcu apel. Acesta ridică nerăbdător receptorul. Auzi un glas de bărbat.

– Cine e ? se interesă Martin Bauer săltîndu-și mirat sprîncenele.

– Ce faci în seara asta, dom' inginer ?

– Dorm ! se prefăcu Martin Bauer obosit.

– Te-aș sfătui să nu părăsești camera.

– Ți-am spus că mă culc, se răsti Martin Bauer în receptor.

– Eu te-am avertizat ! insistă celălalt.

– Du-te dracului ! trînti inginerul receptorul în furcă.
 După un minut, auzi iarăși soneria telefonului. Martin Bauer spera să fie Angela Doliș. Dar la celălalt capăt al firului auzi un nou glas bărbătesc :

– Cu cine ai vorbit mai înainte ? se interesă necunoscutul.
 – Dar acum cu cine vorbesc ? făcu inginerul răstit.
 – Barbarossa.
 – Aa ! Dumneata ești ?
 – Nu mi-ai spus cu cine ai vorbit ?
 – Cred c-a fost Tim Cavarnali, îl informă inginerul.
 – Și ce voia ?
 – M-a sfătuit să nu părăsesc în noaptea asta camera.

65

– Nu mai spune ! se arătă Barbarossa mirat. Iar dumneata ce ai de gînd să faci ?

– Nu știu !... Nu prea am chef să stau singur.

– Aștepti vreun telefon ?

– Da.

– De la cinc ?

Martin Bauer tăcu, vădit încurcat._ ..

– N-am înțeles bine ce-ai zis ? auzi el glasul ironic a* lui Barbarossa.

– N-am spus nimic ! îi replică inginerul.

– Trebuie să te sune Angela Doliș ? stăruie Barbarossa.

– Da !... Și chiar te rog să scurtăm convorbirea.

– Bine !... După ce vorbești cu ea, te rog să mă suni în . camera mea și să-mi spui unde aveți de gînd să vă duceți.

– Am să te anunț ! rosti inginerul morocănos.

La ora 12 fix, Martin Bauer auzi însă niște ciocănituri discrete în ușă. - -

– Poftim ! strigă el nerăbdător.

Ușa se crăpă încet. în cadrul ei se ivi Angela Doliș. Martin . Bauer îi ieși bucuros în întîmpinare.

– Așteptam să mă suni la telefon ! îi mărturisi el.

– N-am putut! se dezvinovăți Angela. Tim și Tase nu mă slăbesc nici o clipă din ochi... Abia am izbutit să mă furișez pînă aici... Ce vor de la tine ? îl cercetă ea apoi cu îngrijorare pe inginer.

– Avem niște socoteli ! făcu acesta evaziv.

– Să te ferești de ei ! îl preveni Angela. Sînt niște oameni fără scrupule.

– îi cunosc bine, rosti Martin Bauer plin de sine.

Cu un aer vădit vinovat, Angela încercă să se disculpe :

– Aseară...

– S-o lăsăm baltă ! îi replică inginerul grăbit. Și adăugă cu vădită părere de rău : Ne-au stricat o plimbare care înce-puse atît de frumos !... Dar ia spune-mi, Angela, îți mai plac un pic ?

– Mult! îi mărturisi ea, aștemîndu-și palmele pe umerii

lui.

– E un îndemn ?

– Poate ceva mai mult, i se cuibări Angela la piept. O chemare.

Martin Bauer îi prinse capul în mâini și-o privi îndelung.

66

>– îmbrățișează-mă ! îi ceru ca. Ce mai aștepti ?

Tînărul o cuprinse iute și-o sărută lung, pătimaș. Angela sc desprinse apoi încet din îmbrățișarea lui.

– M-ai sufocat !... Ajunge !

– De unde știi tu cât ajunge ? o cuprinse tînărul din nou în brațe, sărutînd-o mai lung.

– încuie ușa, îi ceru ea după ce se desprinse din noua lui îmbrățișare. Și trage jaluzelele. Aici poate au să ne lase în pace.

•– Fii liniștită ! S-au cumințit ! o încredință Martin Bauer.

– Ești prea sigur de tine ! îl avertiză ea îndreptîndu-se către ușa de la balcon. Nu știu de ce, dar mi-e teamă.

– Atunci s-o ștergem din hotel ! hotărî inginerul. Na urcăm în mașină și căutăm un loc unde nu ne mai găsește nici dracu'.

– Ai mașină ? se interesă ea.

– Da ! „Fiat-1300“... îți surîde ?

– Unde e ? stăruie Angela.

– Jos... la parcaj.

– Ai încredere în mine ?

– în ce sens ? ■

– Să-mi dai mașina pe mîna ?

– Știi să conduci ?

– Am carnet de șofer.

•– E în regulă ! se învoi Martin Bauer.

•– Ce număr are mașina ta ?

– 4-B-1529.

– Amijeținut ! „Fiat-1300“ 4-B-1529...Dă-mi cheile.

– Poftim ! i le înmînă Martin Bauer oarecum amuzat și adăugă : Mașina se află în stînga.

– O găsesc eu !

– Dar cc-ai de gînl ?

•– Să scot mașina și să te iau de undeva, din drum.

■– E o idee, se învoi inginerul.

– Bine ar fi să nu ieși pe la recepție, îl sfătui Angela trăgînd jaluzelele ușii de la balcon. Iar lumina s-o lași aprinsă... Să creadă că te mai afli în cameră.

– Ești cel mai dulce înger păzitor ! o cuprinse Martin Bauer de mijloc.

Angela însă nu se lăsă îmbrățișată.

■– O să avem timp și pentru asta, îl împacă ea. Să ne grăbim... De unde să te iau ?

67

Martin Bauer făcu iute în minte un calcul.

– Peste douăzeci de minute voi fi la capătul liniei de autobuz, îi preciză el. Dacă nu mă găsești acolo, stingi tarurile și stai cuminte... Apar eu de undeva.

– Te aștept ! îl sărută ea fugar pe obraz.

Rămas singur, Martin Bauer se îndreptă spre telefon. Intenționa să-l anunțe pe Barbarossa. Ridică chiar receptorul. Dar se răzgîndi.

„La urma urmei am și eu dreptul să petrec o seară fără să fiu secondat de el”, își zise inginerul.

Își luă haina de pe spătarul scaunului și se îndreptă spre ușă. Ridică mina spre comutator, dar își aminti de sfatul Angelei și lăsă lumina aprinsă. Crăpă ușa. Culoarul era pustiu. Inginerul se strecură încet afară, răsuci cheia în broască și o porni spre scara de serviciu.

Angela Doliș aștepta. Trecuse mai bine de un sfert de oră de când oprise motorul. Stinsese și farurile. Dar Martin Bauer întârzia. Asistenta profesorului Honorius se întreba dacă era cazul să mai aștepte ori să pornească mașina și să se înapoieze la hotel.

„Mai stau zece minute”, hotărî ea.

Prin parbrizul mașinii vedea trecînd perechi întârziate de îndrăgostiți. Curioși, tinerii se uitau la ea și ridicau din umeri. Li se părea ciudat ca o femeie să stea singură, în puterea nopții, într-o mașină.

„Ce-o fi cu ea t” se întrebau îndrăgostiții.

Uitau însă repede de existența singuraticiei, strîngîndu-se mai tare în brațe.

Abia mai târziu, cînd dispăru orice animație din jur, se ivi dintr-un boschet și Martin Bauer. Din cîteva salturi, el ajunse îngă portiera din dreapta și urcă.

– Dă-i drumul ! o îndemnă inginerul bucuros.

– De ce-ai întârziat atît ? îi reproșă Angela.

– Am avut impresia că „amicii” tăi erau pe urmele mele.

– Și?

– M-am înșelat.

– Ești sigur ?

– M-am furișat încet și cu marc grijă. Nu m-a urmărit nimeni.

68

– Cînd m-am îndreptat către mașina ta, continuă Angela, am avut și eu impresia ca ma urmărea cu privirea un individ cît un munte, cu barbă roșie.

– Ți s-a părut ! făcu Martin Bauer pe un ton voit nepăsător.

– îl cunoști ?

– Nu ! L-am zărit însă pe la bar.

•– Tipul e totuși suspect, insistă Angela.

– în situații de astea toți par suspecti.

– Mai bine ne-am întoarce la hotel, îi propuse Angela.
•– Nu ! se împotrivi Martin Bauer. Te asigur că n-are de ce să ne fie teamă !... Nu ne urmărește nimeni.

Angela privi în oglinda retrovizoare.

– Am impresia că în clipa asta pleacă o mașină de la hotel, remarcă ea. Văd niște faruri.

– Ai să mai vezi tu și alte faruri. De aia au oamenii mașini... Ca să se plimbe...

Ajunși în șoseaua principală, au virat spre Constanța. Angela apăsă pe accelerator. Goneau cu 120 pe oră.

– Nu conduci rău, observă Martin Bauer. De când ai carnet ?

– De vreo doi ani, îi răspunse ea.

– Ai mai condus un „Fiat-1300” ?

– Nu !... Și-mi place.

– Cred și eu ! făcu inginerul vădit încântat de mașina sa.

Coborîră o văiuță, apoi urcară cu viteză un dîmb. Dar când ajunseră pe culme, zăriră în fața lor un om lungit în mijlocul șoselei.

– Ce-o fi cu el ? întrebă spontan Martin Bauer. Un accident ?

Angela nu răspunse. Răsuci doar volanul cu intenția de a-l ocoli pe presupusul accidentat.

■– Oprește ! îi ceru însă inginerul cu glas autoritar.

Sări aproape din mers și se îndreptă în fugă spre mijlocul șoselei. Dar când se aplecă asupra celui căzut cu fața-n jos, pe asfalt, inginerul simți o izbitură puternică în ceafă și-și pierdu cunoștința. Angela abia apucase să vadă țîșnind din șanțul drumului un individ, care se aruncase asupra inginerului. Presupusul accidentat nu era decît un manechin. Iar Martin Bauer, lipsit de cunoștință, era transportat cît se putea de repede spre o mașină pitită pe drumeagul lateral. Cu mîi-

69. .

nile tremurînde, asistenta profesorului Honorîus întoarce „Fiat”-ul și porni în viteză spre Neptun. După cîtiva kilometri se încrucișă cu altă mașină. Încetini, privi la cel atîat la volan, apoi își relua cursa. Iar când viră spre Neptun trecu în goană pe lingă ea și-un „Mercedes” albastru.

Martin Bauer se trezi cu capul pe bancheta din spate a unui automobil. În dreapta lui se afla Anastasie Bob, iar rivirea împăienjenită, inginerul

– Voi sînteți ! îngăimă el.

– Noi, dom’ inginer, îi răspunse Tim.

– Și unde mă duceți ?

– Ne-ai cerut să-ți aranjăm o întîlnire cu „patronul”... Asta și facem.

– Și socotiți, voi, că, dacă o să-mi faceți căpățîna terci,

o să gîndesc mai bine ? replică Martin Bauer cu o ironie

amară.

– Te rog să ne ierți, dar n-am găsit alta posibilitate de-a scăpa de „asociatul” dumitale, îi preciză Tim.

– El,, rîse gîjîit Anastasie Bob, te caută acum pe la Constanța.

– Dar voi unde mă duceți ?

– Ai să vezi ! rîse din nou, parcă mai gîjîit, Anastasie Bob.

Martin Bauer se resemna. își pipăi ceafa dureroasă. Părea întreagă.

„Indivizii știu să lovească”, își zise el.

După o tăcere de două-trei minute, nu se putu abține să-i întrebe :

– De ce nu jucați cinsti ?

– Ce-i aia „cinsti” ? rosti în batjocură Tim Cavarnali.

– Nu-mi place să mi se forțeze mîna, continua Martin Bauer.

– Nici nouă au ne place să fim duși de nas, îi replică Tim.

– Dacă tratați cu mine omeneste de la început, ne înțelegeam altfel, stăruia inginerul.

– Am văzut ! îi ripostă Tim. Dar nu mai înghite ciupitul, dom' inginer !... Gata ! Ai să joci cum îți cîntăm noi.

– Dacă v-ați pricepe să cîntați, poate aș fi dispus să dansez după melodia voastră, îi ironiza Martin Bauer.
recunosc pe Tim Cavarnali.

70

– Ursul joacă și de nevoie, îi ripostă Anastasie Bob, hîrîind a rîs.

– Eu v-aș sfătui să nu v-o luați în cap, îi preveni iarăși Martin Bauer. Dacă-mi amintesc bine, „asociatul” meu v-a făcut ieri noapte o demonstrație cit se poate de convingătoare.

Mașina coti brusc din șosea și porni, cu farurile stinse, pe-o uliță plină de praf. Tim Cavarnali conducea cu precauție maximă și viteză redusă. Opri în cele din urmă la o poartă.

– Coboară ! îl îmboldi Anastasie Bob pe inginer. Și fără nici o șoaptă. Oamenii dorm.

– Unde sîntem ? întrebă încet Martin Bauer.

– Ai să yezi ! mîrîi Anastasie Bob.

Și-n tirnp"ce acesta îl escorta pe inginer, Tim Cavarnali deschise poarta și.vîrî mașina în curtc.

Casa – clădire scundă, pescărească – zăcea în întuneric. Dar Anastasia Bob părea a cunoaște bine locul. îl conduse pe Martin.Bauer direct la ușa principală. Cu o mînă sigură, apăsă apoi pe clanța și-l introduse pe inginer în tindă. Iar după ce închise cu grija ușa după el, intră în camera de oaspeți. La lumina discreta a unei lămpi de noptieră, Martin Bauer descoperi într-un fotoliu un chip străin. Presupuse că era „patronul”. Și nu se înșelă. John Bigg îi zîmbea cu toată fața.

– Iată-te în sfîrșit ! rosti agentul comercial vădit mulțumit.

– Eram și eu dornic să vă întâlnesc ! îi răspunsfc inginerul. Dar cu cine am onoarea ?

John Bigg ridică din sprâncenc :

>– Nomina odiosa, domnule inginer.

Martin Bauer schiță un zîmbet insidios:

– Presupun că, în ce mă privește, e de prisos să mă recomand.

John Bigg se pj-efăcu a nu observa ironia din glasul inginerului și continuă cu același surîs diplomatic :

– Greu vă poate întâlni cineva, domnule inginer !

*– Vă înșelați, mister...

■– Puteți să-mi spuneți „domnule”... Observați că știu binișor românește. Sînt convins că ne vom înțelege bine. Mai ales după ce vom încheia cu succes această afacere.

– Vă referiți la dispozitivul proiectat de mine ? se interesează inginerul.

– Nu numai de dumneavoastră, îi aminti John Bigg. După cîte știu, mai există un autor.

– A existat, îi preciză Martin Bauer. Acum sînt unicul autor.

– Știți cumva și cine v-a ajutat să deveniți „unic” ? insinua agentul comercial.

– Presupun, rosti inginerul.

-- Cineva, continuă John Bigg zîmbind plin de sine, socotea că noi am fi încercat să tratăm întîi cu celălalt autor ?

– Făceați o gafă dintre cele mai regretabile, observă Martin Bauer.

– Nu-i așa ? se arată agentul comercial pe deplin satisfăcut de intuiția sa.

– Cu Marin Prcdoiu nu se putea discuta, continuă inginerul. Deși era un băiat inteligent, nu admitea nici un fel de compromis... Era opac !

– Mi-a fost de-ajuns să arunc o singură privire asupra lui, ca să-mi dau și eu seama de acest lucru.

– Care a fost totuși motivul înlăturării lui ?

– V-am dezvăluit ceva mai înainte, îi sugerează agentul comercial.

– Ca să rămîn eu unicul autor ? se dumeri Martin Bauer.

– Întocmai ! confirmă John Bigg.

– Era într-adevăr un motiv serios! recunosc inginerul. Dar nu vi se pare că, procedînd astfel, ați pus în gardă Securitatea ?

– Asta am și urmărit, destăinui John Bigg spre uimirea lui Martin Bauer. Vrem să jucăm cu cărțile pe față, domnule inginer.

– Interesant !

– E o idee excelentă, domnule inginer ! se făli din nou agentul comercial. Și acum, să trecem la afaceri.

– De acord ! se învoi Martin Bauer. Dar aș vrea să vă atrag

atenția că am pus inițial o condiție.

– Care ? se prefăcu John Bigg mirat.

– Nu sînt dispus să duc nici un fel de tratative atîta vreme cît am mîinile legate.

– Vă înțeleg !... Și vă cer scuze !

– Nu știu în ce măsură pot ține scuzele dumneavoastră loc de balsam, se plînse inginerul. Pentru că, în ultimele
72

douăzeci și patru de ore, „băieții” care vă slujesc m-au smintit cu pumnii.

– Sînt într-adevăr cam brutali, recunosc agentul^ comercial. Am să le atrag atenția să nu se mai atingă de dumneavoastră.

– Ar fi și momentul.

– Sînteți satisfăcut ?

– Încă nu, îl avertiză Martin Bauer.

– Dar ce mai doriți ?

– V-am spus că am stabilit împreună cu oamenii dumneavoastră o clauză.

– Alta decît cea discutată ? își ridică John Bigg sprincelele subțiri.

– Prima a fost, dacă vreți, o condiție auxiliară.

– Și care ar fi cea principalii f

– Să nu fiu în inferioritate.

– Nici nu sînteți ! încercă străinul să-l încredințeze.

Doaf în mîinile dumneavoastră se află toate atu-urile.

– Nu toate !... Mai lipsește unul, stăruî Martin Bauer. Și fără prezența lui aici nu discut cu nimeni, nimic.

– Vă referiți la mister Barbarossa ?

– Ați ghicit.

– Vedeți, făcu străinul, cercetîndu-și manichiura proaspătă, acest domn ne cam dă de bănuît.

– De ce ?

– Mi se pare suspect.

– Mă surprinde afirmația dumneavoastră, replică Martin Bauer arătînd spre Tase.

Străinul tuși sec și, după o scurtă ezitare, se adresă celui nedorit :

– Nu socotiți, domnul meu, c-ar fi indicat să supravegheați de afară împrejurimile ? întreprinzător cum e, mister Barbarossa ar putea să-și facă apariția în orice moment. Și-n acest caz, strădania dumneavoastră, ca și-a mea dealtfel, ar fi zadarnică.

Vădit nemulțumit, Tase ridică din umeri. N-avea altceva de făcut decît să dea ascultare patronului. De îndată ce se văzu între patru ochi cu străinul, Martin Bauer reluă discuția :

– Constat că sînteți deosebit de inteligent.

– Vă mai îndoiați ? făcu John Bigg plin de sine.

– Cei doi nu ne aud ? arată inginerul spre ușă.

– Nu cred, îl liniști John Bigg. Dar am să mă conving pe loc. •

Și cu un salt neașteptat de iute, străinul ajunsese la fereastră, ridicând ușor colțul perdelei groase.

– Veniți să vedeți, îl pofti apoi pe Martin Bauer. Se comportă ca niște buni, credincioși câini de pază.

Inginerul însă nu se mișcă din scaunul său. John Bigg nu mai stăruie și se așează la masă.

– Vă ascult, îl îndemna el pe Martin Bauer.

– Voiam să vă spun că amicul meu B-arbarossa m-a ținut tot timpul la curent cu mersul tratativelor purtate cu dumneavoastră.

– Vorbiți serios ? făcu străinul neîncerczat.

– Eu i-am cerut să facă tot posibilul pentru a intra în legătură cu dumneavoastră.

– Nu cred nici o iotă ! îl înfruntă John Bigg. Primul dumneavoastră contact cu acest simpatic domn s-a produs noaptea trecută în pădure.

– Va privește ce gândiți, continuă Martin Bauer imperturbabil, dar eu vă repet că Barbarossa a fost și este omul meu.

– Poate vreți să spuneți omul Securității ? îl privi străinul direct în față.

– În acest caz și eu ar trebui să fiu omul Securității, îi replică Martin Bauer.

– Nu exclud nici această ipoteză !

– Atunci chiar nu înțeleg rostul acțiunii pe care-o întreprindeți ! rosti inginerul sincer nedumerit.

– Există, totuși, o logică, rosti străinul plin de sine aprinzându-și o țigară „Benson and Hedges”.

– Mă rog ! făcu inginerul. Și nebunia are logica sa.

– Mulțumesc ! îi zâmbi John Bigg lezat.

– Presupun că nu v-ați formalizat ! încercă inginerul să-l împace.

– Nu ! Evident!... dar nu despre asta era vorba... Eu voiam să vă declar că am deplină încredere în intențiile dumneavoastră.

– Adică ?

– Năzuieți să obțineți maximum de profit de pe urma dispozitivului pe care l-ați conceput și, în general, să vă valorificați talentul în cele mai profitabile condiții.

– Mă înclin din nou în fața excepționalului dumneavoastră spirit de observație,

– Ma bucură ! se arată străinul măgulit. Și, ca să fiu sincer, v-aș sfătui să beneficiați din plin de pe urma împrejurării care ne-a adus față-n față.

– Voi profita ! îl încredință Martin Bauer.

– Ca urmare, continuă străinul, vă cer să renunțați la

serviciile simpaticului domn Barbarossa. Nu văd la ce v-ar folosi să-l mențineți ca asociat... într-o afacere ca a noastră c indicat să fie cît mai puțini implicați... Dacă-i posibil, nimeni în afară de noi doi.

– De acord ! se învoui inginerul pe loc. Și mi-ar place să cred că și dumneavoastră veți renunța definitiv la amicii de afară.

– Nu m-am folosit de ei decît pentru a vă aduce aici, îi mărturisi străinul. Iar în clipa în care vom ajunge la o deplină înțelegere, îi voi trimite la plimbare.

– Nu va fi atît de simplu, îl preveni Martin Bauer.

– N-aveți grijă, îl liniști agentul comercial. Disputa dintre ei și Barbarossa va ușura această acțiune.

– Apropo de Barbarossa, adăugă inginerul. El bănuiește că Tim și Tase sînt ofițeri de Securitate.

– Povestea are haz ! izbucni străinul spontan în rîs.

– Iar eu înclin să-i dau dreptate ! susținu Martin Bauer.

– Nu mă afectează nici o ipoteză, nici cealaltă, rosti John Bigg trăgînd alene din țigară. Oricum se vor suprima între ei.

Și ca o confirmare a deducției sale, de afară se auzi chiar atunci o bufnitură surdă. Cu același salt iute, John Bigg se și înființă la fereastră. Ridică colțul perdelei groase. Pe față îi apăru un zîmbet de satisfacție.

– Veniți ! îl chemă el pe Martin Bauer.

Inginerul i se alătură. Dar cînd privi în curtea luminată din plin de razele lunii, simți o puternică strîngere de inimă. Tim și Tase purtau către mașina lor corpul nemișcat al lui Barbarossa.

John Bigg lăsă perdeaua să cadă la loc.

– Ce v-am spus ? zîmbi acesta plin de sine. Se sfîșie între ei ca șacalii.

– Ce au de gînd să-i facă ? întrebă Martin Bauer cu o îngrijorare pe care nu și-o putea ascunde.

75

– Ii privește ! rosti străinul cinic. Noi nu mai avem nici un amestec. Nu-i așa ?

– I ară îndoiala, se prefăcu inginerul nepăsător.

– Așteptăm să se îndepărteze, apoi o luăm și noi din loc.

– îi părăsim aici ? făcu Martin Bauer surprins.

– Dar ce vă închipuiți ? C-o să ne amestecăm în ciorba lor ? Simpaticul domn Barbarossa ne-a servit de minune venind înapoi.

– Cum ne-o fi dat de urmă ? întrebă inginerul cu o nai-vitate care-l făcu pe John Bigg să ^îmbească îngăduitor.

– întîmplarea ! rosti agentul comercial cu sarcasm.

Și tot atunci își îndreptă privirea spre o fotografie înrămată, așezată pe lada patului-studio din cameră. Martin Bauer descoperi abia atunci unde se afla. Fotografia, executată de altfel artistic, îl înfățișa pe sexagenarul actor.

„Barbarossa a intuit bine, cugetă inginerul. Păcat că l-au surprins cei doi ticăloși“, își mai zise el.

•— Mergem ? se auzi curînd îndemnul lui John Bigg. — Mergem ! se învoi Martin Bauer.

CAPITOLUL 7 într-o noapte oarecare ide vara

— îmi permiteți să raportez, tovarășe colonel ? ,

— Șezi ! mormăi Drăguț.

Era ora opt dimineața și, pînă-și lua cafeaua, colonelul se arăta morocănos.

Căpitanul se așază cu grijă, pipăind fotoliul cu palmele de parcă stătea pe sîrmă ghimpată.

— Spune ! îl îndemnă colonelul.

— Martin Bauer a dispărut fără urmă, rosti căpitanul cu năduf.

■— Altceva ?

— „A 7“ ne cere, totuși, să nu întreprindem nimic.

— Mister Bigg e mai viclean decît bănuiam, constata Drăguț.

■— Ce facem ? întrebă Oltenaș vădit derutat.

•— Așteptăm ! decise Drăguț. Altă soluție nu văd.

•— Am dublat paza la institut, îl informă căpitanul.

— Foarte bine, îl aprobă colonelul. E dealtfel singurul loc unde vor trebui să-și facă pînă la urmă apariția, mai adăugă el. Simpla deținere a lui Martin Bauer nu-i suficientă...

Mister Bigg are nevoie de planurile dispozitivului... Or, acestea se află deocamdată în seiful profesorului Voiculeț... Ca să le fotografieze, trebuie să ajungă neapărat la seif.

— Dar dacă Martin Bauer are deja niște copii ?

— Nu are, respinse Drăguț ipoteza. Dacă inginerul deținea așa ceva, mister Bigg nu mai recurgea la toată tevatura de pe litoral... Oricum, să fie supravegheate cu strictețe toate căile de ieșire din București și din țară.

— Socotiți, deci, că Martin Bauer a fost adus în Capitală?

— Fără doar și poate ! Pentru că aici poate fi ascuns mai bine. Și apoi se află mai aproape de institut.

— Prin urmare, nu ne ramîne altceva decît să așteptăm, se resemnă Oltenaș.

— Asta ni_-i meseria ! îi zîmbi Drăguț încurajator. Să stăm mereu la pîndă ! Apropo ! Mister Bigg s-a întors la „sediu“ ?

— F, în hotel, îi prcciză Oltenaș.

•— Corect! conchise colonelul.

Cînd își veni în fire, Barbarossa constată că se afla la baza unei faleze înalte. Avea gura plină de nisip, iar valurile mării îi scăldau picioarele. Capul îi vîjîia încă de durere. Cascadorul își pipăi creștetul. Un cucui mare îi dovedea că primise

0 foarte puternică lovitura în cap. Fusese miruit probabil cu un obiect gros, metalic. Poate cu un levier. Dacă natura nu l-ar fi înzestrat cu o țeastă zdravănă, cititorii rubricii sale de automobilism ar fi aflat despre „dispariția tragică,

dintre cei vii“, a semnatarului respectivei rubrici.

Clătinându-se încă pe picioare, cascadorul izbuti să se dezbrace și să intre în mare. Apa rece îl învioră.

„Erau cât pe ce să mă dea gata !“ constată el schimonosindu-se de durere.

Și-ncetul cu încetul mintea începu să-i' lucreze. Privi mai întâi în jur. Țărmul era pustiu. Doar în larg se distingeau siluetele câtorva bărci pescărești care se îndreptau spre taliene.

Briza răcoroasă a zorilor îl înfiora. Hotărî să iasă din apa și să-și ia hainele. Începu să se îmbrace încet, cu grijă. Își spunea că n-are nici un rost să se grăbească. Înainte de orice, trebuia să judece totul la rece. Să reconstituie în amănunt împrejurările care l-au adus în această stare.

Își aminti că, în cursul nopții, la ora douăsprezece fără trei minute, discutase cu Martin Bauer prin telefon. Inginerul îi făgăduise că-l va ține la curent cu tot ce avea de gând să întreprindă în noaptea aceea. Dar nu-și ținuse făgăduiala. La douăsprezece și șapte minute, Barbarossa îl căutase din nou la telefon. Martin Bauer nu i răspunsese. Alertat, cascadorul ieșise din camera sa și se îndreptase spre etajul la care locuia

78

inginerul. Găsise ușa încuiată. Cheia nu se afla în broască. Zărise în schimb lumină în cameră.

„Să fie totuși înăuntru ?“ se întrebase Barbarossa.

Își lipise urechea de tăblia ușii, dar nu auzise nici un zgomot.

„A plecat, lua-l-ar naiba, și-a uitat lumina aprinsă“, constatase cascadorul.

În mai puțin de un minut fusese la parter și se interesase la recepție.

„Domnul inginer n-a ieșit din hotel, îl informase recepționarul. Poate-i la bar“.

Scările care duceau la localul de noapte le sărise câte două-trei deodată. Crăpase apoi ușa barului și-și trecuse privirea peste mese. În local nu se afla nici unul din cei care îl interesau. Se înapoiase iarăși în hol și ieșise din hotel. Din parcaj pornea tocmai atunci un „Fiat-1300“. Barbarossa recunoscuse mașina lui Martin Bauer. Dar când „Fiat“-ul trecuse prin fața unui felinar, cascadorul constatase că în automobil se afla doar Angela Doliș.

„Unde naiba se duce ?“ se întrebase el nedumerii.

Era înclinat să se urce în propria-i mașină și să pornească în urmărirea asistentei profesorului Honorius. Nu avea nici o îndoială că Martin Bauer îi jucase un renga.

„Pezevcnghiul vrea să fie singur cu Angela“, își spusese Barbarossa.

Dar nu-și rostise bine gândul când zărise în colțul sudic

a! clădirii o umbră care se furișa. Cascadorul pornise imediat în urmărire. Umbra avea* un avans de vreo sută de metri. Barbarossa căuta să reducă din distanță, dar nu reușea. Era nevoit să meargă și el cu precauție maximă. Abia după vreo șapte opt minute, când umbra fusese nevoită să traverseze o porțiune luminată, Barbarossa descoperise cu uimire că cel care se furișa cu atîta precauție, nu era altul decît Martin Bauer.

„Idiot pot să fiu !” își zisese cascadorul cu năduf.

Se opri locului descumpănit. Se întreba dacă trebuia să-l urmărească în continuare pe inginer, ori era mai indicat să se înapoieze la hotel pentru a-i supraveghea pe Tim și Tase. După socoteala lui, Martin Bauer se grăbea către Angela Doliș, care-l aștepta cu mașina undeva.

79

„Să-și vadă liniștiți de treburi, hotărîse Barbarossa. N-are nici un rost să lă tulbur idila... Am să veghez însă ca să nu se ia după ei cei doi netrebnici”.

Cu pași șovăielnici, cascadorul pornise înapoi spre hotel. Dar nu apucase să facă decît vreo zece pași, când zărise plecînd din parcajul hotelului două mașini. Inima îi tresărise. Presimțea că într-unul din automobile se aflau Tase și Tim. Ca să se convingă, se trăsese după un boschet aflat în preajma unui felinar. Prima mașină trecuse cu viteză prin dreptul lui. Înăuntru se aflau niște turiști străini. Nu-l interesau. Dar când țîșnise prin dreptul lui și cealaltă mașină, cascadorul recunoscuse la volan barba rară, de țap, a lui Anastisie Bob.

„Ticăloșii !” izbucnise el furios.

Fără să se mai ferească de cineva, Barbarossa pornise în fugă spre mașina lui. Era în mare întîrziere, dar nu avea ce face. Își zicea să salveze ce se mai putea salva. Demarase ca ,un bezmetic, sub privirile uimite ale trecătorilor care se dădeau speriați în lături. Trecuse ca o săgeată prin stația terminus a liniei de autobuze și înregistrase, din mers, că nu se mai găsea nici o mașină acolo. Se îndreptase apoi spre șoseaua principală. Dar cînd ajunsese la încrucișare, se opri nehotărît : „încotro ori fi apucat-o ? se întrebese nedumerit. Spre Mangalia Sud ?... Ce naiba să facă acolo ?*.. Precis s-au dus la Constanța*.

Și fără să mai stea în cumpănă, răsucise volanul spre dreapta. Șoseaua era pustie. Barbarossa apăsase pe accelerator pînă la refuz. Îi apăruseră curînd în față farurile unei mașini. Precaut, cascadorul redusese viteza. I se ivise în sfîțșit, în bătaia farurilor, automobilul care venea dinspre Constanța. Recunoscuse mașina lui Martin Bauer.

„E, totuși, băiat cumsecade !” își zise cascadorul.

Dar în clipa următoare fusese cît pe ce să sară din propria-i mașină. În „Fiat^c-ul lui Martin Bauer se afla numai Angela Doliș.

„Ce naiba face asta? se întrebese el descumpănit. Se plimbă singură, ca o nălucă ?... Și unde-i Martin ?”

Era tentat să întoarcă mașina și să pornească după asistentă lui Honorius. Dar presimțirea că inginerul se afla în primejdie precumpănise. Cascadorul apăsase din nou pe accelerator. Coborîse o văiugă, urcase apoi dîmbul dimpotrivă, dar nu i se păruse nimic suspect. Continua să alerge. Șoseaua

80
era la fel de pustie. În zare îi apăruseră luminile unei localități.

„De ce s-a întors, totuși, Angela ? continua el să se întrebe. N-a încăput oare Martin din nou în mîinile celor doi netrebnici ?” .

Trecuse în viteză și prin localitate. Nici urmă de altă mașină. Observă în schimb, prin oglinda retrovizoare, două luminițe care alergau spre Mangalia Sud.

„La dracu’ ! izbucnise Barbarossa înciudat pe sine. Ei sînt!... Cum de nu m-am gîndit ?”

Stopase brusc, întorsese mașina și-o apucase înapoi cu viteză maximă.

Calculul pe care și-l făcuse era simplu. Își zicea că Tim și Tase îl înhățaseră din nou pe Martin Bauer și-l duceau spre Mangalia Sud. De ce tocmai într-acolo ? Fiindcă în satul de pescari, aflat în preajma vechii Mangalii, se afla gazda la care trăgea în fiecare vară actorul.

Barbarossa nu cunoștea decît numele gazdei. Se opri la prima casă. Nu bătuse la ușa principală. Știa că în camerele cele bune locuiau vilegiaturiști. Ocolise deci casa și se îndreptase spre bucătăria de vară. Prin fereastra mică, deschisă larg, a improvizatei încăperi, răzbăteau niște sforăituri puternice. Din fundul curții lătra un dulău.

„Cîinele e legat ! își zisese Barbarossa. Pot să-l trezesc pe gospodar”.

Ciocănise zdravăn în fereastră. Dar nu atît bătăile lui, cît lătrăturile dulăului îl ridicaseră pe sătean din așternut. O barbă mare, roșcată, se ivise în cele din urmă în cadrul ferestrei.

– Ce e ? rostise vocea groasă, somnoroasă, nițel speriată, a unui pescar.

– Dedușka ! i se adresase cascadorul. Iartă-mă că-ți tulbur somnul ! îl caut pe Vanka Ciungul.

– Da’ cine ești dumneata ? se interesase lipoveanul.

– Om bun, dedușka ! se grăbise cascadorul să-l liniștească. Și nu mai întreba atîta că trezești tot satul !

Lipoveanul, după ce se scărpinase nemulțumit în părul rar, de la ceafă, mormăise :

– Nici noaptea n-aveți astîmpăr !

Hotărîse totuși să iasă și să-i dea cascadorului lămuririle cerute.

Cu farurile stinse, Barbarossa înaintase după aceea pe șosea, pînă la capătul uliței pe care stătea Vanka Ciungul. Lăsase apoi mașina la marginea șoselei și pornise mai departe pe jos, cu mare fereală.

Casa și curtea lui Vanka Ciungul zăceau într-un întuneric deplin. Dar marginile perdelelor care astupau fereastra camerei din mijloc lăsau să se strecoare niște dîre slabe de lumină.

„Acolo sînt I” își zisese cascadorul.

Împinsese ușor portița cu piciorul. Nici un semn de viață. Ceva mai încrezător, făcuse un pas înăuntru. Iarăși nu simțise pe nimeni în apropiere. Sigur pe sine, se furișase pînă la fereastra camerei din mijloc. Se opri și ascultase. Dinăuntru venea pînă la el un murmur de voci. Nu putea însă desluși nimic.

„Unde-o fi mașina lor ?” se întrebă el.

Se desprinsese de lîngă fereastră și se îndreptase spre gardul care despărțea curtea din față de grădina de legume. Deschisese portița. În față – rînduri înalte de vrejuri de fasole.

„Aici nu-i nimic !” constatare Barbarossa.

Se răsucise pe călcîie, cu gînd să revină în curtea din față. Dar în clipa aceea se pomenise în ceafă cu o lovitură puternică. Își pierduse cunoștința și nu și-o mai recăpătase decît în zori, la baza falezei, cînd valurile îi scăldau picioarele.

...Cînd ajunse sus, își trase sufletul. Urcușul, deși era scurt, îl sufocase aproape. Se simțea vlăguit. Răsuflă adînc și mai căpătă ceva putere. Cu pași șovăielnici, începu să cerceteze

locul. Găsi curînd urmeleroților unei mașini care fusese

trasă chiar pînă la marginea prăpastiei. Cercetă atent amprente cauciucurilor.

„E chiar a mea ! constată el. Au vrut probabil să mă arunce în mare cu tot cu mașină. Dar s-au răzgîndit... I-o fi împiedicat ceva... Poate a trecut tocmai atunci, prin dreptul lor,

vreo mașină a miliției ori agrănicerilor. Și le-a fost teamă...

Norocul meu ! Dacă mă azvîrleau de pe faleză, cu mașină cu tot, mă omorau”.

Cascadorul se aplecă apoi cu fereală peste muchia malului înalt, lutos. Doi metri mai jos zărise o adîncitură proaspătă lăsată de-o bucată de mal dislocată.

„Acolo m-arn izbit, probabil, întri de mal, își zise ei. Norocul meu !... Datorită acestui lucru viteza căderii s-a micșo.

rat mult... Apoi ffl-am rostogolit pînă pe plaja... Iar netreb'- nicilor le-a fost teamă să coboare după mine, ca să mă lichideze“.

• Barbarossa se trase înapoi cu un alt oftat, se ridică și se îndreptă spre șosea, conducîndu-se după urmele lăsate de roți.

„Unde mi-or fi dus mașina ?“ continua el să se întrebe.

Un tropot de cai îi atrase luarea aminte. Dinspre Vama Veche venea o căruță. Cascadorul se așează pe iarbă, la marginea drumului, și așteaptă. Un car încărcat cu lucernă se apropia. Barbarossa se ridică și făcu semn căruțașului. Acesta struni caii.

– Bună dimineața ! îl salută săteanul.

– Bună dimineața ! îi răspunse Barbarossa cu un zîmbet silit.

•– Unde ați pornit-o așa devreme ? ^

– Am vrut să văd și eu răsăritul soarelui! îi replica Barbarossa pe un ton glumeț.

– Urcați ! îl, îndemnă căruțașul.

Cascadorul se aburcă anevoie peste lucernă și se așează cît putu mai comod. Căruțașul îndemnă caii la drum, arun- cînd ia intervale cîte o privire furișă spre ciudatul vilegiaturist. La un moment dat, însă, nu-și mai putu stăpîni curiozitatea și întrebă :

– De unde sînteți ?

– Din București, îi răspunse prompt Barbarossa.

– Și vă place să dormiți noaptea în nisip ?

– Gusturi ! se eschivă cascadorul de la răspuns.

– N-aveți o țigară ?•

– Aveam ! se pipăi Barbarossa prin buzunarele pantalonilor. Dar mi-i teamă că s-au sfărîmat.

– Da' ce-ați pățit ? stăruie căruțașul.

– Am vrut să petrec... o noapte în Venus. Pornisem în- tr- acolo pe jos, și-am greșit drumul. M-am apropiat prea mult de mal și s-a desprins o bucată de sub picioarele mele.

– Ați scăpat ușor, constată căruțașul. Malul e înalt. Bine că nu v-ați frînt vreun mădular.

– Am avut într-adevăr noroc. ■

83

-- Dacă nu tușiți de „Mărășești®, am să vă dau eu o țigara, îl îmbie căruțașul.

Ți-ai face mare pomană, rosti cascadorul bucuros.

Se apropiau de sat. Căruțașul se interesă :

•– Stați la cineva de pe la noi ?

– Nu.

– Vă duceți mai departe, la Mangalia ?

– Aș vrea.

– Poate a venit autobuzul.

– Bine-ar fi.

•– Da' cînd ați căzut de pe mal ? continuă căruțașul să-l descoasă.

Barbarossa își dădu seama că săteanul îl bănuia. De aceea hotărî să fie mai atent la tot ce avea să răspundă.

– Aseară, începu el să-i explice localnicului, am fost în vizită la un prieten care stă la Vanka Ciungul.

•– Aha ! se dumiri căruțașul.

– Iar acolo, continuă cascadorul, m-am cam întrecut cu păhărelul.

– Se mai întîmplă ! aprobă săteanul.

– Și cum eram băut, am ieșit din casă ca să mă mai răcoresc... Ce știu eu pe unde naiba am rătăcit și ce-am mai făcut, pentru că m-am trezit abia acum, în zori, sub mal.

– Așa am pățit și eu o dată, făcu săteanul înveselit. Și-i povesti o întîmplare asemănătoare, de care rîdea el însuși în hohote. Iar cînd ajunse în dreptul uliței pe care se afla casa lui Vanka Ciungul, căruțașul opri caii.

– Nu vă duceți să vă luați rămas bun ? îl îndemnă el pe cascador.

– Ar cam trebui.

Și dintr-un salt, Barbarossa coborî din căruță mulțumind căruțașului.

– Să fiți sănătos ! îi ură acesta. Și altădată s-aveți grijă cînd beți un pahar mai mult... Malurile astea de pe la noi sînt cam rele.

– O să am grijă ! îl încredință Barbarossa.

O apucă, fără să mai stea pe gînduri, pe ulița din stînga. Căruțașul îl urmărea pe furiș, lăsînd caii la pas.

„Vrea să se încredințeze dacă mă duc într-adevăr la Vanka Ciungul“, își zise cascadorul cu un zîmbet în colțul gurii.

Și, ca să nu-l dezmință, hotărî să facă o scurtă incursiune la reședința de vară a actorului. În dreptul curții lui Vanka Ciungul simți o ușoară strîngere de inimă. Recunoscuse gardul, poarta mare de lemn, ca și porțița. Intenționa să intre, dar se răzgîndi. În ogradă domnea o liniște deplină. Gospodarul era probabil plecat după treburi, iar stăpîna casei mai dormea fără îndoială, alături de copii, în bucătăria de vară. Doar orăntăniile, închise în cotețe, dădeau semne de nerăbdare. Cascadorul cercetă apoi nisipul de pe uliță. Printre urmele dese 'de copite zări și amprente de cauciucuri de automobil. Prin spatele casei se deschidea o altă uliță, mai îngustă, unde urmele roților erau mai clare.

„Aici au fost azi-noapte două mașini, constată cascadorul. Una era fără doar și poate a lui mister Bigg, iar cealaltă a ticăloșilor“.

Barbarossa reveni apoi în ulița mare și se opri din nou în dreptul casei lui Vanka Ciungul. În curte ieșise între timp și stăpîna casei.

– Bună dimineața ! o salută Barbarossa.

– Bună dimineața ! răspunse femeia fără a se arăta surprinsă de prezența unui străin la^soartă. _ >-

– Pot să intru ? ceru cascadorul cuvenita îngăduință.

– Pofțiți ! îl îndemnă femeia.

Barbarossa apăsă pe clanța mare, ruginită, a porțiței.

– Doriți vreo cameră ? se interesă lipoveanca.

– Aș vrea.

– Aveți noroc, îi zîmbi femeia binevoitor. Chiar azi se eliberează camera din mijloc.

Spontan, Barbarossa întoarse privirea spre ușa care-l interesa.

– Dar pe cine ați avut aici ?, ,w t

– Un domn din București... Un artist mare, u la stăpîna casei.

– Cum îl cheamă ?

Femeia îi dezvălui numele bine cunoscut.

– Mai doarme ? stăruia Barbarossa.

– Zace ! rosti stăpînacasei cu un gest semnificativ.

Pînă

la amiază nu se trezește.

85

– Se vede că nu prea stă nopțile pe-acasă !

– Dumnezeu să-l priceapă, continuă femeia să i sc desuinuiască. La vîrsta lui ar putea să fie mai potolit.

– E petrecăreț rău ?

– Ii plac deopotrivă și băuturile și fetele... Da' noi ne facem că nu vedem și nu auzim nimic...

– Aș fi vrut totuși să văd camera.

– \ 'no și mata mai spre amiază... Da' nu-ți fă griji... 1. cameră bună... Dînsul – arată femeia spre ușa din mijloc ■– trage la noi de vreo cincisprezece ani... Și de fiecare data a plecat mulțumit.

– E singur ori mai are pe cineva înăuntru ?

– De obicei nu-i singur...

Discuția părea încheiată. Cascadorul intenționa să sc desprindă din loc, dar mai întîrzie cîteva clipe pentru a mai pune o întrebare :

– Noaptea, cînd vine, face tărăboi ?

– El știe ! se eschivă femeia. Pe noi nu ne privește. N-are decît să facă ce pofteste... Noine culcăm devreme. Vara, cum e acum, trudem din greu... Iar după ce-am pus capul pe pernă, poți să tragi și cu tunul, că nu ne trezim.

– Atunci am să trec mai spre amiază, hotărî în sfîrșit cascadorul să se urnească din loc.

– Pofțiți !... Cu dragă inimă !

În drum spre stația de autobuz, Barbarosa sc caută prin buzunare. Spera să mai descopere vreo hîrtie de cinci ori zece lei cu care să-și poată plăti drumul pînă la Neptun. Dar, înainte de a-l arunca de pe faleză, Tim și Tase avuseseră

grijă să-l buzunărească bine.

Ultima șansă a cascadorului era buzunărelul pentru ceas al pantalonilor.

„Aici trebuie să fie ceva”, își zise el.

Își amintea că, ultima oară, înghesuisese în buzunărel o hîrtie de zece lei. O găsi într-adevăr. Despăturind biletul de bancă, Barbarossa îl privea cu o neasemuită bucurie. I se părea că deține o avere. „Am și de-o Pepsi-Cola”, își spuse cascadorul încântat.

\

Ajuns la hotel, Barbarossa constată că mașina lui stătea parcată la locul obișnuit. Se repezi și-i încercă ușile.

86

Erau încuiate. Cercetă interiorul. Toate erau la locul lor : și revistele ilustrate de la geamul din spate, și maimuțica mascotă agățată la bord. Fără să mai piardă timp, se îndreptă spre recepție.

– Bună dimineața ! îl salută recepționarul zîbind binevoitor.

Barbarossa îi răspunse cu un mormăit și ceru cheia de la camera sa.

Urcă. Găsi ușa încuiată, așa cum o lăsase la plecare. Printre jaluzele încercau să se strecoare razele piezișe ale soarelui de dimineață. Barbarossa le ridică și deschise larg ușa de la balcon. Aerul proaspăt, sărat, pe care o briză ușoară îl aducea de la mare, năvăli în încăpere. Barbarossa răsuflă adînc, făcu și cîteva exerciții de gimnastică, apoi își roti privirea prin cameră. Pe noptieră descoperi cheile mașinii sale. Le luă și le privi de parcă i le-ar fi înmînat cineva pentru întîia oară.

„Oameni cinstiți”, zîmbi el acru.

Așeză cheile înapoi pe noptieră și trase sertarul acesteia, unde își descoperi portvizitul. Îl cercetă cu mișcări precipitate. Nu părea a-i lipsi nimic. Atît actele, cît și banii erau la locul lor.

„Dacă mă înecam azi noapte în mare, își zicea Barbarossa, pînă la descoperirea dispariției mele puteau să treacă două-trei zile, dacă nu și mai mult, fără să se alarmeze cineva”.

Își pipăi cucuiul din creștet. Parcă-l durea mai tare.

„Mi-au făcut-o”, conchise resemnat.

Și-și zise că cel mai înțelept lucru ar fi să se dezbrace, să facă un duș și să se culce. „După un somn zdravăn, omul gîndește mult mai bine”, filozofă el.

Dar cînd se duse la dulap ca să-și ia o pijama curată, constată că cineva îi cotrobăise prin lucruri.

„Era de așteptat. Băieții și-au făcut treaba pînă la capăt”. Zîmbi însă ghiduș. Fiindcă Tim și Tase nu găsiseră nimic din ce-i interesa. Tot ce avea de tănuț, cascadorul ținea într-un mic seif, de construcție specială, ascuns în

portbagajul mașinii.

CAPITOLUL 8

Pissy iese din scenă

La ora cînd trebuia să înceapă programul profesorului Honoriu, Barbarossa își făcu apariția în bar. Și înainte de a se îndrepta spre locul care-i fusese rezervat, își furișă privirea spre masa din dreapta sălii, din apropierea scenei, ocupată invariabil de Tim Cavarnali. Impresarul profesorului Honoriu era la post. Cînd simți privirea lui Barbarossa, își răsuci capul și-l salută pe cascador cu un gest discret.

„Bine-ai venit, amice !” părea a-i zice Tim.

La rîndu-i, Barbarossa schiță un zîmbet vag și se așază, sigur pe sine, la masă.

„Frumosul nu pare surprins de învierea mea din morți, cugetă cascadorul. M-a văzut probabil sosind la hotel ori s-a interesat la recepție”.

După ce făcu obișnuita comandă ospătarului, Barbarossa începu să pîndească scena. II interesa mai cu seamă soarta Angelei Doliș. În tot cursul zilei n-o zărise nicăieri. Nici la prînz, la restaurant, nici plecînd din hotel ori revenind. O căutase de cîteva ori și la telefon. Dar nu-i răspunsese nimănui. Se interesase și la centrală.

– Telefonul nu-i deranjat, i se răspunsese. Probabil că domnișoara doarme și a blocat soneria ori e plecată undeva.

De la recepție fusese de asemenea informat:

– Cheia de la camera domnișoarei nu-i la tablou. Probabil că doarme sau a luat cheia cu ea.

– N-ați văzut-o deloc astăzi ? insistase Barbarossa.

– Nu.

88

„Să nu-i fi făcut amicii ei de petrecanie”, își zisese cascadorul îngrijorat.

Dar programul profesorului Honoriu începu și-n acea seară la ora anunțată. Apăru mai întîi Anastasie Bob, în fracul lui larg și ponosit.

„Pare stapîn pe el”, constată Barbarossa.

Așteptă apoi nerăbdător, ba chiar cu oarecare emoție, intrarea în scenă a Angelei Doliș. Cu un gest larg profesorul Honoriu își invită curînd asistentă. Aceasta intră sfioasă, temătoare. Gesturile ei nu mai aveau aproape nimic din siguranța cu care își prezentase programul în serile precedente. Părea că pășea întîia oară pe o scenă și privea cu inima cît un purice la spectatori.

„E speriată rău ! constată Barbarossa. Aș zice că-i chiar îngrozită”.

Își furișă imediat privirea spre masa lui Tim Cavarnali. Cu un zîmbet sardonice, acesta n-o slăbea pe Angela nici o clipă din ochi.

„I-a pus gînd rău”, își zise cascadorul.

Spre deosebire de Tim, profesorul Honorius își încuraja mereu asistenta prin gesturi și vorbe blajine.

– Hai, Angela ! Liniștește-te !... Privește atent la mine ! Așa, fetițo ! Vezi că poți ? Vă rog s-o scuzați pe asistenta mea, se adresează apoi Honorius spectatorilor. Are o indispoziție trecătoare... Dar vă voi face imediat proba puterii hipnotice pe care o posed... Deci nu vă impacientați... Vă voi prezenta întregul program, ca și-n serile trecute.

Angela Doliș, însă, continua să răspundă anapoda la comenzile lui Honorius. Iar când nu mai putu suporta nici privirile compătimitoare ale spectatorilor, nici încercările de calmare ale „profesorului”, asistenta își mușcă buzele pentru a-și stăpîni plînsul și, cu o piruetă scurtă, întoarse spatele sălii dispărînd în culise.

Consternați, spectatorii amuțiră. Honorius nu-și pierdu însă nici de data asta stăpînirea de sine. Continua să vorbească fără întrerupere, prezentîndu-și singur numerele de prestidigitație. Programul din seara aceea era însă ratat.

Barbarossa își furișă din nou privirea spre masa lui Tim Cavarnali, chemă ospătarul și-și achită consumația. Mai aruncă apoi o ocheadă spre Tim. Acesta se foia pe scaun. Fără să mai stea pe gînduri, cascadorul se ridică și ieși din

89,

local. Tim îl urmări cîteva clipe cu privirea, după care se ridică și el. Dar când ieși din local, constată că Barbarossa se făcuse nevăzut.

Cu pași sprinteni, de felină, Tim Cavarnali se îndreptă atunci spre camera Angelei Doliș. Bătu la ușă. Nu i se răspunse. Apăsă pe clanță. Ușa era încuiată. Tim scoase atunci o cheie și, înainte de a încerca să descuie ușa, cercetă culoarul. Era pustiu. Băgă în sfîrșit cheia în broască, dar întîmpină un obstacol.

– Angela ! strigă Tim nerăbdător. !Nu i se răspunse Tim
Insistă : Angela ! Știu că ești înăuntru ! Deschide !

– Ce dorești ? se auzi dinăuntru glasul ei. Sînt
obosită !... Vreau să mă odihnesc !

– Numai o vorbă, stăruie Tim.

– Mîine dimineață, se împotrivi /vneia.

– Nu ! Acum ! ceru Tim autoritar. Nu mă obliga să forțez
ușa.

– Bine ! Așteaptă ! se învoui Angela.

După două-trei minute, fata îi deschise. Tim mai cercetă o dată culoarul, apoi se furișă în cameră, închizînd cu grijă ușa. Broasca țacăni.

– De ce încui ? îi reproșă Angela.

– Fiindcă nu vreau să fim deranjați.

– Să nu te atingi demine, că fac un tărăboi de ridic
tot hotelul în picioare.

– Nu-ți fie teamă, o liniști Tim. Sînt un om

civilizat.

– Am văzut, îl ironiză Angela.

Tim aruncă o privire prin cameră și, văzînd lucrurile Angelei înșirate peste tot, o întrebă :

– Ce ai de gînd ?

– îmi fac bagajul !... Plec !

– Crezi că-i cel mai indicat lucru ?

– Singurul.

– Ai semnat un contract cu noi ! Nu putem lăsa programul baltă.

– Găsiți voi pe cineva în locul meu... Nu-i mare scofală. Doar aveți „relații” pe aici, pe la bar.

– Ne-ai făcut de rîs în seara asta !

■– îmi pare rău.

– Chiar nu te-ai putut abține ?

Deloc.

90

– Și unde vrei să pleci ?

– Ma privește.

– Dar și pe noi ne „privește”, o avertiză Tim. Întîmplător, cunoști cam multe.

– Vă făgăduiesc să nu spun nimănui nimic.

– Nici n-ar li indicat, o avertiză Tim. Ne-ai fost complice.

– N-am știut ce urmăriți, îi replică ea.

■– Acum însă știi.

– Prea puțin... Mai mult bănuiesc.

– Trebuie să ne asigurăm că nu vei trăncăni nimic.

–. Fiți siguri !... Dacă vreți, vă dau și un angajament scris.

– Ce să facem cu „angajamentul” tău ? rînji Tim.

•– La o adică, puteți da toată vina pe mine.

– Știam că ești inteligentă, dar nu chiar într-atît, rînji Tim cu sadism. Deci, putem da toată vina pe tine ?

– Oricînd.

■– Generoasă mai ești ! făcu Tim batjocoritor.

– Altceva nu văd ce-aș mai putea face.

– îți spun eu.

– Și cu îți repet că nu mai vreau să lucrez pentru voi.

– îmi pare rău, fetițo, dar n-avem altă soluție. Ori mergi cu noi pînă la capăt, ori...

– Mă lichidați. Știu ! îl completă Angela. Dar vă încărcați conștiința de pomană cu mine.

– Oare ?!

– La urma urmei ce-aș putea spune despre voi <

– Multe !... Chiar prea multe.

– De pildă ?

Lui Tim Ca vamați îi sări țandăra.

– Dacă mă socotești prost, mă înfurii !

– Nu te socotesc deloc prost. Dimpotrivă. Ești de-o în*,
teligență care ma înspăimântă.

– Ți-e frică, deci ?

– îngrozitor !

– Ești convinsă că nu iert pe nimeni ?

– Absolut.

■– Dar și tu ești o fată inteligentă.

– Nu s-ar spune... Dacă aveam nițică minte, nu veneam cu
voi aici.

91

– Și ce s-ar mai putea face acum ?

– Nu văd altă cale decît să merg cu voi pînă la capăt.

– Știam eu c-o să ne înțelegem.

– N-am încotro.

– Unde-i Martin Bauer ? întrebă l im pe neașteptate.

– Cine ? făcu Angela uluită.

– Iubitul tău, Pussy !

– De ce rîzi de mine ?

– N-ai plecat ieri noapte cu el de la hotel ?

– Da ! Și ?

– De atunci n-a mai apărut.

– V-a scăpat ! nu-și putu reține Angela un zîmbet de
satisfacție.

– Nu te bucura, pentru că nimerește el iarăși în ghearele
noastre.

– V-o doresc.

– Sincer ?

– Mai vrei și „sinceritate” !

– Dacă n-aș avea pe cap niște treburi urgente, zău că ți-aș
face curte.

– M-ai ferici !

– Lasă-te de bancuri ! izbucni Tim violent. Unde-i Martin
Bauer ?

– Nu fi absurd ! îi replică Angela spontan.

– Pentru cine lucrezi ? o fulgeră el cu o privire fioroasă.

– M-ai mai întrebat, îi aminti Angela pe un ton calm. Din
zori nu-mi pui decît aceeași întrebare stupidă : „Pentru cine
lucrezi ? Pentru cine lucrezi ?”... Pentru Papa de la Roma !
izbucni ea în plîns. Doar știi bine cine sînt, unde m-ai
întîlnit și ce făceam atunci cînd m-ai cunoscut... Eram o
amărîță care-și căuta un loc sub soare.

– Sărăcuța de ea ! o compătimi Tim în zefleMEA.

– Mai bine nu mă mai nășteam, continuă Angela să se vaiete.
Mai bine eram un vierme... Ori o cîrțiță care trăiește sub
pămînt și nu vede nimic din murdăriile acestei vieți.

– Ai terminat ? îi reteză Tim cu violență văicăreala.

>– Ce vrei de la mine ? întrebă Angela printre sughituri.

– Să-mi spui cum a aflat Barbarossa unde l-am dus pe Martin
Bauer ?

– Dar nici acum nu știu unde l-ați dus ! îl priyî ea direct în ochi. Un singur lucru puteam presupune : că voi

92

ne-ați ieșit în cale, azi-noapte, pe șosea... L-am recunoscut pe Tase... Dar n-am spus nimănui nimic.

– Nu te-ai încrucișat în drum cu Barbarossa ?

•– Ba da ! însă n-am oprit.

– Ai redus totuși viteza ?

– Ala gonea ca un apucat și mi-a fost frică să nu mă lovească.

– Nu i-ai făcut nici un semn ?

– Ce semn puteam să-i fac ? !

– Și el a redus viteza, îi aminti Tim.

•– Voia probabil să vadă cine-i în mașină.

– A observat că erai singură ?

■– Presupun.

– I-ai oferit un indiciu foarte prețios.

– Se poate !... Dar fără voia mea.

– Dacă nu spui pentru cine lucrezi, te fac bucăți !

– Fă ce vrei î se arată ea supusă. Sînt în mîinile tale î

Dar înțelege că n-am lucrat și nici nu lucrez pentru altcineva... Singurii oameni din viața mea, cu care m-am încurcat într-Q asemenea poveste, sînteți voi.

Tim oftă din greu, dovedindu-9e neputincios în fața ochilo»,] larg deschiși ai Angelei Doliș.

– Mergi cu mine ! hotărî el.

– Unde ? îngăimă ea speriată.

– Nu-mi pune nici o întrebare ! Și te previn că, la ceîj mai mic semn de împotrivire, te achit.

– Am priceput ! rosti Angela supusă. Acum, însă, te rog^ să ieși.

– Să ies ? făcu Tim surprins.

– Vreau să mă îmbrac.

– Poți să te îmbraci liniștită, fiindcă nu mă uit. \

– Bine ! se învoi ea. Am să mă duc în baie.

– Du-te !... Dar să nu zaci acolo o veșnicie... Mă grăbesc. Angela își alege cu grijă o rochie din dulap, apoi intră în baie. Reveni în cameră după vreo zece minute. Tim o privi cu încîntare.

– Doamne cît de elegantă ești ! Ți-ai pus și perucă... Superb ! Pînă acum nu te-am văzut purtînd-o... Pe cinstea mea ! "Nu-ți stă rău.

– Nu-i așa ? îl privi Angela cochet.

Tim o cuprinse brusc de mijloc.

93

– „Zău că-mi vine să-mi las baltă toate interesele !” cită el un cunoscut poet.

-- Cumînțel, Pissy ! îi alunecă Angela din brațe. Trase în același timp cu urechea la ușă. Mi se pare că vine cineva, îi

avertiza ea... E Tasc., Auzi-l cum gîfîie şi-şi tîrăşte picioarele... O fi mînios Dunăre !

– Are şi de ce ; observă Tim aranjîndu-şi frizura.

O bătaie puternică în uşă confirmă într-adevăr presupunerea Angelei. Anastasie Bob năvli în cameră.

– Aaa ! urlă el cu glasul dogit. Aici erai, ticăloaso ! Mi-ai dat programul peste cap !... M-am făcut de rîs!

– Las-o în pace, Tăsica ! interveni Tim autoritar. Am judecat-o eu şi pentru tine.

– Dar am fost cel mai mare caraghios din lume î continuă „profesorul Honorius” cu chipul congestionat de furie.

– Dacă te-ai uita în oglindă, ai constata că acum eşti mai caraghios, îl înfruntă Angela.

– O sugrum ! se repezi Tase la ea.

Dar mîna lui Tim i sc înfipse în guler :

– Ţi-am spus să te potoleşti !

Cu ochii bulbucaţi din pricina sugrumării, Tase mai apucă să grohăie :

– Tot de mîna mea o să piară !

– Vedem noi cine e mai iute, îi replică Tim, azvîrlindu-şi burduhănosul asociat într-un fotoliu.

– Şi acum ce facem ? se interesă, cu un aer suav, Angela Doliş.

– Eşti fenomenală ! izbucni Tim îneîntat.

Ascuns într-o nişă, Barbarossa stătea la pîndă. Presupunea că Tim şi lase nu-şi vor încheia socotelile cu Angela Doliş la hotel. Ar fi fost prea riscant. De aceea îi aştepta pe tustrei să iasă. Şi nu se înşelă. La ora zocş şi treisprezece minute îşi făcu apariţia, pe peronul hotelului, Angela Doliş. Calmă – ■ nefiresc de calmă – asistenta profesorului Honorius se opri pe prima treaptă, îşi scoase portţigaretul şi-şi aprinse un „Kent” cu bricheta Ronson. Barbarossa îşi nota în minte fiecare amănunt. După ce trase cîteva fumuri, Angela privi nerăbdătoare în urmă. Aştepta pe cineva. Ieşi Tim Cavarnali, care-şi ceru scuze pentru scurta întîrziere. Sau aşa cel puţin presupuse Barbarossa. Cu un gest familiar, impresarul profe

94

sorului Honorius o lua pe Angela de braţ şi porni cu ea într-o paşnică, idilică, plimbare sub clar de lună. Barbarossa aştepta ca perechea să se îndepărteze, „Trebuie să văd ce face şi amicul Tase”, îşi zise el.

Rămase mai departe ascuns, calculîndu-şi în minte traseul pe care-l puteau parcurge în acest timp Angela şi Tim.

„Nu se pot îndrepta decît spre ţărm, îşi spuse cascadorul, îi ajung din urmă”.

Îşi cercetă din nou ceasul. Arăta ora zece şi şaptesprezece minute. Era momentul în care pe peronul hotelului se ivise ş-i Anastasie Bob. Acesta trăgea nervos din ţigară şi privea chiorîş în direcţia în care se îndreptaseră Angela’ şi Tim.

„Se va lua după ei“, presupuse Barbarossa.

Anastasiu Bob aruncă într-adevăr țigara și porni, cu pași iuți, pe urmele celor doi. Cascadorul îl urmă la mica distanță. Nici nu se mai ferea aproape. Orb și surd de furie, Anastasiu Bob nu-l simțea. Mergea repede, cu pași mari, apăsați.

„Se anunță o încălcare între netrebniți“, își zise cu satisfacție cascadorul.

Aleile orașelului de vacanță erau la acea oră pustii. Încît trecerea perechii Angela-Tim, ca și a celor ce-o urmăreau, nu atrase nimănui atenția.

Cu mersul ei ușor legănat, Angela Doliș pășea cuminte la brațul lui Tim Cavarnali.

4

– Unde mă duci ? îl întreabă ea. Știu că vrei să mă omori.'

– Te înșeli, Pussy, îi replică Tim. Ar fi păcat!... De două ori păcat! Întîi aș comite un act de neiertat luînd viața unei femei atît de frumoase. Pentru că ești superbă, Pussy !

– Oare ?

– Cred că am să dau pînă la urmă totul naibii și-am să te păstrez pentru mine.

– Parcă aș fi o bijuterie ori un cățeluș ! făcu Angela indignată. Pe mine nu mă întrebi dacă sînt dispusă ?

– Vei fi ! o încredință Tim. Doar nu ești atît de proastă încît să preferi moartea unor nopți de amor.

– Cu tine ?

– Cu mine.

Angela îl cercetă cu coada ochiului.

– Ești un bărbat destul de reușit... Chiar foarte reușit !

– Abia acum observi ? își umflă Tim pieptul ca un păun.

– Sinceră să fiu, numai din scara asta am început să mă uit la tine ca la un... bărbat.

•– De ce „numai din seara asta“ ? .

-- Pînă acum erai doar impresarul cu care am încheiat , un contract.

– Așa ! făcu Tim plin de sine.

– Și tot din scara asta ai început să te uiți și tu la mine

ca la o femeie, continuă Angela.

– Crezi ?

– Sînt sigură. Pentru că atunci, la „Mon Jardin“, cînd ne-am cunoscut, m-ai măsurat din cap pînă-n picioare ca pe un

cal de curse pe care voiai să joci... Și așa m-ai tratat de altfel tot timpul... N-am fost decît o piesă de pe tabla de șah a (Combinațiilor tale, pe care ai mutat-o unde ai socotit necesar.

– În seara asta nu te mai privesc astfel ?

– Nu.

– De ce ?

– Pentru ca nu mai ai nevoie de această piesă... Trebuie s-o sacrifici... Dar nu te prea înduri... Nu-i așa ? Ai început să mă privești cu alți ochi... De bărbat !... Ai descoperit și tu ca sînt femeie... „O femeie frumoasă”, zici tu.

■– Știi doar că ești superbă !

– Sînt ! Dar ce folos ! oftă ea.

Ajunseră la țarm. Se opriă pe muchea falezei și ascultară clipocitul valurilor care se spărgeau de mal.

– Aici apa e destul de adîncă, observă Angela. Și-n jur nu-i țiipenie de om. Dacă-mi dai una în cap și-mi faci vînt, scapi imediat de mine... Iar mîine sau poimîine, cînd voi fi pescuită, se va consemna lapidar într-un proces-verbal oficial : „Sinucidere”.

– N-am să pot face așa ceva, o cuprinse Tim pățimaș în brațe. Niciodată, Pussy ! Tu vei fi a mea !... Și numai a mea ! Cu orice risc !

– Te îmbeți cu propriile-ți cuvinte ! își propti Angela mîinile în bărbia lui. Acum ești înfierbîntat... Dar cînd o să te mai liniștești, tot o să mă arunci în mare... Mai bine fă-o ucum... Repede ! Nu mă mai chinui ! îl rugă ea.

– Pussy ! o strînse Tim cu putere în brațe.

– Ce faceți aici, turturelelor ? se auzi tot atunci glasul , idogit al lui Anastasie Bob.

96

Angela se desprinse brusc din brațele lui lim și^se întoarse cu fața spre mare. Stătea țeapănă, demnă, impacata cu soarta. Aștepta din clipă în clipă lovitura fatală. _ „ .

___ Ce naiba te ții după mine ca o piaza ? se răsti
lim ia
asociatul său. Ți-am spus sa rămii la hotel ? ^

– Mi-ai spus, hîrîi Tase, dar am vrut sa fiu și eu martor..*

Să stau alături de tine și la bine și la rău.

___ Nu mai ai încredere înmine ? îl apostrola Tim. ^

– în tine am, îi replică Tase. Dediavolița asta îmi era însă teamă... Și nu m-am înșelat.

– în ce sens ? ^

– Puteam să pun gîtul că te va zăpăci.

– Ești un prost. _

– Mai prost ca mine ești tu ! îl înfrunta lase.

– Măsoară-ți cuvintele ! îl preveni Tim cu glasul sugrumat de mînie.

– Pînă acum te-am ascultat fără să cricnesc, lim ;^încercă Tase să-și îmbuneze impresarul. Și n-am făcut rău... De data asta, însă, ai început să dovedești slăbiciune... Te-a zăpăcit de tot femeiușcă asta... Și nu pot acccpta așa ceva.

– întoarce-te imediat la hotel ! îi porunci l im. ImediatJ

– Nu pot, Tim ! făcu Tase aproape rugător. Iartă-mă, dar nu

pot... Mai târziu, cînd o să-ți revii, ai să-mi dai dreptate... Fiindcă cu judec la rece... Nu sînt înfierbîntat ca tine de această muierușcă.

– Ești un idiot !

– Nu ! mugi Tase.

Și înainte ca Angela să fi putut schița vreun gest, 'lase o izbi în cap cu pumnul în care avea un obiect gros, metalic. Î

Fata se clătină o clipă pe picioare, apoi se prăbuși cu capul în jos, plonjînd în valurile înspumate.

– Ești un tîmpit! îl dojeni Tim amical. Mi-ai strica» toată plăcerea. Altfel voiam să termin cu ea.

– Iartă-mă, Tim, dar zău am crezut...

– Mă faci să-mi schimb părerea despre tine, Tăsică !... Dar ia să vedem : cum a „plonjat” frumușica noastră ?

– Du-te singur, făcu Tase fără chef.

Tim coborî imediat pe niște trepte săpate în mal. Tase își aprinse liniștit o țigară, trase cîteva fumuri, mai privi o dată la valurile care-l înghițiseră pe Angela Doliș, apoi se îndreptă cu pași legănați spre hotel. •

Tim ajunsese între timp la baza falezei. Nu mai zări decît valurile care se spărgeau de țărm.

Dar, într-un tufiș crescut chiar pe marginea falezei, doi ochi mari, verzi, sticleau în noapte. Era Barbarossa.

„O ofrandă blondă adusă zeului Neptun ! își zicea acesta cu părere de rău. Mare păcat!”

Cascadorul regreta sincer că nu intervenise. își făcuse un calcul greșit. Era convins că Tim și Tase se vor încaiera și că Angela va profita de această împrejurare pentru a fugi. Dar neașteptata lovitură aplicată de profesorul Honorius asistentei sale îl surprinsese și pe el.

„Biata fată ! A avut ghinion !” conchise cascadorul făcînd o ultimă fotografie, cu aparatul cu raze infraroșii, a golfulețului care o înghițise pe Angela Doliș. ,

CAPITOLUL 9

Un anunț la „mica publicitate”

Căpitanul Oltenaș citea nota telefonică și nu pricepea nimic. Nu înțelegea cum putea să dispară cineva fără urmă. De trei zile în șir, Angela Doliș era căutată de echipe speciale de scafandri și înotători submarini. Cercetările începuseră la vreo trei ore după ce „profesorul Honorius” își expediase blonda asistentă în imperiul de apă al lui Neptun. Un telefon primit la Miliția Municipiului Constanța pusese autoritățile locale în stare de alarmă. O voce groasă, de bărbat, care vorbea de la un telefon public, avusese următoarea convorbire cu ofițerul de serviciu :

-- Alo ! Miliția !

– Serviciul de intervenție !... Maiorul Oprea, i se răspunsese.

– Tovarășe maior !... Vă rog să notați și să nu-mi cereri

amănunte în plus.

– Spuneți !

– Acum o jumătate de oră s-a comis o crimă.

•– Unde ?

,– La Neptun.

– în hotel ?

– Nu... Ceva mai la nord de stațiune... Pe faleză... O să găsiți acolo, chiar la marginea falezei, un tufiș cu câteva crengi rupte proaspăt... Eu le-am rupt.

– Erați de față ?

– Da.

– Și-ați fost martor la această crimă ?

99

– Am fost... Dar n-am putut interveni... Totul s-a petrecut fulgerător.

– Vom avea totuși nevoie de mărturia dumneavoastră.

– Când va fi cazul, voi sosi acolo unde trebuie pentru a depune mărturie... Vă rog să mă credeți.

•– Unde vă putem totuși găsi ?

– V-am rugat să Tiu-mi cereți amănunte în plus.

– Spuneți mai departe, convenise maiorul.

•– Ați reținut, deci, un tufiș cu trei-patru crengi rupte proaspăt.

– Am notat.

– De la acest tufiș, mergeți spre sud vreo cincizeci de metri pînă în dreptul unui golfuleț.

– Am reținut.

– Chiar în acel golfuleț a fost aruncată – acum o jumătate de oră – o femeie tânără care a primit mai întâi o lovitură în cap.

– Cine a lovit-o ?

– Un individ mătăhălos, cu barbă și chclie.

– Era singur ?

– Nu... Femeia se plimba pe faleză cu alt individ.

– Semnalmentele celui alt bărbat ?

– Suplu, brunet, statură mijlocie...

– Vîrsta ?

– Vreo treizeci de ani.

– Dar criminalul ?

-- în jur de patruzeci de ani.

– Bănuți o crimă pasională ?

– Nu-i exclus.

– Altceva ?

– Nimic.

– Dumneavoastră locuiți cumva în stațiune ?

– Nu... Sînt în trecere.

– Mai rămîneți acolo ?

– Nu ! Mă duc chiar acum la mașină ca să plec mai departe.

– O întrebare, totuși ?

– Vă rog.
– Cum v-ați nimerit tocmai în momentul crimei în tufiș ?
– Aveam cortul în pădure și, neliindu-mi somn, mi-arn
propus să fac o scurtă plimbare pe faleză... Am văzut însă o
100
pereche venind în aceeași direcție... Mi s-a părut bizar ca,
la o oră atât de târzie, un bărbat și o femeie să umble pe
acolo... Mi-am zis însă că oamenii au felurite ciudățenii...
Poate erau doi romantici... M-am pitit în tufiș.
Înțelegeți !... Am vrut să fiu discret. Și bine am făcut...
Fiindcă nu mult după aceea a apărut și matahala cu barbă și
chelie, care a avut o discuție cam tare cu celălalt individ...
A urmat apoi atacul asupra femeii.

– Presupun că ați înțeles ce vorbeau ?
– Oarecum.
– S-au pomenit nume ?
– Nici unul.
•– Nu vreți să-mi spuneți ce-au vorbit ?
– Se certau din pricina femeii... Dar asta are mai puțină
importanță, se arătase necunoscutul grăbit să _încheie con-
vorbirea. Esențialul e ca dumneavoastră să acționați urgent.
Vă salut!

Necunoscutul întrerupsese convorbirea brusc. Resemnat,
ofițerul de serviciu dăduse alarma. O echipă specială pornise
după aceea spre Neptun. Indicațiile necunoscutului de la
telefon se dovediseră precise. Fusesse găsit repede tufișul cu
crengile rupte proaspăt precum și golfulețul ale cărei ape
înghițiseră femeia. Aparatele de filmat și fotografiat
înregistrau totul. Specialiștii cercetau urmele. Ofițerul
anchetator aflase între timp că Angela Doliș ieșise pe la
miezul nopții din hotel și nu mai revenise. Totodată, Timotei
Cavarnali și Anastasie Bob își lichidaseră notele de la hotel
și plecaseră într-o direcție necunoscută. Anchetatorul îi
dăduse imediat pe cei doi în urmărire, apoi urcase în camera
Angelei Doliș.

– Și ea își făcuse bagajele în mare grabă, constatase an-
chetatorul, dar n-a mai apucat să plece.

Ofițerul presupunea că femeia care zăcea pe fundul mării nu
putea fi alta decât asistenta profesorului Honorius, iar cel
care o trimisese acolo nu era altul decât marele maestru al
hipnozei, sugestiei și prestidigitației.

„Unde a dispărut, totuși, Angela Doliș ? continuă Oltenaș
să se întrebe. I se părea de necrezut! N-a fost nici o furtună
pe mare, pentru ca valurile s-o ducă în larg, iar litoralul a
fost scotocit palmă cu palmă pe kilometri întregi.

Căpitanul socotea cumva nefirească o asemenea poveste. De
aceea intră în biroul colonelului Drăguț, pentru a-l
consulta :

- Cum vă explicați dispariția fără urmea fetei ?
- Nu pot fi decît doua posibilități, îi răspunse colonelul. Prima : cadavrul Angelei Doliș a fost găsit înainte de sosirea echipei de intervenție, și a fost îngropat undeva departe de locul cri mei.
- Și-a doua ?
- Lovitura primită de fată în cap n-a fost prea puternică iar aceasta, venind în contact cu apa rece a mării, și-a recă-pătat cunoștința. Apoi, dacă era o excelentă înotătoare, s-a putut îndrepta spre larg ca să iasă după aceea undeva la mal.
- Dacă ar trăi, îi replică Oltenaș, în atîtea zile ar fi dat ea vreun semn de viață.
- în caz că-i teafară.
- La țarm nu putea ajunge decît un om întreg, observă Oltenaș.
- Nu-i absolut obligatoriu.
- La ce vă mai gîndiți ?
- De pildă, la o amnezie, îi răspunse colonelul cu un zîmbet superior.
- Provocată de lovitura la cap ?
- Da !... Și de șocul respectiv.
- Naiba s-o ia de afacere ! izbucni Oltenaș nestăpînit. De trei nopți n-am mai închis ochii.
- Du-te și te culcă ! îl sfătui Drăguț. Îți dau o zi liberă..
- Știți doar că n-aș avea răbdare sa stau nici un minut in pat.
- Atunci ce mai vrei de la mine ?
- Dați-mi voie sa trec la acțiune.
- încă nu-i momentul.
- Pînă cînd ? stăruie Oltenaș din ce în ce mai iritat. Au făcut pînă acum două victime.
- Doar una singură certă, îi preciză colonelul.
- Mira-m-aș sa nu zacă și fata îngropată undeva.
- Vom trăi și vom vedea ! făcu Drăguț calm.
- Cu voia dumneavoastră, tovarășe colonel, am să mă duc totuși să iau un pic de aer.
- O plimbare prin Cișmigiu nu ți-ar strica, îl aprobă Drăguț. Dar mai bine ar fi sa te îndrepti spre Șosea... L mai multă lărgime.
- O rugăminte, insistă Oltenaș.
- Ascult.

102

- Puneți în locul meu pe altcineva aici, la dispecerat.
- De ce ?
- Aș vrea să cercetez și eu nițel chipul acestui mister John Bigg.
- L-ai văzut suficient în filme, în fotografii...
- Da... însă nu în carne și oase... Și-aș vrea să-i simt

măcar o dată răsuflarea.

– Ai să ai ocazia, îl încredință Drăguț. Te asigur.

– Aș dori totuși să-l urmăresc doar câteva ore !

– Regret, îl refuză colonelul. N-am pe cine pune în locul tău... Ești singurul care ține bine în mâini frînele aparatului pregătit pentru mister Bigg... Or, cum acest aparat trebuie să intre în funcțiune fără greș chiar în clipa cînd se va da semnalul, mă văd nevoit să-ți ordon să rămîi la post.

– Am înțeles, tovarășe colonel ! făcu Oltenaș supus.

– Și acum te rog să stai jos !... Avem de pus câteva lucruri la punct.

– Ordonăți !

– „A 7” ne cere să-l ținem la curent cu tot ce se petrece în locuința din București a Angelei Doliș.

– Va fi informat cu promptitudine, își notă Oltenaș.

– îl interesează în aceeași măsură toate deplasările lui John Bigg. ,

– îi vom satisface și această dorință.

– în cazul în care vin unele informații despre prezența 5n Capitală a lui Timotei Cavarnali sau a lui Anastasie Bob, „A 7” să fie avertizat.

– S-a notat.

– încă ceva, adăugă colonelul. Să-i furnizați de urgență numele precise ca și numerele de telefon, bineînțeles acolo unde există, ale tuturor locatarilor blocului de la această adresă, îi întinse Drăguț un bilețel.

În pagina de „mică publicitate” a unui cunoscut cotidian bucureștean apărură două zi, la rubrica „ÎNCHIRIERI”, următorul anunț.: „Domn singur caută garsonieră sau cameră mobilată, intrare separată, cartier central, telefon, calorifer. Tel. 71 31 89”.

Urmarea ? Chiar de la primele ore ale dimineții zeci de ofertanți începură să formeze, pe discurile aparatelor lor, .aceste șase cifre : 7 1 3 1 8 9-

103

Nu le răspundea însă nimeni. Și nici nu bănuiau că anunțul era fals. Oamenii aveau răbdare și insistau. Abia pe la ora unsprezece ridică cineva receptorul.

“ Șapte, unu, trei, unu, opt, nouă ? întrebă un glas de femeie.

– Greșeală ! îi răspunse o voce grosolană de bărbat, care trînti tot atunci telefonul în furcă.

Dar ofertanta reveni și sună pînă i se răspunse.

– Alo !

– Ce doriți ? o repezi același glas grosolan.

– Ați dat un anunț la ziar ? stărui femeia.

– N-am dat nici un anunț ! E o greșeală.

– Scuzați !

– Lua-te-ar dracu ! izbi grosolanul receptorul în furcă.

— Cufundat într-un fotoliu, Martin Bauer zîmbea candid chipului roșu de mînie al lui John Bigg.

— De dimineață sună într-una, spuse inginerul.

— Și-ai răspuns ? îl privi John Bigg suspicios.

— Am respectat întocmai consemnul... N-am răspuns decît atunci cînd m-ați chemat dumneavoastră.

— De ce nu m-ai prevenit încă la telefon ? îi reproșă John Bigg.

— Credeam că dumneavoastră ați dat anunțul.

— Eu ? făcu agentul comercial stupefiat. De ce-aș fi dat un asemenea anunț ? în ce scop ?

— Nu mi-am propus niciodată să pătrund misterul care vă înconjoară, îi replică Martin Bauer.

— Nu-ți gust ironia, sosi prompt răspunsul lui John Bigg.

— N-am avut nici o clipă asemenea intenție, rosti Martin Bauer cu glasul reținut. Și fiindcă veni vorba de gust, vă previn că nici eu nu mă dau în vînt după sechestrări de genul celei pe care mi-ați impus-o.

— Te-am rugat să ai răbdare, îi ceru agentul comercial. Tim ște cu Tase te caută stăruitor prin București. Or, n-aș vrea să încapi din nou în delicatele lor mîini.

— Nădărduiți să scăpați de ei ?

— Trebuie.

— Nu știu ce mă face să cred ca, după ce veți intra în posesia planurilor, voi fi lăsat fără nici o strîngere de inimă, la cheremul lor.

104

— Neîncrederea dumitale îmi calcă pe nervi, îi avertiză agentul comercial.

— Și pe mine tratamentul pe care mi l aplicați.

Telefonul sună din nou. Inginerul avu o tresărire nervoasă.

— Nu mai încetează o dată ? ! izbucni el pe neașteptate Să blocăm naibii soneria.

— Nu se poate ! se împotrivi John Bigg. Am nevoie de acest telefon.

— Atunci răspundeți ! Ce mai așteptați ?

— Idioată ideea asta cu anunțul ! făcu agentul comercial sîcîit.

Ridică receptorul :

— Alo ! ^

— În legătură cu anunțul.

— N-am dat nici un anunț ! sc răsti John Bigg în microfon.

Greșeală !

Trîriti receptorul în furcă.

— Nu-mi explic totuși cum a ajuns numărul acesta de telefon în ziar, continuă inginerul să sc lamenteze.

— Probabil că-i o eroare de tipar.

— Care mă costă ! izbucni Martin Bauer. E ca o tortură ! O adevărată tortură ! îmi macină nervii ! Nu-i cumva unul din

procedeele dumneavoastră de-a aduce pe cineva la disperare ?

– Aș vrea să te întreb, mormăi agentul comercial, ce interes aș avea să-ți scot tocmai acum sufletul ? Mai curînd bănuiesc că dumneata însuși ai dat acest anunț, ca să-mi macini mie nervii.

– Cum aș fi putut-o face ? îl întrebă Martin Bauer iritat. Doar nu mă lăsați nici o clipă fără supraveghere. Mi se numără probabil și răsuflările... Sîntcți cinic ! îngrozitor de cinic !

Telefonul sună din nou. Inginerul tresări nervos. Agentul comercial, sesizîndu i enervarea crescînda, îl lăsă să-și descarce nervii :

– Răspunde dumneata ! Dar scurt! Fără nici un comentariu !

Martin Bauer ridică receptorul, simțind o senzație de ușurare.

– Alo !

La celălalt capăt al firului un glas gros, bărbătesc, întrebă :

105

– Ați dat un anunț ?

– Nu, tovarășe.

– Dom' inginer, continuă glasul gros. Aici e Barbarossa.

Răspunde prin da sau nu... Tase și Tim sînt acolo ?

– Nu, tovarășe ! E greșeală !

– Bine ! Am să mai revin... Voi zice că sînt Tim.

– Du-te naibii ! trînti inginerul receptorul înfurcă.

John Bigg îl privi bănuitor :

– De ce-ai întîrziat cu receptorul la ureche ?

– Mi s-a părut o voce cunoscută,-> răspunse inginerul calm.

– A cui ?

– A lui Tim Cavarnali.. A „.

– Imposibil ! făcu agentul comercial incepînd sa intre în panică.

– Și eu zic la fel !

– A mai spus ceva ?

■– Nu ! Dar va mai reveni. Sînt sigur.

– De ce ești atît de sigur ?

– Avea un ton insinuant.

•– Nu te înșeli ?

– Mi-aș dori.

Soneria telefonului țîrîi iarăși. Tresăriri am îndoi.

– Ce fac ? întrebă inginerul.

.– Răspunde.

– Și ce să-i zic ?

•– Neagă totul.

Martin Bauer ridică receptorul.

– Salut, dom' inginer.

– Salut !

– Mister Bigg e lîngă dumneata ?

– Nu știu cine-i acest... mister... Și lasă-te de glume proaste.

– Minți, dom' inginer ! Ii aud răsufllarea... Dă-i te rog ;receptorul ca să audă mai bine.

Agentul comercial luă într-adevăr receptorul.

– Așa, mister Bigg ! continuă glasul care semăna atît de bine cu al lui Tim Cavarnali. Și-acum ascultă cu atenție: ;Nu-ți merge figura... Iar dacă vrei să nu-ți dăm toată afacerea peste cap, pesie o oră să fii în fața cinematografului „Patria“.«

106

Altfel... Te previn ! Dani toată afacerea în vileag... Noi tot nu mai avem ce pierde.

– Bine, Tim ! se învoi Bigg. Peste o oră stăm de vorba.

– Good bye, mister Bigg.

Roșu ca focul, agentul comercial, lăsă alene receptorul din mîini:

– Ai avut dreptate ! îi mărturisi el lui Martin Bauer. Era Tim... Cum ne-o fi descoperit ?

– Probabil că ne-au urmărit... Sînt convins că tot ei au dat și anunțul la ziar.

– Te muți de aici, hotărî agentul comercial. Dupa ce ma întîlnesc cu ticăloșii aceia, vin să te iau.

– N-aveți încotro ! îl consolă inginerul.

Trei sferturi de oră mai tîrziu, Martin Bauer primi un nou telefon de la Barbarossa.

– Ce faci, dom'inginer ?

– Bine ! Așteptam să mă suni.

– A plecat jupînul ?

– Acum cinci minute.

– Știu.

– Ești jos ?

– La post. Poți ieși ?

– Nu ! M-a încuiat și-a luat cheile cu el.

– îți deschid cu... Să nu te sperii dacă auzi pe cineva umblînd la ușă.

– în cît timp vii ?

– în cel mult zece mînute... Mai am de aranjat ceva pe aici.

– Bine !... Te aștept ! Nu întîrzia ! Etajul patru, apartamentul cincisprezece, preciză Martin Bauer. .

– E în regulă !... Pe curînd.

Barbarossa sunase de la un telefon public din preajma blocului. După ce agăță receptorul, el privi spre intrarea blocului. Anastasie Bob mai era acolo. Stătea lîngă un chioșc de ziare și se prefăcea interesat de copertile revistelor, supraveghînd însă intrarea în bloc. în timp ce căuta cu înfrigurare o soluție, Barbarossa văzu îndreptîndu-se spre el un grup de turiști străini. Fără să mai stea pe gînduri, se

intercala între ei. Avea de alri el și el o înfățișare de turist : pantaloni scurți, o bluza cu buzunare largi, sandale, pălărie mare, de
107.

paie, pe cap. Intră chiar în vorbă cu unul dintre turiști, folosind un amestec de expresii germane, rusești și englezești. Auzind grupul apropiindu-se de el, Anastasie Bob arunca o privire scurtă. Barbarossa își trase pălăria pe ochi. Tase nu-l recunoscuse. Își reluă supravegherea intrării în bloc. Dar când turiștii ajunseră în dreptul chioșcului de ziare, Barbarossa se desprinsese din grup și se furișă în spatele lui Tase. Acesta îl simți, dar era prea târziu. Cascadorul îi și înfipse în spate, prin buzunarul bluzei, țeava unui pistol.

– Nu te întoarce ! Și fi copil cuminte, rosti cascadorul cu glasul surd.

Tase începu să transpire. Hîrîi înspăimîntat:

- Ce vrei de la mine ?
 - Ia-o frumusețel spre intrarea în bloc.
 - Chem miliția ! scînci Tase.
 - Aș vrea s-o văd și pe asta, îi rîse cascadorul în ureche.
- Hai! îl îndemnă el. N-am vreme de pierdut.
Cu pași șovăielnici, Tase se îndreptă spre intrare.
- Unde mă duci ? strecură el prin colțul gurii.
 - Inginerul Bauer ne așteaptă la o cafea, rîse Barbarossa.
 - E aici ?
 - La etajul patru, apartamentul cincisprezece.
 - Bănuiam eu, făcu Tase mai mult pejitru sine.

Urcă prima treaptă, dar se împiedică de-a doua. Cnsca-
'dorul îl sprijini.

– Copăcel!

– Luăm liftul ? se interesă Tase în dorința de-a mai câștiga timp.

– Luăm, dacă ții tu neapărat.

Tase apăsă pe buton. Pe scară cobora o fetiță de vreo zece ani.

– Nu așteptați liftul, e stricat, îi avertiză ea.

Tase încercă în acel moment să se întoarcă. Dar țeava pistolului i se înfipse iar în spate.

– Ți-am spus să fii cuminte, îl avertiză Barbarossa.

După ce aruncă o privire mirată către cei doi, copila ieși din bloc. Cascadorul așteaptă pînă se îndepărtă fetița, iar când simți că nu mai era nimeni în preajmă, îi aplică lui Tase o lovitură zdravănă în cap cu patul pistolului. „Profesorul” Honorius icni scurt și se lăsă moale, în genunchi. Barbarossa îl prinse de subsuori și-l trase în spatele liftului.

108

lase nu mai mișca ddoc. Cascadorul înghesui matahala într-un ungher întunecos, apoi se scutură pe mîini și-o porni,

urcînd cîte două trepte deodată, spre etajul patru.

Martin Bauer auzi curînd pe cineva încercînd ușa. Tot în clipa aceea începu să sune și telefonul. Inginerul se opri locului descumpănit. Bănuia că era chemat de John Bigg'. Intr-adevăr^ telefonul sună o dată apoi tăcu. Reveni cu trei apeluri, și iar amuți. Cînd sosi a treia chemare telefonica, Martin Bauer ridică receptorul.

– Alo !

– Ce faci ? întrebă agentul comercial îngrijorat.

– Aștept ! răspunse inginerul morocănos.

■– Ce anume ?

– Să vă întoarceți și să mă luați de aici.

– A mai sunat cineva ?

– Doi-trei ofertanți... presupun.

– De ce „presupui” ?

– Fiindcă n-am avut chef să răspund.

– -Te rog, chiar, să nu răspunzi nici de-acum încolo. În cel mult o jumătate de oră revin la dumneata.

– Sînt nerăbdător.

Inginerul n-apucă să așeze receptorul la loc cînd auri o izbitură puternică. Ușa cedă și-n prag se ivi Barbarossa.

. –Bon joar, dom' inginer ! salută cascadorul voios.

–Bine-ai venit ! îi ură Martin Bauer. Cum naiba m-ai

găsit ?

– îți povestesc pe drum... Mai ai ceva de luat de pe aici ?

– Nu !... Mi-am și făcut bagajul, arătă inginerul spre o sacoșă din material plastic așezată într-un fotoliu.

Cascadorul se apropie de aparatul telefonic :

– Ai ceva împotrivă dacă instalăm aici o „urechiușă” indiscretă ?

– Cred că-i chiar indicat, se arătă inginerul bucuros.

Barbarossa fixă atunci, cu mișcări iuți, precise, un microfon minuscul în aparat, apoi îi ceru lui Martin Bauer :

– Să mergem !

– După dumneata !'îl invită inginerul bucuros.

CAPITOLUL 10

Cine se frige cu ciorbă...

Pierdut în furnicarul din fața cinematografului „Patria”, John Bigg îl cauta cu privirea pe Tim Cavernali. Trecuseră aproape cincisprezece minute de la ora stabilită și impresarul „profesorului Honorius” încă nu se arăta. Agentul comercial stăt.ea ca pe ghimpi. Nu-l îngrijora atît revederea cu Tim, cît faptul că-l lăsase singur pe Martin Bauer. Avea sentimentul că nu făcuse bine acceptînd să vină la întîlnirea de aici.

„Trebuia să-l amîn, își reproșă. Era mai bine dacă-l duceam mai întii pe inginer în altă parte”.

Deși vorbise cu Martin Bauer la telefon și acesta îl asigu-

rase că totul era „all right“, pericolul i se parca iminent. Se uită nervos la ceas. Se făcuse deja unsprezece și-un sfert.

Hotărî să plece. Dar cînd dădu să pornească spre locul unde parcase mașina, se izbi piept în piept cu Tim Cavarnali.

– Aa ! Erăi aici ? zîmbi amabil agentul comercial.

– Mă așteptați ? făcu Tim surprins.

-- De cincisprezece minute, îi reproșă John Bigg. Nu era normal să fii punctual la întîlnire ?

– La care „întîlnire“ ? întrebă lim nedumerit.

– Nu m-ai sunat acum o oră și ceva ?

– Eu ? făcu Tim uluit. Lînde ?

– N-o mai fă pe neștiutorul !

– E o confuzie, mister...

– Lasă gluma, fiindcă ți-am recunoscut glasul.

– Ne-a tras cineva amîndurora o cacialma, conchise T'm consternat.

no

– Cine să ne fi tras cacialmaua ? îl privi John Bigg cu suspiciune. Tase ?

– Nu ! E stilul lui barbă roșie... îl recunosc !

– Dar n-ați sfîrșit cu el ? făcu agentul comercial intrigat.

– Ne-a scăpat! îi mărturisi Tim. Și întrebă graoit: Aveți mașina aici ?

– Da.

– Urgent, mister ! îl zori Tim.

– Nu înțeleg, totuși, ce s-a întîmplat, îș'i arată agentul comercial nedumerirea în timp ce pornea motorul.

– Dea Domnul să nu fie prea tîrziu, rosti celălalt mai mult pentru sine. Tase e acolo

– Unde ?

– In fața blocului,

– Care bloc ?

– Nu mă mai aiuri, mister Bigg, mîrîi Tim. De două zile te văd intrînd și ieșind din blocul acela... Pe Martin Baues îl ții ascuns tot acolo ?

– Credeam că ai aflat doar numărul de telefon, făcu agentul comercial nedumerit. Nu dumneata ai dat anunțul în ziar ?

– Habar n-am despre ce vorbești !... Care telefon și la ce anunț te referi ?

– Era glasul dumitale la aparat, stărui John Bigg.

– Da' de unde !... Cred că mi-a imitat barbă roșie vocea.

– Dar dumneata cum ai nimerit chiar acum aici, în fața cinematografului ?

– V-am urmărit, îi răspunse Tim sec.

– Imbecil ! își mușcă agentul comercial colțul buzei de jos. Sînt un imbecil î Barbarossa m-a trimis aici ca să-l poată icoate din bloc pe Martin Bauer.

• – Mai e și Tase pe acolo, căută Tim să se încurajezi.

– Tase ! făcu agentul comercial neîncrezător. Cum a aflat, totuși, Barbarossa numărul de telefon ?

– V-a urmărit probabil ca și mine ! presupuse Tim. Numai că bărbosul a fost mai isteț... V edeți, mister Bigg ! Ați vrut să scăpați de noi și ați pierdut totul ! Nu jucați cinstiți!

Agentul comercial manifestă un început de iritare.

– Crezi că-i momentul cel mai potrivit pentru a ne cere linul altuia socoteală ?

* – Mi-i ciudă că va trebui să tratăm iarăși cu Barbarossa... Și de data asta va fixa el condițiile.

111

■ – Să nu tragem concluzii pripite, încheie agentul comercial discuția.

Poposiră în fața chioșcului deziare. John
Bigg sări
aproape din mers. Tim abia îl ajunse din urmă.

Intrară în bloc umăr la umăr. Dar în fața liftului îi aștepta Anastasie Bob. Amețit încă de lovitura primită în cap, acesta se clătina pe picioare.

– Cine ? îl prinse Tim de umeri scuturându-l.

– Cascadorul ! se văicări Tase.-

– Și unde-i acum ?

– Crezi că am apucat să mai văd altceva decât stele

verzi ?

Agentul comercial se avântase între timp pe scări. Tim Cavarnali se luă după el și-l ajunse din urmă în fața ușii de la apartamentul cincisprezece.

– Prea târziu ! rosti John Bigg consternat.

Împinse totuși ușa cu broasca sfărîmată. Telefonul din apartament suna cu insistență. Agentul comercial smulse receptorul din furcă și întrebă răstit

– Alo!

– Mister Bigg ! se auzi în receptor glasul vioi al lui Barbarossa.

Agentul comercial scrișni din măsele.

– Ce mai faceți ? continuă cascadorul pe același ton vesel.

Cu un efort suprem, agentul comercial căută să-și recapete calmul.

– Unde sînteți ? rosti el cu glasul sugrumat.

– Într-un loc sigur ! îi răspunse Barbarossa.

– Singur ?

– Nu !... Alături de mine se află și inginerul Martin Bauer.

– Pot să vorbesc cu el ?

– Cu plăcere.

– Alo ! Mister Bauer ?

– Eu sînt, mister Bigg, îi răspunse inginerul.

- N-aveți cuvînt! îi reproșă agentul comercial.
- Eu ? făcu Martin Bauer mirat. Altcineva, cred, s-a purtat cu mine ca un gangster.
- N-are rost să ne insultăm, mister Bauer.
- De aceeași părere, îi replică inginerul.

112

- Aștept condițiile dumneavoastra ! îi propuse agentul comercial.

- Vă rog să tratați cu reprezentantul meu.
- Dar nu aceasta ne-a fost convenția !
- Oare ! făcu Martin Bauer sigur pe sine.
- Nu înțeleg ! stăruie John Bigg.

— Mă întrebam dacă înțelegerea dintre noi a fost oare leală ?

- Vă promit că, de acum înainte, nu veți mai avea nimic a-mi reproșa.

— Știu cît prețuiesc promisiunile dumneavoastra, mister Bigg.

- Vă cer o ultimă întrevvedere... în orice condiții.
- Regret, mister Bigg... M-am fript o dată și-mi ajunge. Vă rog să tratați cu reprezentantul meu... Vă salut!

- Alo ! stăruie agentul comercial.

Dar la celălalt capăt al firului apărură din nou Barbarossa.

- Vă ascult, mister Bigg !

- Cînd ne putem vedea ? îl întrebă agentul comercial străduindu-se să-și păstreze calmul.

- Chiar în seara asta, propuse cascadorul.

- Unde ?

- în Cișmigiu !... Acolo unde ne-am întîlnit întîia oară.

- La ce oră ?

- Să zicem... la opt.

Agentul comercial așeză încet, gînditor, receptorul în furcă. Privi apoi la aparat. Cu gesturi febrile începu să-l deșurubeze. Scoase curînd un microfon minuscul. Atît convorbirea telefonică dintre el și Barbarossa, cît și cea cu Martin Bauer, fuseseră înregistrate cu fidelitate. Tim și Tase priveau la John Bigg cu reproș.

- Va trebui să plătim prețul pe care ni-l cer, rosti agentul comercial mai mult pentru sine.

- Și dacă-i o cursă ? făcu Tim precaut.

- Nu mai pot da înapoi, decise John Bigg. Trebuie să risc.

- Noi, însă, nu mai sîntem dispuși să riscăm, îl preveni

Tim.

- Ce-ați spus ? îl privi mirat agentul comercial,

- Am fost clar... Nu mai riscăm, repetă Tim. >

113

-- Ce tot vorbiți dc riscuri ? zîmbi John Bigg cu îngăduință amîndurora. Sînteți^ și așa băgați în afacerea asta pînă-n gît. Nu mai aveți ce pierde.

- Noi te rugăm să-ți ții promisiunea, mîrîi Tim.
- Care ? întrebă agentul comercial cu candoare.
- Pașapoartele și banii, îi aminti Tim.
- Ați uitat un amănunt, zîmbi John Bigg cu un aer superior. Plata se face la sfîrșit.
- Care „sfîrșit” ? hîrîi Tase.
- Momentul primirii planurilor. Ce-am obținut pînă acum e egal cu zero.
- Nu-i vina noastră că ați acționat pe cont propriu ! îl acuză Tim direct.
- Am fost obligat s-o fac.
- De ce ?
- Știam că nu mă pot baza întru totul pe voi.
- Dar cu ce-am greșit ? rosti Tase cu glasul surd.
- Ați lucrat ca niște începători. Pe Marin Predoiu l-ați ucis fără rost, iar Barbarossa și Angela Doliș v-au scăpat.
- Angela zace pe fundul mării, stăruî Tase.
- Ești de aceeași părere, Tim ? întrebă agentul comercial.
- Nu știu ce să zic, își mărturisi Tim îndoiala.
- Ați aflat, sper, că nu i s-a găsit cadavrul, adăugă John Bigg. Dacă Angela Doliș trăiește – ați încurcat-o.
- Tocmai de aceea te poftim să ne faci rost imediat de bani și de pașapoarte.
- Mă așteptam la așa ceva din partea voastră, caută agentul comercial să-i liniștească. De aceea nu mă supăr. Însă vă cer prietenește să-mi dați un răgaz de cîteva zile.
- Nici o oră ! îl avertiză Tim. Nu pleci din camera asta pînă nu ne dai ce-ai făgăduit.
- Și cum vreți să fac ? se arătă John Bigg descumpănit.
- Pui mîna pe telefon și ceri să ți se aducă aici banii și pașapoartele, îi preciză Tim.
- Credeți că-i chiar atît de ușor ?
- Nici nouă nu ne-a fost ușor, îl preveni Tase. Dar nu ți-am ieșit niciodată din cuvînt. Am executat totul... lot ce-ai vrut, am făcut.

114

- O rectificare ! îi replica John Bigg. Ați executat totul, dar n-ați obținut totul... Și nu pricep cum v-a scăpat cascadorul ?
- ~--_Ne-a luat la ochi o mașină a miliției sau a securității, îi explică Tim. Naiba știe !... Era un Mercedes...
- Trebuia să vă înapoiați și să vă desăvîrșiți treaba înce- cepută, îi dojeni agentul comercial. ,
- Eram siguri că, de la înălțimea aceea, barbă roșie își va frînge gîtul.
- Trebuia, totuși, să verificați, stăruî John Bigg.
- Cei din Mercedes ne suspectau.
- Vax ! izbucni agentul comercial nestăpînit. V-ați purtat ca niște mucoși !

Tim și Tase își lasară privirile în jos.

– Iar Angela Doliș ? continuă agentul comercial să-i interogheze cu asprime sporită.

V-am mai spus cum a fost, se dezvinovăți Tim. .

– Dacă știam cu cine am a face, nu mă mai încurcam cu voi, rosti agentul comercial sentențios. Pe deasupra, mai ridicați și pretenții... Veniți cu amenințări. Dar cine sînt eu ? Un nepriceput, ca și voi ? Măsurați-vă lungul nasurilor... Uitați-vă în oglindă ca să vă vedeți mutrele de „zmei” !

– Mister Bigg ! încercă Tim să-l împace.

– Gura !

– Vă rog să nu ne lăsați.

– Dar ce fac acum ? îl fulgeră agentul comercial cu o privire aprigă. Pentru cine îmi macin creierii ? Nu pentru voi, imbecililor ?

– Și pentru dumneavoastră ! interveni Tase inoportun.

– Pentru mine ? se răsti John Bigg la el. De ce-aș face-o pentru mine ? Ce pcricol mă paște ? în cel mai rău caz voi fi obligat sa-mi fac valiza și s-o șterg de aici. Atît !

– Dar vă ratați caricra ! îl preveni Tim.

–. Dacă pînă la vîrsta asta nu mi-am făcut o carieră, e de prisos să mai continui. Pricepeți ? E de prisos !

– V-ați gîndit la ceva ? insistă Tim cu intenția de a i recăpăta bunăvoința.

-- Ea ce să mă gîndesc ?

– Ziceați să acționăm mai departe.

115

•– Nu știu... încă nu știu... Pînă diseară, la opt, am timp să reflectez... Am să vă comunic.

– Am avea totuși o rugămintă, adăugă Tim.

– Care ?

– Să nu ne mai fentați.

– Nici pînă acum n-am făcut-o... L-am luat pe Martin Bauer de la mare ca să ne piardă cascadorul urma... Dar, cu prețiosul vostru „ajutor”, am reușit să ratez totul.

– Ați aflat pînă la urmă cine-i acest Barbarossa ? insistă \Fim.

•– De bună seamă... E într-adevăr cascador și publicist..., A urmat și-o facultate... Filologia.

– Nici o legătura cu Securitatea ?

– Nu mi s-a confirmat.

– Și ce naiba vrea ?

– Sa ajungă în Occident... Cu calitățile pe care le are, cred că ar face treabă bună și acolo.

– V aș sfătui totuși să fiți prudent, îi ceru Tim.

– Voi ține cont, zîmbi în sfîrșit, agentul comercial cu aerul lui superior.

Cu un boboc de trandafir în mînă, Barbarossa aștepta, pe banca din preajma restaurantului „Monte Carlo”, sosirea lui

John Bigg. Agentul comercial se dovedi punctual. Se apropie cu pași rari de bancă și ceru voie, ca un om bine crescut, să se așeze.

– Pofțiți! îl invită Barbarossa cu un gest nepăsător.

John Bigg scoase din buzunar un ziar și încercă, la lumina slabă din parc, să citească.

– Nu vă mai canoniți de pomană, fiindcă nu-i nimic suspect prin apropiere, îl sfătuiește cascadorul.

Cu gesturi liniștite, agentul comercial împături ziarul.

– Vă ascult, îi strecură el apoi lui Barbarossa.

– Cineva, glăsui cascadorul ridieându-și ochii spre cerul pe care începuse să pîlpîie luceafărul de seară, pare-mi-se o vedetă de cinema, a rostit o vorbă înțeleaptă.

– Care ?

– „Trebuie să înveți permanent din greșelile altora, deoarece nu ai suficient timp ca să le comiți singur pe toate”⁵.

– Vă referiți la greșelile dumneavoastră ? îi replică agentul comercial.

– Mai ales ale dumneavoastră.

116

– Pentru ale mele voi plăti, îl avertiză John Bigg.

– Cît ? se interesează Barbarossa.

– Să zicem o suplimentare de zece la sută,

– Foarte puțin !

– Cincisprezece !

– Cincizeci la sută, îi preciză cascadorul,

– Imposibil.

– Regret!

– Aveți „atu”-ul cel mare în mînă și vă convine ! îi reproșă agentul comercial.

– Și dumneavoastră l-ați avut dar n-ați știut să-l păstrați.

– Așa-i... jocul, se resemnă John Bigg. Cărțile trec dintr-o mînă în alta.

– Dacă nu sînt măsluite.

– Cacialmauă pe care mi-ați tras-o azi a fost excepțională, îl flată agentul comercial.

– Sînt îneîntat.

– Și mă costă zdravăn.

– Vorba dumneavoastră i „Așa-i jocul”.

■ Cum ați depistat adresa și numărul de telefon ? .

– Prin metoda excluderii.

– Mă țineți în șarade ?

– Nu găsesc.

– Deci, cum ați găsit casa unde-l țineam pe inginer ?

– Am înlăturat întîi adresele ușor de bănuie. Apoi v-am urmărit. V-am văzut în compania unei tinere doamne care a plecat zilele astea într-o excursie în străinătate... Și i-am luat adresa.

- Lămurit ! făcu John Bigg. Iar anunțul din ziar ?
- Eu l-am dat.
- Trebuia să-mi închipui... Dar cum ați izbutit să inserați atît de repede un anunț la „mica publicitate“ ?
- Cu o taxă de urgență.
- Unde-i inginerul ? întrebă direct John Bigg.
- La mine acasă.
- La care dintre ele ?
- Prea vreți să obțineți totul pe gratis I
- Bine, îi zîmbi agentul comercial înțeleghător. Dai mai lămuriți-mi un lucru.

- Anume ?
- Tim susține că a aflat adresa blocului urmărindu-mă.

11 z

- Sc laudă ! Eu am un nas mai bun ca al lui și tot n-am izbutit să vă văd vreodată intrînd sau ieșind din bloc.
- Cum o fi aflat totuși ?
- M-am lăsat eu urmărit de ci pînă în fața blocu.ut
- Sînteți genial.
- Mi-ați mai spus-o.
- Concret, făcu agentul comercial, ce propuneți ?
- Ați acceptat prețul ?
- Nu văd altă soluție.
- Vă felicit!... Sînteți într-adevăr priceput în afaceri.^
- Pe scurt, se arată Barbarossa grăbit, poimîine vă pot oferi întreaga documentație cu privire la dispozitivul care vă interesează.

- Așa !
- în schimbul jumătății din sumă, preciza Barbarossa. Adică jumătate din suma inițială, plus cincizeci la sută.
- Se înțelege ! îi confirmă John Bigg.
- La unsprezece dimineața să vă aflați în Grădina Botanică. Aveți aici – îi strecură cascadorul o foaie împăturită de blocnotes – schița exactă a locului.

John Bigg preluă hîrtia cu maximă precauție.

- Și cine va veni ? se interesă apoi acesta.
- Eu.
- Nu sînt de acord ! Să yină băiatul.
- Cascadorul privi cîteva clipe cerul pe care începuseră să apară și alte stele, după care rosti :
- Bine !... Vaveni el !... Dar banii îi vrem în numerar.
- Așa vor fi.
- Tot atunci vă veți decide și asupra modalității de sustragere a planurilor din Institut.
- Ați creionat vreun proiect ? -
- Ne-am gîndit și ne vom mai gîndi... Pregătiți însa și dumneavoastră un om.

- De ce ?
- Avem nevoie de cineva care se pricepe la seifuri moderne.
- Am înțeles! rosti agentul comercial gînditor.
- Trebuie sa ne despărțim, făcu Barbarossa prudent,
- Se apropie vreun suspect ?
- Un individ care nu-mi place.
- Mai vorbim între timp la telefon ?,,

118

- Dar v-aș ruga să mă sunați la acest număr, îi înmînă Barbarossa un bilețel. Mîine seară la opt... La revedere...
- Barbarossa și Martin Bauer stăteau la o cafea, un păhăruț de coniac și-o țigară. Se aflau într-o garsonieră din Drumul Taberei. Cascadorul se arăta cam morocănos.
- Ce-i cu tine ? îl iscodi Martin Bauer.
- Iarăși te ascunzi de mine ? îl acuză fără înconjur Barbarossa. Ai mai făcut-o o dată la „Neptun” și-ai văzut ce-am pățimit. N-a lipsit mult să mă aflu acum în rai sau în iad.
- Unde preferai ? încercă inginerul să-l îmbuneze.
- Pe pămînt! îi replică Barbarossa cu o pornire greu stăpînită.
- Ce ai ? stărui Martin Bauer uițîndu-se cu nevinovăție la cascador.
- Cînd iți vede cineva ochișorii, ar zice că ești un prunc care abia a văzut lumina zilei.
- Și cum sînt în fapt ?
- Un necugetat, flăcăule ! Poate cel mai necugetat din cîți tineri am întîlnit în viața mea. Cu cine ai vorbit azi la telefon ?
- Cu nimeni, se apără inginerul.
- Zău ?
- De ce te-aș minți ? continuă Martin Bauer să se apere.
- Fiindcă n-ai încredere în mine, îl învinui cascadorul. Și asta după tot ce-am făcut pînă acum... Mi-am pus pînă și viața în pericol pentru tine.
- Nu ți-am cerut-o ! se bosumflă inginerul.
- Dar ai acceptat.
- N-aveam de ales decît între tine și ceilalți.
- între timp ai mai făcut o opțiune. îl învinui din nou Barbarossa.
- Care ?
- Aștept să mi-o destăinuiești.
- De ce natură ar fi „opțiunea” pe care mi-o atribui ? Mai bine zis e o „opțiune” chiar atît de vinovată ?
- Depinde în ce tabără te afli ca să fii purtat în triumf, cu lauri de erou pe frunte ori pus la zid
- Ai motive să mă pui la zid ?.
- Ar cam li.

119

- \ reau sa fii convins ca am conștiința curata.
 - Din punctul tau de vedere ?
 - Și al eticii.
 - Care eticii ?... Pentru că și un gangster are etica lui.
 - Se poate ! Dar eu nu mă consider vinovat.
 •- Față de tine !
 - Și față de tine. Dacă ai vreo bănuială spune-mi-o !
 - Nu-i o simplă bănuială, drăgălașule. E certitudine ! Cu cine ai vorbit azi la telefon ? Chiar de aici, din locuința mea ?
 - Cu nimeni ! rosti inginerul.
 •- lare aş avea chef să-ți boțesc nițel mutrișoara asta de îngerăș.
 •- Dacă simți că așa ceva tc-'ar mai liniști, fă-o !
 •- Ai să ajungi mare, băiete !
 ■- Crezi ?
 - Sînt convins!... De aceea mă și ocup de tine... Ești marfa de mîna întîi.
 - Mă bucur să aflu așa ceva din gura ta.
 - Deci n-ai vorbit azi cu nimeni la telefon ?
 -- Nu.
 - Dc la acest aparat, stărui cascadorul arătînd telefonul.
 - N-am vorbit de la nici un aparat, continuă Martin Bauer să nege.
 - Te-am rugat să nu întreprinzi nimic fără știrea mea... Te-am prevenit de altfel că am posibilitatea să te controlez și-n lipsă... Iar tu ai fost dc acord să folosesc orice mijloc ?
 Cu o mișcare leneșă, cascadorul scoase din buzunarul larg al halatului său de casă un aparat minuscul, dreptunghiular.
 - Vrei să ascultăm împreună o înregistrare ?
 ■- Dc ce nu ?
 - Ești de un calm infernal ! îl cercetă Barbarossa nu fără o umbră dc admirație.
 - M-ar bucura să am o asemenea calitate... Dar nu cred. Sînt un emotiv.
 - Drăgălașul de el ! zîmbi cascadorul ironic.
 Apăsă o mică pîrghie a minifonului. Se auzi un ușor declic, urmat de o scurtă pauză, după care începu să se distingă clar, în minusculul microfon răsucirile discului unui aparat de telefon. După fiecare răsucire Barbarossa descifra numărul format. Pe al șaselea îl rosti chiar Martin Bauer. Cascadorul opri minifonul.
 120
 - Al cui c accst telefon ? îl întrebă cl pc îngmer.
 - Habar n-am ! replică acesta prompt.
 - Chiar ?
 - Să ascultăm mai departe.
 - Să ascultăm.

Barbarossa repuse minifonul în funcțiune. În difuzor auzi clar glasul lui Martin Bauer :

- Alo !
- „Șeptc“ ! răspunse o operatoare.
- „Dați-mi vă rog ofițerul de serviciu¹⁵.
- „Aveți legătura“ !

Urmă iarăși o scurtă pauză după care se auzi un glas de tenor :

- „Ofițerul de serviciu, vă rog !”
- „Tovarășe ! se adresează acestuia Martin Bauer. Aș avea de făcut o comunicare urgentă și confidențială locotenentului major Ion Nistor”.

„Cine sînteți“ ?

„Un ospătar de la restaurantul «Doi^ cocoși», răspunse Martin Bauer după o scurtă ezitare. Mă numesc I\ico ae Văcaru”.

„Așteptați, vă rog !”

Pauza care urmă dină ceva mai mult. Banda înregistrase între timp răsuflarea grea și tușea seacă, provocată de emoție, a celui care aștepta.

- Ești uneori și emotiv, observă cascadorul.

Dar inginerul nu-i răspunse. Stătea cu ochii încremeniți pe aparat. În difuzor se auzi în curînd alt glas decît cel al ofițerului de serviciu :

„Alo ! “

„Tovarășul locotenent major Nistor ?” întrebă nerăbdător Martin Bauer.

„Nu-i în minister, tovarășe, i se răspunse. Dar puteți să-mi comunicați mie... Sînt căpitanul Oltenaș... Cunoscut bine cazurile de care se ocupă tovarășul locotenent major Nistor... Aveți toată încrederea !”

„Tovarășe căpitan, continuă celălalt. Eu sînt ospătar la restaurantul «Doi cocoși»... Mă numesc Nicolae Văcaru... Mă auziți ?”

„Da, sigur ! Vă aud“ !

„Să fiu scurt: aseară am servit patru inși la o masă~. Unul era mai scorțos și vorbea cam stricat românește... Ce

121
s-o mai lungesc ! Am înțeles că nu prea era treabă curată și-am tras cu urechea... Să fiu scurt... Doi dintre ei și-au dat întîlnire mîine dimineață la ora unsprezece în Grădina Botanică... Asta-i tot !”

„Mulțumesc, tovarășe !”

Barbarossa opri minifonul și privi acuzator la Martin Bauer.

, - Trădare, trădare, dar să știu și eu !

- Ce vrei să demonstrezi cu asta ? întrebă Martin Bauer.

- Cum ? sări Barbarossa ca ars. Și acum negi ?

- Ce să neg ?

– Negi că cel care s-a dat drept ospătar la restaurantul „Doi cocoși” ai fost tu ?

– De bună seamă.

– Dar era glasul tău ?

– Tu n-ai reușit să imiți perfect glasul lui Tim Cavar-nali ?... Și a ținut figura.

– La tine însă nu ține

f – De ce ?

– Fiindcă minifonul a fost conectat la acest telefon, arată cascadorul spre aparatul de pc măsură. Cu mîna mea l-am instalat.

– Asta susții tu, continuă Martin Bauer la fel de calm. Dar eu nu sînt obligat să cred.

– .Ori nu-ți convine să crezi ?

■ – Nu-i același lucru ?

– Altădată am să scot minifonul din aparat chiar în fața ta.

– Nădăjduiesc să nu mai fie nevoie.

– Și-acum ce să fac ?

– Să-mi mai dai un pahar de coniac. ,

• – Nu meriți, dar ara să-ți dau, rosti cascadorul dezarmat. Iar după ce umplu paharele pe jumătate își cercetă ceasul. E opt, constată el. S-ar putea să sune mister John Bigg.

– De ce ?

– Ai să auzi.

lăcură amindoi. Peste cîteva clipe se auzi într-adevăr soneria telefonului. Barbarossa ridică receptorul.

– Alo!

-- Mister Barbarossa ?

.122

– Sînteți punctual, observă cascadorul. Ați făcut foarte bine ca m-ați chemat.

– S-a împlătit ceva ? se'interesează agentul comercial.

– V-aș propune o mică schimbare de program.

■ – De ce ?

– Nu-mi place locul pe care l-am stabilit aseară... E cu ghinion ! Au mai căzut indivizi acolo.

– Unde ne vom întîlni atunci ?

– Veți găsi în camera de la hotel, vîrît pe sub ușă, un plic cu datele necesare... Vă rog să vă conformați întocmai... Nu pot să vă spun mai mult.

– Am înțeles ! conveni John Bigg. Pe mîine !

Barbarossa aruncă neglijent receptorul în furcă și-și luă paharul de coniac. Martin Bauer îl privi prudent.

– Ai început să nu mai ai deloc încredere în mine, îi reproșa el cascadorului.

– Paza bună, lucru sfînt ! sorbi Barbarossa din coniac.

– Și dacă mîine nu voi fi dispus să te urmez ? îl iscodi inginerul.

- Te privește !... Dar abia îmi vei da de bănuir.
 - Pentru cine lucrezi ? îl cercetă Martin Bauer cu o privire încărcată de bănuiri.
 - Te-am rugat să nu-mi pui întrebări stupide, îi aminti cascadorul. >>'
 - La „Neptun” am crezut într-adevăr că ești de la Securitate, îi mărturisi Martin Bauer.
 - Și-acum nu mai crezi ?
 - Nu.
 - Bine faci, rosti cascadorul aprinzându-și cu gesturi leneșe o țigară.
 Martin Bauer își răsucea degetele pradă îndoielii.
 - Dacă ai fi cu adevărat de la Securitate, continuă el să-și arate neîncrederea în Barbarossa, n-ai fi schimbat locui și ora întâlnirii de mâine... Ai fi lăsat Securitatea să treacă la acțiune.
 - încă nu-i momentul ca ei să acționeze ! îi replică liniștit cascadorul. Trebuie prinși toți asupra faptului... Și John Bigg... Și Tim... Și Tase...
 - Dar Angela ?
 - Angela ? ridică Barbarossa sprâncenele a nedumerire. Afla că fata asta c încă și pentru mine o enigmă.
 123
 , - Unde e ?
 - Dacă aș ști, m-aș lăsa de meserie și m-aș face astrolog.
 - Cum a dispărut ?
 - Aparent, simplu... O lovitură în cap și-o plonjare spectaculoasă în mare.
 - Lovitura a fost puternică ?
 - Dobora și-un bou.
 - înseamnă că s-a înecat ?
 - Logic, așa ar fi trebuit să se întâmple.
 - Dar ? îl iscodi inginerul cu stăruință.
 - Mă gândesc mereu la peruca pe care și-o pusese Angela în noaptea aceea.
 - De obicei nu purta asemenea „podoabe”, observă și inginerul.
 - De data asta avea o perucă frumoasă, cu un coc mare, superb, continuă Barbarossa gânditor. Iar când Tase s-a repezit la ea, Angela îl aștepta nepăsătoare... Stătea cu spatele la el, dornică parcă să primească lovitura... N-a schițat nici măcar un gest de apărare... Ori de teamă... Nu ! A așteptat lovitura cu atîta seninătate, de parcă Tase voia s-o mîngîie pe creștet, nu s-o altoiască din răspuțeri... Iar după ce-a fost izbită în cap, a mimat o clătinare pe picioare.
 - Ești sigur că a „mimat” doar ?
 - Am văzut mulți oameni clătinîndu-se după ce-au fost loviți astfel... Dar Angela și-a jucat rolul excelent.. Parcă era pe scenă... Mare actriță !

- Nu exagerezi ? rosti Martin Bauer cu ochii aprinși.
- Deloc ! îi ripostă Barbarossa. Eram doar acolo... Și-apoi plonjonul în apă... Parcă se arunca de pe o trambulină, la un concurs de sărituri artistice.
- Nu cumva loviturile pe care le-ai primit tu în cap, cu o noapte în urmă, ți-au exacerbat fantezia ?
- Deloc !... Eram mai lucid ca orieînd.
- Ziceai, totuși, că izbitura lui Tase putea doborî și un bou, darămite o femeie firavă cum era ea ?
- Lovitura a fost mai întîii atenuată mult de coc, își continuă Barbarossa supozițiile. Apoi, nu știu ce mă face să cred că, sub perucă, Angela avea o tichie metalică.
- Măcar de-ar fi fost așa ! își mărturisi Martin Bauer simpatia pentru fată.

124

- Dar, spuse Barbarossa, toate astea nu sînt decît specul lații... Ce-o fi, vom mai vedea.
- Inginerul bău o gură de coniac, iar cînd reaseză paharul pe măsută, întîlni privirea limpede a cascadorului.
- Apropo ! îl întrebă acesta. De ce nu le-ai spus la telefon celor de la Securitate cine ești ? Pentru ce-ai recurs la plăsmuirea aceea cu restaurantul „Doi cocoși” ? De frică ?.
- Da ! îi -mărturisi Martin Bauer. M-am temut că-mi va fi interceptată convorbirea... Ceea ce s-a și întîmplat.
- îmi place că ești în sfîrșit sincer, îi zîmbi cascadorul mai îmbunat. De altfel știam că te aflai în legătură cu ei... Te-am și zărit odată stînd de vorbă cu un cetățean care semăna cu locotenentul major Nistor. E ofițerul care se ocupă de institutul la care lucrezi ?
- Da.
- Barbarossa își cercetă în tăcere fundul paharului. Martin Batier folosi momentul pentru a încerca o împăcare :
- Mai ești supărat pe mine ?
- Nu.
- M-ai iertat ?
- Cred.
- De ce ?
- Pentru că te înțeleg.
- Sînt într-o situație dificilă, începu Martin Bauer să se confeseze. Deși sînt sas și tatăl meu a făcut negliobia să ; îmbrace uniforma de SS-ist...
- Și să acționeze ca un SS-ist, preciză Barbarossa.
- Presupun !... Sau așa cel puțin mi s-a spus... Eu n-atri': de unde să știu... Nici nu l-am cunoscut.
- Dar ai omis cu bună știință să precizezi acest fapt în fișa ta personală atunci cînd ai fost angajat, îi aminti Barba- . rossa.
- Mi-a fost teamă că nu voi fi primit.
- Voiai neapărat să lucrezi în acest institut ? 1

- Era visul meu.
- Și mai e ?
- Firește !... Nici nu concep altfel.
- Dar nu te tentează și Occidentul ?
- Ba^ da !... Ca să-l vizitez !... Și-am să mă dac- Dai.

nici nu mă gândesc să rămân acolo.

125

- Ai putea primi oferte tentante ! Mai ales că lucrezi în cercetări de interes militar.
- Ce să mă tenteze ? îi ripostă Martin Bauer. Banii ?... Am și aici cât îmi trebuie... Calitățile pe care le am îmi sînt apreciate aici, în țară. Și sper să pot obține ceva... Fiindcă am totul la dispoziție... Nu mi se cere decît să lucrez... Și-mi place să lucrez... Doresc să lucrez !... Și-apoi la cine aș putea lucra în Occident ? La un patron, nu ? Pentru el, munca mea de cercetare e o afacere în care investește, o anumită sumă care trebuie să aducă anumite beneficii... Atît la sută... Cel puțin... Iar dacă eu nu-i ofer în final acest beneficiu, mă azvîrle afară... Iar alt patron nu mai riscă nici o centimă în munca mea de cercetare.

- Nu prea ai spirit de aventură ! observă Barbarossa.
- Nu am ! Recunosc ?... îmi place să trăiesc într-un loc sigur.

- Dar și-ntr-un institut din România poți risca o concediere.

- Doar dacă ești incapabil... Ori nu-i cazul.
- Numai acest loc sigur te ține în țară ?
- Nu ! Deși sînt sas, poate n-ai să mă crezi, mă simt român. Aici m-amnăscut... Și aici e pămîntul meu natal !

- Sinceritatea ta m-acucerit, îi declară Barbarossa. Mi-ai devenit chiar drag... Dar asta nu înseamnă că, dacă mai încerci o dată să mă trădezi, te voi ierta.

- Tare m-aș bucura să fii un om cinstit.
- Nădăjduiește, tinere ! zîmbi cascadorul.

Drăguț urmărea, vădit amuzat, intrarea precipitată în biroul lui a căpitanului Oltenaș.

*- De ce ești mofluz ? întrebă colonelul încercînd să-și ascundă un zîmbet.

- Am verificat, totuși, îl informă căpitanul. La „Doi cocoși” nu există nici un ospătar cu numele de Nicolae .Văcaru.

- Iar cei patru clienți ?
- Au fost mai multe mese cu patru clienți.
- Dar...
- N-a auzit nimeni, din personalul localului, o discuție asemănătoare celei comunicate nouă la telefon.
- Și la ce concluzii ai ajuns ?

126

– Individul care ne-a sunat a încercat să ne îndrepte pe o pistă greșită. Și-o fi zis că noi o să ne concentrăm atenția spre Grădina Botanică, pentru ca el să poată acționa în altă parte.

– Unde ? -

– Poate chiar în institut.

-- De ce în acest institut și nu în altul ?

– Pentru că de acest institut se ocupă locotenentul major Nistor.

– Deci individul știe bine cine-i Nistor și cu ce se ocupă ?

– L-o fi cunoscut chiar personal.

– Asta înseamnă că individul a lucrat ori chiar lucrează în institut ?

– Logic așa ar fi."

– N-avea cumva și un ușor accent străin ?

– Parcă.

– Vreau să-ți spun că am ascultat și eu convorbirea pe care ai avut-o cu el, îi preciză Drăguț. Adică banda.

– Vi s-a părut și dumneavoastră că avea un ușor accent străin ?

– Dimpotrivă ! Vorbea românește fără cusur.

■ Se poate ! rosti Oltenaș vădit derutat.

– Nu știu ce mă face să cred că era chiar Martin Bauer.

– Bauer ? exclamă Oltenaș uluit. Și adăugă imediat : M-am gândit și eu la un moment dat c-ar putea fi el. Dar m-a derutat povestea cu ospătarul de la „Doi cocoși“. Și-apoi m-am întrebat de ce nu și-ar fi spus inginerul adevăratul nume ?

– Pentru că n-o fi putut... O fi și el supravegheat cu strictețe.

– Se pare că-i un om întru totul de încredere.

– Dar imprudent, remarcă Drăguț.

– Băiatul a riscat.

– Asta-i altceva... Dar întrebarea e : ce facem mâine ?

Mergem sau nu la Grădina Botanică ?

– Eu zic să ne ducem.

– Ca să-i arestăm ?

– Nu ! Doar să-i filmăm și să-i fotografiem.

– Confirmând astfel celorlalți că cineva i-a trădat, îl avertiză colonelul.

127

>– Vom lucra cu cea mai mare precauție, stăruie Oltenaș.

– Asta-i și opinia lui „A 7“ ?

– Nu. El propune să nu acționăm decât atunci când ne-o va cere.

– Prin urmare e de părerea mea ?

-- Este ! recunosc Oltenaș.

– Și totuși vom trimite mâine trei oameni în Grădina Botanică, hotărî colonelul.

CAPITOLUL 11

Operațiunea „Rechinul”

Apa lacului Herăstrău era limpede și liniștită ca o oglindă. Pe suprafața ei pluteau ia acea oră de amiază bărci cu vîsle și cu motor, hidrobiciclete și vaporese. Pe una dintre hidrobiciclete se aflau John Bigg și Martin Bauer, iar pe alta, la mică distanță, trăgea la pedale Barbarossa.

– „Asociatul” dumitale nu ne slăbește nici o clipă din ochi, îi atrase atenția agentul comercial lui Martin Bauer.

– Eu i-am cerut acest lucru, îi preciză inginerul.

– Îți mai e teamă de mine ?

– Dumneavoastră m-ați obligat să fiu atît de precaut.

– Ești un copil, rosti John Bigg privindu-l cu îngăduință.

– Tocmai de acea trebuie să fiu foarte prudent.

– Nu mi-ai adus planurile.

– N-a fost vorba de așa ceva, se prefăcu inginerul surprins. Mi s-a spus să vă aduc doar documentația... M-am conformat.

– Nu era mai bine să lichidăm afacerea pe loc ?

– Ba da... Dar planurile nu sînt la mine.

– Să nu fi păstrat dumneata nici măcar o schiță ? îl privi John Bigg neîncrezător.

– N-avem voie să scoatem din institut nici măcar o hîrtie goală, darămite o schiță.

– Unde sînt planurile ?

– Într-un seif la care n-are acces decît profesorul.

– Ce fel de seif ?

– Difícil de deschis... Are un sistem de alarmă foarte bine pus la punct.

129

– Se poate totuși ajunge la el ?

– Vom încerca.

– Cînd ?

– Chiar mîine.

– De ce tocmai mîine ?

– Fiindcă e un moment foarte prielnic. În institutul nostru sînt mulți amatori de sport, iar mîine, la cinci, are loc meciul de fotbal România-Anglia... Toată suflarea va fi la televizor.

– Propui deci ca mîine după amiază să trecem la acțiune ?

– Ar fi bine.

– Te duci singur ?

– Nu ! îmi trebuie un specialist... Nu mă pricep să deschid seifuri.

– De ce nu-l folosești pe „asociatul” dumitale ? S-a priceput doar să deschidă ușa apartamentului din care ai șters-o.

– Un seif nu-i o simplă ușa de intrare.

– Vei avea un specialist, conveni agentul comercial.

– îl cunosc ? se interesă inginerul. E Tim sau Tase ?

– Îmi ceri prea mult... Și vorba „asociatului” dumitale : „pe gratis”.

– Cum socotiți, se învoi Martin Bauer.

– Mi-am aruncat privirea asupra conținutului mapei, continuă John Bigg. Documentația e cea autentică ?

– În măsura în care banii pe care mi i-ați dat în schimb sînt buni.

– Am văzut că „asociatul” dumitale i-a și cercetat. De data asta se pare că ați jucat cinstit. Dar asta nu înseamnă că sînt dispus să mă las păcălit.

– Nu veți fi! Îl încredințăm Martin Bauer

– Mai ales că pașaportul și cealaltă jumătate a sumei se află încă la mine, îl preveni agentul comercial.

– Ca să fiu sincer, sînt singurele lucruri pentru care am riscat atît, îi mărturisi inginerul candid. Iar cît privește banii, presupun că nu-mi vor lipsi nici... dincolo ?

– Fii fără grijă ! Mă întreb însă de ce te-ai mai încurcat cu Barbarossa.

– Blînzii dumneavoastră oameni nu m-au menajat deloc la început... Și-a trebuit să mă apăr.

– De imbecilii ăștia mă descotorosesc oricînd, glăsui John Bigg plin de sine.

130

– N-am observat pînă acum, replică inginerul.

– Mai am încă nevoie de ei. Chiar mîine.

– Prin urmare Tim va fi cel cu care voi lucra ?

– S-ar putea.

– Nu-mi suri de deloc.

– Nici mie, dar n-am altul la îndemînă. În schimb, dumneata ai putea să te descotorosești de „asociat”.

– Nici eu n-am altul acum în schimb, îi zîmbi Martin Bauer neîncrezător.

– E timpul să încheiați discuția, se auzi din stînga glasul cascadorului.

– Am și sfîrșit-o ! Îi răspunse, deloc binevoitor, agentul comercial. E)ar își schimbă imediat atitudinea surîzînd lui Barbarossa : Ați avut dreptate.

– În ce privință ? se interesă cascadorul.

– Am fost informat că, în jurul orei unsprezece, locul de întîlnire pe care-l stabilisem inițial era bine supravegheat.

– V-am spus eu că Grădina Botanică e cu ghinion, făcu Barbarossa încîntat de sine.

– Ați numărat banii ? Întrebă John Bigg.

– Sînt toți, îi confirmă cascadorul.

– Mulțumit ?

– Peste poate !

Pentru căpitanul Oltenaș sosise în sfîrșit „Ziua V”. Se trezise cu noaptea în cap, se bărbierise cu perdaf și se îmbrăcase cu atîta grijă, de parcă urma să se ducă la o

sindrofie. La birou ajunsese cu o oră mai devreme, spre nemulțumirea îngrijitoarei de pe etaj care nu terminase încă dereticarea birourilor.

– Dumneavoastră nu mai aveți somn ? îi reproșă femeia.

– Am căzut din pat! îi replică Oltenaș vesel.

Căpitanul se apucă apoi să-și verifice – nici el nu știa pentru a cîta oară – dispozitivul de acțiune. Își desfășură pe masă o coală mare de hîrtie și cu un creion colorat, trăgea cerculețe în punctele unde urmau să fie amplasate echipele mobile.

„în perimetrul cinci – „Delfinul”, rostea el în șoaptă, îngroșă cu creionul roșu cercul trasat deja cu albastru. Continuă : „în perimetrul șase – „Mistrețul”. Făcu aceeași operație, după care se opri la perimetrul trei. „Aici va fi „Rândunica”, își zise el.

131

Dar cînd voi să mai contureze o dată cercul din perimetrul trei, auzi soneria telefonului. Privi surprins la cele trei aparate de pe măsută.

„Pecine naiba îl mănîncă limba la ora asta?” se întrebă.

– Alo !

– Ofițerul de serviciu la aparat... Locotenentul Nedelcu.

– Căpitanul Oltenaș ! Spuneți, tovarășe locotenent!

– Acum un minut a sunat medicul de gardă de la Spitalul de Urgență.

– Așa...

– Zice că le-a adus „Salvarea” un om înjunghiat.

– I-auzi!

– Victima vrea să stea de vorbă cu cineva de la Securitate.

– Cum se numește medicul ? Ofițerul pomeni un nume. Dar rănitul ? se interesă Oltenaș mai departe.

– N-au aflat încă... Victima e în stare gravă... Iar asupra ei nu s-a aflat nici un act după care să poată fi identificat.

– Unde a fost găsit ?

– într-o garsonieră din Balta Albă.

– Semnalmente ?

– Vreo patruzeci de ani, gras, barbă neagră, rară, chelie... Vă interesează cumva acest caz ?

– S-ar putea !... Mulțumesc, tovarășe locotenent.

Oltenaș solicită imediat locuința colonelului Drăguț.

– Să trăiți! V-am deranjat ?

– Nu, îi răspunse colonelul. Ce necaz ai ?

– Nu știu ce mă face să cred că la ora asta Anastasie Bob zace înjunghiat pe un pat al Spitalului de Urgență. Și îi reproduse întocmai convorbirea avută cu ofițerul de serviciu.

– Interesant! conchise Drăguț.

– M-aș repezi eu pînă acolo, îi propuse Oltenaș.

– Te rog să rămîi la post, îi ceru colonelul. Mă ocup eu.

– Am înțeles ! Să trăiți!

După o jumătate de oră, medicul de gardă de la Spitalul de Urgență primi vizita pe care de altfel o aștepta.

– Locotenentul major Nistor de la Securitate, se recomandă ofițerul legitimându-se totodată.

– Mă bucură, răspunse acesta.

– Despre ce-i vorba ? făcu Nistor grăbit.

132

– Un cetățean a fost adus de „Salvare” acum o oră, îl informă medicul. I-am dat primele ajutoare și urmează să fie supus unei intervenții chirurgicale.

– E grav ? se interesă Nistoi.

– A primit câteva lovituri de cuțit în plămînul stîng.

– N-ați aflat cine e ?

– Nu! E>in bolboroselile lui am reținut doar atît: „Securitatea !” Cere cu insistență Securitatea.

–• Unde a fost găsit ?

– Aveți aici datele lăsate de cei de la „Salvare”... Băieții au chemat miliția și procuratura... Au trebuit să spargă ușa... L-au găsit într-un lac de sînge.

– Cine a chemat „Salvarea” ?

– Victima !... După ce a fost înjunghiat și părăsit de asasin, omul a izbutit să se tîrască pînă la telefon și să ceară ajutor.

– Pot vorbi cu el ?

– Să încercăm... Îmbrăcați acest halat.

– Aș mai avea o rugămintă.

•– Vă ascult.

– Ne-ar fi de mare folos să înregistrăm convorbirea.

– N-am nimic împotrivă, se învoi medicul pe loc.

Victima se afla într-o rezervă pentru cazurile grave. O tînră asistentă medicală, blondă și deosebit de frumoasă, stătea la căpătîiul bolnavului. La intrarea medicului și a ofițerului, asistenta se ridică respectuoasă.

– Aurica a plecat ? întrebă doctorul privind eu mirare la blonda asistentă.

– I s-a îmbolnăvit copilul și m-a rugat să-i țin locul.

– Pe dumneata nu te-am mai văzut, continuă medicul

s-o descoase. Ești nouă ?

– Da.

– De cînd ?

– De ieri.

■– Transferată ?

–De la spitalul „Bucur”.

– Toate se petrec anapoda aici, se plînse medicul ofițerului de securitate. Fiecare pleacă și vine cînd vrea .. Cum

te numești, domnișoară ?

– Amalia.

133

– Ce face pacientul ?... Și-a mai revenit ?

– Aceeași stare, răspunse prompt noua asistentă. Puls slab, tensiune scăzută, delirează.

– Mulțumesc, domnișoară. Te rog să ne lași singuri.

Asistenta încercă să protesteze, arătînd spre bolnav :

– Dar...

– Mă îngrijesc eu de el, o asigură medicul.

Cu o piruetă scurtă, ca de balerină, asistenta se răsuci pe călcîie și ieși.

– Poftiți, tovarășe locotenent major, îl îmbie medicul pe ofițer. Încercați să-i vorbiți.

– Cetățene ! îl chemă Nistor. Mă auzi Sînt de la Securitate. Răspunsul fu un bolborosit:

– Aăăă...

– Sînt de la Securitate, stărui Nistor.

– Cine ? izbuti să articuleze pacientul.

– Locotenentul major Nistor... Iată și legitimația mea.

Pacientul încercă să deschidă ochii, dar renunța.

– Cum te numești ? stărui Nistor.

Victima bolborosi ceva din care nu se putea desluși nimic.

– Anastasie Bob ? stărui ofițerul.

Pacientul clipi afirmativ.

– Și ce voiai să ne spui ?

Victima, nemaiputînd deschide gura, ridică puția mîna dreaptă cu toate degetele rășchirate.

– Ce vrei să arăți cu mina ? îl întrebă ofițerul. Cifra cinci ?

Anastasie Bob clipi afirmativ.

– Ziua de cinci ?

Chipul lui Tase rămase împietrit.

– Ora cinci ? interveni și medicul.

Tase clipi din nou afirmativ.

– Unde ? insistă Nistor.

Pacientul își strînse pleoapele.

– La Institut ? îl întrebă ofițerul într-o doară Spre surprinderea lui, Tase clipi afirmativ.

– Dar cine te-a lovit cu cuțitul ? stărui Nistor Pacientul își strînse iarăși pleoapele.

– Prietenul tău Tim ?... Am înțeles.

134

– Cred că ajunge, îl sfătui medicul pe ofițer. V-a confirmat că Tim e cel care l-a înjunghiat. Dar cine-i ăsta ?

– Un ticălos, îi răspunse Nistor evaziv.

Medicul luă mîna lui Tase și-i cercetă pulsul,

– Cum e ? se interesează ofițerul.

– E epuizat... Nu vă mai poate răspunde, adăugă medicul.

- Vă mulțumesc și pentru atât.
 - V-a fost de folos ?
 - Sper.
 - Mă bucură, conchise medicul îndreptându-se grăbit către ieșire. Deschise ușa și strigă : Domnișoară Amalia! Nu i se răspunse. Asistentele astea tinere, se plînse el din nou locotenentului major, sînt o pacoste... Vă rog să mă iertați!
 - Nu face nimic !... Vă salut!... Am plecat !
 - Salut !
 Medicul se îndreptă imediat spre camera de gardă. O găsi pe sora șefă.
 - Unde-i Amalia ? întrebă el autoritar.
 - Care... Amalia ? făcu aceasta nedumerită.
 - Asistenta cea nouă... Blonda !... Cea care ține locul Auricăi ?
 - Kabar n-am de cine vorbiți! îl privi sora șefă uimită.
 - Am spus eu că toate merg aici de-a-ndoaselea, rosti medicul cu năduf. Trimite urgent pe cineva la rezervă cincisprezece.
 - Va veni imediat Aurica, îl încredință sora șefă.
 - Ce-i cu dumneata ? se răsti medicul la ea. Ai băut ceva ?
 - Domnule doctor ! se indignă sora șefă.
 - Aurica e plecată ! țipă medicul. Are copilul bolnav... A înlocuit-o Amalia.
 - Care... Amalia ?
 - Simt că-mi ies din minți ! ridică medicul mîinile către cer,
 - Aurica e aici, domnule doctor.
 - Unde ?
 - în sala de pansamente.
 - Ce dracu' face acolo ?
 - Se ocupă de-un bolnav.
 - Dar i-am spus să nu se miște din rezervă !
 - Ea mi-a zis că tot dumneavoastră i-ați comunicat să se ducă de urgență în sala de pansamente.
 135
 -- Eu ! bulbucă medicul ochii cit cepele.
 - Dumneavoastră !... Așa mi-a spus Aurica ! Pe cuvînt !
 - Să vină cineva la rezervă ! hotărî medicul. Iar dacă îți apare în cale domnișoara aia, Amalia, s-o aduci imediat la mine.
 - Care Amalia ?
 Medicul ieși ca din pușcă.
 La „statul său major“, căpitanul Oltenaș jubila. După ce ascultă comunicarea prin radio făcută de Nistor, se grăbi s-o transmită mai departe, prin telkafon, lui Drăguț :
 - Tovarășe colonel ! A mai ieșit o piesă din joc.
 ■— Anastasie Bob ?
 - Exact.

- Și ce voia să ne comunice el atît de urgent ?
- Nistor a înțeles de la el că azi, la ora cinci, la Institut, se va da probabil „lovitura cea mare”.
- Frumos din partea lui Tăsică, remarcă Drăguț. Deci se confirmă.
- Vedeți ? făcu Oltenaș satisfăcut.
- Dar cine l-a scos pe „profesor” din cursă ?
- Prietenul lui... Tim Cavarnali.
- Vreo veste de la Păun ?
- Nimic... De îndată însăce primesc ceva, vă țin la curent.
- Toți oamenii sînt în dispozitiv ? se mai interesă Drăguț.
- Absolut toți ! îl încredință Oltenaș.
- Mai verifică totuși.
- Am să mai verific... Mă scuzați ! Mă cheamă cineva prin radio... S-ar putea să fie chiar Păun.

Oltenaș întrerupse telkafonul și dădu radioul pe recepție.

Apelul venea într-adevăr de la ofițerul care-l supraveghea pe John Bigg.

- Ce-i, Păun ?
- A ieșit din hotel și a pornit spre nord.
- Crezi că se duce chiar la pescuit ?
- Și-a luat uneltele.
- Ți-ai luat și tu undița ?
- Arăt ca cel mai autentic pescar.

Oltenaș puse iarăși telkafonul în funcțiune.

- Cine era ? se interesă Drăguț.

136

- Păun. îi preciză căpitanul. Pescuitorul nostru a pornit spre nord.

- Spre Cernica ?
- Probabil.
- Să se fi amînat oare descinderea la Institut ?
- Nu m-ar mira.
- Rămînem totuși pe poziție ! hotărî Drăguț.

Două ore mai tîrziu, Oltenaș primi un nou apel prîa radio de la Păun :

- Sîntem la lacul Cernica. Pescuim de zor.
- A stat de vorbă cu cineva ?
- A schimbat cîteva cuvinte cu un pescar de pe aici...'. Dar faptul n-are nici o semnificație. Omul era de-al nostru.

Oltenaș transmise apoi lui Drăguț :

- Pescarul nostru își vede cuminte de undițele sale. Să-și fi schimbat oare planurile ?
- Nu știu ! Vom vedea ! încheie colonelul mai agasat ca de obicei.

Pe la trei după amiază, sosi în sfîrșit apelul lui Păun :

- Individul are o zi bună... A prins o știucă de vreo două

kile.

– Sînt nespus de fericit ! rosti Oltenaş sarcastic. Altceva ?

– Se pregăteşte de plecare.

– în sfîrşit ! răsuflă căpitanul uşurat. Vezi în continuare ce face... Viitoarele comunicări mi le transmiţi pe canalul trei.

– Am înţeles.

Cu mişcări precipitate, Oltenaş puse în funcţiune telcafonul...

Ora şaisprezece şi treizeci şi cinci de minute. Oltenaş, cu ţigara aprinsă în colţul gurii, dădu semnalul de începere a acţiunii botezată de el „Rechinul”. Cu o voce gravă, de crainic, transmise :

„ – Aici „Baza” !... Aici „Baza” !... Către toate posturile ! Răspundeţi la apel !

Aici „Mistreţul”... Aici „Mistreţul”, sosi prompt un glas mai voalat. V-am auzit ! Sînt în perimetrul şase.

Urmă imediat alt răspuns :

– Aici „Rîndunica” ! Aici „Rîndunica”... Perimetrul trei...

– Rămîneţi pe recepţie ! comunică Oltenaş.

10 – o noapte în „Venus” 1 Q7

Intervenii însă un apel neaşteptat.

– Alo, „Baza” !... Alo, „Baza !”... Aici „Pescăruşul”... Confirmaţi dacă mă auziţi.

– Te aud, „Pescăruşule”, se grăbi Oltenaş să răspundă. Unde te afli ?

– Perimetrul nouă... La pod.

– Şi „norocosul” pescar ?

– La două sute de metri în faţă.

– Bine ! Mă chemi numai în caz de absolută nevoie.«

Acţiunea „Rechinul” a început, îi preciză Oltenaş.

– Am înţeles !

Oltenaş făcu un nou apel :

– Alo, „Rîndunica” !... „Rîndunica” !

– Sînt „Rîndunica”... Recepţie !

– Lărgiţi perimetrul... Cuprindeţi şi aleea.

– Am reţinut.

– Alo, „Baza !”. Alo „Baza !”

Oltenaş răspunse prompt:

– Recepţie !

– Sînt „Dorna”. „B 1” a intrat în perimetrul nostru.

– E în regulă ! făcu Oltenaş bucuros. Chemă imediat alt echipaj : Alo, „Mistreţul”... Alo, „Mistreţul” !

– Recepţie ! i se răspunse imediat.

– „B 1” se îndreaptă spre voi... Anunţaţi-mă cînd intră în perimetru.

– Am înţeles.

Oltenaş ceru din nou postul n;obil „Dorna“.

- Ce se aude ?
- N-a apărut încă.
- Curios, făcu Oltenaş nedumerit. Atenţie mărită !
- Alo, „Baza !“, Alo „Baza !“
- Vorbeşte ! glăsui Oltenaş surescitat.
 - Neaşteptată schimbare de traseu... „B-1“ se îndreaptă către perimetrul şase.
 - Era de aşteptat ! remarcă Oltenaş. întrerupse iute legătura şi chemă „Mistreţul“.
 - Sînt „Mistreţul“, i se confirmă cu promptitudine.
 - „B-1“ se îndreaptă către voi... Atenţie mărită!
 - îl aşteptăm !

Ora şaisprezece şi cincizeci şi cinci. La poarta principală a institutului apăru, fluierînd vesel, ştrengăreşte, Mari in Bauer. Portarul îl întîmpină bucuros.

- Vă salut, tovarăşe inginer !
 - Salut, nea Grigore, îi răspunse Martin Bauer întinzîndu-i mîna amical.
 - Ce faceţi ? se interesă portarul. Aţi terminat concediul ?
 - Nu !... Mai am !..., Sînt în trecere prin Bucureşti... E cineva aici ?
 - Pe la televizor, la meci, au mai rămas cîţiva... Jucăm cu englezii, îi aminti portarul vesel. Vreţi să vă duceţi şi dumneavoastră ?
 - De aia am şi venit !... Televizorul meu e stricat.
- Portarul privi semnificativ spre buzunarul de la piept al inginerului. Acesta înţelese şi-l linişti :
- Am legitimaţia, nea Grigore.
 - Vizată ?
 - Uite-o !

– Poftiţi ! îl invită portarul cu un gest larg. Mă iertaţi... Aşa-i ordinul.

– Nu-i nici un bai, nea Grigore ! zîmbi Martin Bauer. în timp ce inginerul se îndrepta spre clădirea principală, un ofiţer comunica prin radio din căsuţa portarului :

- Alo, „Baza !“ Alo, „Baza !“
- Vorbeşte, îi răspunse Oltenaş.
- Sînt poarta unu... în Institut a intrat „B 2“.
- Singur ?
- Singur.

– Curios ! Supravegheaţi în continuare intrarea, ceru Oltenaş. Căpitanul chemă apoi maşina în care se afla Drăguţ.

- Alo, „Lebăda“ ! Alo, „Lebăda !“
- Sînt „Lebăda“... Recepţie ! răspunse colonelul.
- „B 2“ a venit singur.
- Precis ?
- Mi s-a comunicat de la poarta unu.

- Și poarta doi ?
- Nimic... Nici la alte puncte.
- Sîntem niște nătăfleți ! făcu Drăguț cu năduf. Celălalt se află deja înăuntru.
- Nu se poate ! protestă Oltenaș.

139

- Stai liniștit și v'czi-ți de mcciul tău dc la televizor ! rosti colonclul cu sarcasm întrerupînd brusc legătura.

Consternat, Oltenaș își plimbă mai departe privirea peste semnalizatoare. Auzi curînd o nouă chemare :

- Alo, „Baza !” Alo, „Baza” !
- Vorbește ! îi răspunse Oltenaș iritat.
- „B 2” a intrat în sala de conferințe.
- Ca să vadă meciul la televizor ?
- Probabil.
- Fiți atenți ! Va ieși dc acolo... E numai o diversiune.

Preț de cîteva minute Oltenaș nu mai primi nici un semnal. Secundele i se păreau infernal de lungi. Auzi în sfîrșit un apel :

- Alo, „Baza” ! „B 2” a ieșit din sala dc conferințe și se îndreaptă spre...

Convorbirea se întrerupse brusc.

- Tontul ! exclamă Oltenaș cu glas tare. Ceru imediat pe Drăguț : „Lebăda” !... „Lebăda” !

- Ce e ? îi răspunse colonelul.

- Ați avut dreptate... E și cclălalt înăuntru... L-a surprins pe Nr. 3 în timp ce acesta îmi comunica ieșirea lui „B 2” din sala de conferințe.

- Grupul doi să intre imediat în acțiune, hotărî colonelul.

- Am înțeles.

Cinci minute mai tîrziu în-biroul profesorului Voiculeț.

- Unde-i seiful ? îl întrebă Tim pe Martin Bauer.

Inginerul arată spre colțul din dreapta al încăpcrii.

- După bar.

Tim Cavarnali se apropie, glisă ușa barului spre stingă și dădu într-adevăr de un seif.

- Ingenioasă ascunzătoare ! remarcă acesta. Dar trebuie 6a scoatem din funcțiune sistemul de alarmă... Deocamdată avem noroci.. Am mai întîlnit așa ceva.

- Eu nu ! zîmbi Martin Bauer din colțul gurii.

Tim iscodi cu privirea în jur. Se îndreptă mai întîi spre măsuta pe care se aflau trei aparate dc telefon. Ridică pe ținînd receptoarele.

- Sînt toate veritabile ? îl întrebă el pe inginer.

- Toate.

- Să căutăm deci în altă parte, își vorbi Tim singur.

Atenția îi fu atrasă de un aparat mare de radio, cu o claviatură

140

bogată. Spune-mi, inginerul», Si adresă el lui Martin Bauer, radioul ăsta cîntă ?

– Nu l-am prea auzit ! recunosc celălalt,

Tim apăsă pe prima clapă. Aparatul rămase mut. Încerca pe i-doua. Același rezultat.

– Bineînțeles că nu cîntă ! exclamă Tim bucuros. Rostul lui e probabil să facă legătura cu seiful... Ia să-l ascultăm nițel... Apăsă pe-a treia clapă. Aparatul începu să bîzîie... Pe ce lungime de undă o fi lucrînd ? se întrebă el. Mai încercă o clapă. Același bîzîit. Dar cînd apăsă pe-a cincea clapă, aparatul declanșă brusc opt măsuri dintr-o melodie cîntată la Glockenspiel. După aceea se auzi un declic.

– Ei ! făcu Tim nespus de bucuros. Opt măsuri... E în regulă. Ce-a fost greu, am rezolvat... Am deblocat sistemul de alarmă ca și cel de închidere a seifului.

– Ingenios! făcu Martin Bauer cu. sinceră admirație. Și adăugă : Nu-ți rezistă nimic !

Tim nu-i luă în scamă lauda. Cu pași săltăreți, se îndreptă spre seif. Deschise o ușiță și-n spatele ei descoperi un disc asemănător cu- cel de telefon. Formă numărul opt. Se auzi imediat un hîrșîit de roți metalice, urmat de un bîzîit mecanic.

– Asta-i tot ! rosti Tim pe deplin satisfăcut.

Trase de mîner și ușa seifului se deschise cu ușurință. Martin Bauer urmărea totul cu vădit interes,

–* Care-i dosarul ? îl pofti Tim lîngă el.

Inginerul căută cîteva clipe cu privirea, apoi indică:

– Cel albastru, cu clapă.

întinse mîna după dosar, dar Tim îl opri :

– Lasă-mă pe mine ! Vrei să-ți rămîină neapărat amprente aici ?

– La asta nu m-arn gîndit, recunosc Martin Bauer.

Impresarul „profesorului Honorius" trase între timp' dosarul din seif și-l așeză pe masă. Scoase apoi un aparat miniatural și începu să fotografieze filă cu fila. Calmul cu care lucra îl ului pe Martin Bauer.

– Nu ți-e teamă că ne-ar putea surprinde cineva ? îl întrebă el.

– N-are cine, rosti celălalt fără să se întrerupă din lucru. Nu pleacă nimeni de la meci... Ați ales bine momentul.

Tim ajunsese și la ultima filă. Dar cînd declanșă aparatul, auzi în spatele lui un glas fonfăit de femeie :

141

– Mîinile sus!

Martin Bauer încremeni cu privirea îndreptată spre intrarea de la camera de baie a profesorului. In cadrul ușii înguste, o femeie căruntă, cu părul lăptos și cu fața strîmbă, îmbrăcată într-un halat albastru, îi amenința pe amîndoi cu un pistol.

– Cine ești ? mîrîi Tim încercînd să se răsucească.

– Nu mișca ! fonfai femeia. Descarc toate gloanțele în tine.

Tim deveni brusc livid.

■– Cine e ? îl întreba pe Martin Bauer.

– Gura ! îi amenință fonfăita.

– Ce vrei, femeie ? o întreba Tim gîțuit de Irică.

– Aruncă pe covor aparatul de fotografiat. Tim ezită. Acum! îi strigă fonfăita pe un ton care-l înfiora și pe Martin Bauer.

Tim se supuse. Fonfăita se apropie la doi pași de el, scoase iute din buzunarul halatului un pulverizator și slobozi' un jet puternic.

– Nu ! țipă Tim îngrozit.

– Nu mișca ! îi porunci fonfăita.

Dar nu mai era nevoie de nici o amenințare. Tim se și prăvălise pe covor. Fără a-l scăpa pe inginer din ochi, femeia se aplecă deasupra lui Tim și-i luă pistolul din buzunar. îl cercetă apoi cu îngăduință și pe Martin Bauer.

– Presupun că nu ești înarmat ? îl întreabă ea.

– Nu ! reuși inginerul să îngăimeze.

– Fii atunci bun și du-l pe animalul ăsta în baie, arata ea corpul inert al lui Tim.

Martin Bauer se apropie șovăitor de cel căzut. îl apucă de subsuori și începu să-l tîrască spre camera de baie. între timp fonfăita scoase filmul din minusculul aparat de fotografiat și-l vîrî în sîn. Iar cînd reveni inginerul, îi înmîină aparatii.

– Păstrează-l ca amintire !

– Mulțumesc ! îngăimă acesta mecanic.

– Acum stringe dosarul și pune-l înapoi în seif, îi porunci fonfăita.

Inginerul se conformă fără să crîcnească. Iar cînd sfîrși treaba, zîmbi cu inocență femeii.

142

– Ce e ? îl întreabă aceasta.

– Nu ești cumva...

– Nu sînt nimeni, fonfăi femeia. Intră în baie !

– De ce ? întreabă inginerul cu aceeași expresie de nevinovăție.

– Ca să faci un duș... Ești cam transpirat.

Martin Bauer privea cu groază la pulverizatorul din mîna stîngă a femeii.

– Să nu-mi dai ! o conjură el.

– Intră odată ! îi strigă fonfăita pierzîndu-și răbdarea.

Inginerul pomi cu pași șovăitori spre ușa îngustă. Iar cînd ajunse în prag se întoarce iarăși spre fonfăită. Dar aceasta îl improșcă în față fără nici o ezitare.

– Nu ! gemu inginerul.

În cîteva clipe se prăbuși și el lîngă Tim Cavamali.

Fonfăita intră în baie, încuind ușa pe dinăuntru.
Colonelul Drăguț începu să se alarmeze. îl chemă pe Oltenaș.

- Ce dracu' fac ăia acolo ?
- Așteaptă, îi răspunse căpitanul.
- Ce așteaptă ? întrebă Drăguț furios. învierea morților ?
- Toate ieșirile sînt păzite.
- Să se ducă peste ei! ordonă colonelul.

Oltenaș chemă numaidecît pe Nistor, comandantul grupului doi, și-i repetă ordinul colonelului.

Ușa de la cabinetul profesorului Voiculeț zbură peste cîteva clipe din țîțîni. Dar, spre stupoarea tuturor, înăuntru nu mai era nimeni. Nistor comunică imediat lui Oltenaș prin radio.

- Alarmă generală !... Nu sînt înăuntru !

Oltenaș îngălbeni. Cu mîinile tremurînde, începu să apese pe butoane strigînd furios :

- Către toate posturile ! Către toate posturile ! Alarmă generală ! Păziți toate ieșirile ! Căutați pretutindeni !'

Colonelul Drăguț, recepționînd semnalul de alarmă, pătrunse vijelios cu mașina în incinta institutului, sări din mers și se repezi pe scări. Cînd ajunse în cabinetul profesorului .Voiculeț, gîfîia.

- Ce s-a întîmplat ? îl fulgeră el cu privirea pe Nistor.

143

Acesta ridică din umeri și arată cu un gest neputincios spre camera de baie din care erau trase tocmai atunci două trupuri inerte : al lui Tim Cavarnali și al lui Martin Bauer.

- Morți ? întrebă Drăguț.
- Narcotizați ! îi preciză Nistor.
- Seiful ?

- Deschis, continuă să explice ofițerul a rărind colonelului aparatul minuscul de fotografiat.

- Unde l-ai găsit ?
- La Martin Bauer.
- Filmul e înăuntru ?
- A dispărut !

- Cine naiba a mai fost aici ? făcu Drăguț nedumerit. Intră și el în baie, unde găsi altă ușă scoasă din țîțîni. Păși peste prag și ieși pe culoar. Cîțiva metri mai încolo găsi corpul nemișcat al unuia din ofițerii săi.

- Și el a fost narcotizat ? se interesă colonelul.
- Da ! îi confirmă Nistor.
- Frumos lucrat! remarcă Drăguț.

Făcu apoi un apel prin radio. Oltenaș îi răspunse cu întîrziere.

- Ce dracu' faci acolo ? se răsti colonelul la el.
- Chem mereupoarta doi, se dezvinovăți căpitanul.

Dar nu răspunde.

- Trimite pe cineva acolo.
- A și plecat.

Peste trei minute, Oltenaș îi comunica lui Drăguț :

- Cei de la poarta doi au fost narcotizați.
- E clar ! făcuDrăguț dezolat. A scăpat pe acolo. Și adaugă : Vezi dacă „B 1” a rămas pe loc.
- Aflu imediat.

Colonelul reveni în cabinetul profesorului.

- Ce facem ? îl întrebă comandantul de grup.
- Luați amprentele, vedeți ce mai găsiți și-apoi sigilați totul.

Sosi și apelul lui Oltenaș :

- Spune ! îl zori Drăguț.
- „B 1” își bea liniștit cafeaua pe terasa cofetăriei.
- S-o deguste în voie ! replică Drăguț. Am impresia că și el s-a păcălit.

144

r- Așteptați puțin, îi ceru Oltenaș. Cred că mă cheamă „A 7”.

- Bine !

Oltenaș reveni peste un minut.

- El era ? întrebă Drăguț pe un ton răstit. I se confirma. Și ce părere are de trebușoara asta ? adăugă colonelul.

- Presupune că a prins un nou fir.

- Ne-am încîlcit în atîtea „fire”, conchise Drăguț cu amărăciune.

CAPITOLUL 12

Cine-i Paraschiva Curpăn ?

Pe măsură ce „adormiții” erau aduși în fire, colonelul îi interoga.

- Cine v-a narcotizat ? îl întrebă Drăguț pe Tim Cavarnali. Acesta se uită buimac la colonel :

- Unde mă aflu ?

- N-o fă pe prostul ! se enervă Drăguț. Știi bi»e unde te afli.

- E o înscenare ridicolă ! protestă Tim. Vă rog să mă v duceți în fața procuraturii.

- O să ajungi și acolo, îl încredință Drăguț.

- Altceva nu mai am de spus, încheie Tim.

- Scoateți-l, ordonă colonelul celor care-l păzeau.

Fu introdus Martin Bauer.

- Ce faci ? îl întrebă Drăguț.

- Dar cine sînteți ? bîigui inginerul.

- Colonelul Drăguț de la Securitate.

- Și unde mă aflu ?

- într-un cabinet medical.

- Cum am ajuns aici ?

- Chiar nu-ți amintești ?

- Vreau să dorm ! îl conjură Martin Bauer.

– O să dormi, n-avea grijă ! îi făgădui colonelul. Dar spune-mi întâi cine v-a atacat ?

– Unde ?

..- în biroul profesorului Voiculeț.

– Au ! se vaită Martin Bauer. îmi crapă capul.

– O să-ți revii ! îl liniștește colonelul.

– Ziceați c-am fost în cabinetul profesorului ?

– Precis! îl încredințează colonelul. Acolo te-am găsit ! în baie !

– Da, da, da ! începuse inginerul să-și amintească.

– Cine te-a narcotizat ? Și cum ? insistă colonelul.

– O femeie ! bănuiește Martin Bauer.

– O cunoșteai ?

– Parcă.

– Vîrsta ?

– Vreo patruzeci și cinci de ani... Părea o femeie dă, serviciu.

– Ai mai văzut-o în institut ?

– Probabil.

– Descrie-mi-o.

– Părul cărunț, lăptos... Vorbea fonfăit... Avea o față,^ cam strîmbă și șchiopăta de-un picior.

– De care picior ?

– Zău nu mai știu.

– Cum v-a atacat ?

– Ne-a amenințat mai întâi cu pistolul, apoi l-a îm-.-- proșcat pe Tim în față cu un narcotic puternic... Foarte puternic... Efect fulgerător.

– Și după aceea ?

– A luat filmul... Mi-a dat aparatul... M-a băgat și po mine în baie... **

– Acolo te-a narcotizat și pe dumneata.

– îmi crapă capul ! se tînguie Martin Bauer.

– Poți pleca, îl învoiește colonelul.

Inginerul se ridică greoi de pe scaun. Dar înainte de-a] porni spre ușă îl privi stăruitor pe E)raguț.

– Mai e ceva ? îl îndemnă colonelul la vorbă.

– Am făcut vreo greșală pînă acum ? vorbește Martin? Bauer cu limba încleiată.

– Nu ! îl liniștește colonelul.

– Și Barbarossa ?

– Ce-i cu el ?

– E într-adevăr un om cinstit ?

– O să afli ! zîmbește colonelul.

Veni rîndul ofițerului căzut pe culoar.

147

– Spune ! Cum s-a întîmplat ? îi cere Drăguț.

^ – Femeia de serviciu a ieșit din baie cu o găleată și-o mătură în mînă, încuind ușa după ea. Am oprit-o și-am în-

trebat-o : „Ce cauți aici ?” Mi-a răspuns fonfăit: „Am făcut curățenie în baie”. Mi s-a părut ceva în neregulă și-am insistat: „A cui e baia aceea ?” Ea a lăsat atunci găleata jos și-n timp ce-mi arăta cu mâna dreaptă în urmă, cu stînga a scos ceva din buzunarul halatului și m-a împrôșcat în față... Din clipa aceea n-am mai văzut nimic.

– Aduceți-i pe cei de la poarta doi ! ceru colonelul grăbir.

Intră mai întîi portarul.

– Ce naiba ați păzit acolo ? îl dojeni Drăguț.

– Muiere afurisită, tovarășe colonel ! se dezvinovăți portarul. Cine și-ar fi închipuit ?

– Cum o cheamă ?

■— Paraschiva Curpăn.

– Lucrează de mult în institut ?

– De mult !... Eu aici am găsit-o.

– Sigur era ea ?

– Sigur, tovarășe colonel.

– Și cum v-a dat gata ?

– Uite-așa ! făcu portarul un gest de resemnare. Venea șontîc spre poartă. Eu, cum am văzut-o, i-am ieșit înainte și i-am zis: „Lele Paraschivă ! Nu-i voie !”... Ea m-a privit mirată : „Ce nu-i voie ?” I-am zis: „Să ieși”. Ea s-a uitat la mine cruciș: „De ce nu-i voie ? Doar am sl'îrșit treaba.” Am căutat s-o împac : „Nu te supăra, dar așa-i porunca !” Ea s-a uitat mînioasă la mine și mi-a zis: „Și-acu' ce să fac ? Unde să mă duc ? Unde să stau ?... Sînt bolnavă moartă ! Cad din picioare !” Și-o dată a cîrmit-o spre cușetă... Am căutat s-o opresc, dar n-am ajuns-o decît înăuntru, unde era și tovarășul ofițer... Ea s-a uitat mirată la dumnealui și m-a întrebat : „Ăsta cine mai e ?” Am repezit-o : „Nu-i treaba jiumitale și te rog să ieși de aici... Nu-i voie !” Ea s-a uitat iarăși cruciș la mine : „De ce nu-i voie ?... Adică nu pot să mă așez nițel pe-un scaun ?” Și-a început să smiorcăie. „Înțelege, femeie !” am dat s-o apuc de mîna. Dar ea s-a smucit, a bagat mîna în buzunarul jachetei – că era îmbrăcată în jacheta ei roșie – de unde a scos ceva cu care ne-a dat gata pe amîndoi... Da* știți cum ?... Nici n-am apucat să crîcnim.

Drăguț îl interogă apoi pe ofițerul care-l dublase pe portar.

V

148

– N-ai observat nimic deosebit la femeia aceea ?

– Ba da, tovarășe colonel ! îi răspunse acesta privind jenat într-o parte. Abia acum îmi dau seama că nu era ade-vărata Paraschiva Curpăn.

– Ce te face să crezi acest lucru ?

– De cum am văzut-o mi s-a părut suspectă.

– Ce anume ți s-a părut „suspect” ?

- Gesturile erau cam nefirești, părul nenatural...
- Presupui că purta o perucă ?
- Absolut !
- Fața machiată ? îl ajută colonelul.
- Mai mult ca sigur.
- N-ai încercat să pui mîna pe ea ?
- Mă pregăteam tocmai să o imobilizez, dar ea a fost mai iute de mîna, recunoscui ofițerul.

Ceva mai tîrziu, colonelul Drăguț primi confirmarea : adevărata Paraschiva Curpăn dormea adînc în garsoniera pe care-o ocupa într-un bloc din cartierul Berceni. Fusese trezită cu mare greutate și răspunsese anevoie întrebărilor ce i se puneau.

- De ce nu te-ai dus azi la serviciu ?
- Ce ? rostise Paraschiva fonfăit, încă năucită de somnul greu.
- Nu trebuia să te duci azi la slujbă ?
- Ba da ! răspunsese ea sincer. Da' nu știu ce-am avut...

M-a apucat așa, o moleșeală.

- Cînd ?
- Pe la vreo douăsprezece.
- Te-a vizitat cineva ?
- Da.
- Cine ?
- O doamnă.
- O cunoșteai ?
- Nu.
- Și de ce-ai primit-o în casă ?
- Zicea că-i doctoriță la policlinică.
- Ce voia ?
- M-a întrebat dacă am făcut microradiografia... Iar dacă am auzit că-i doctoriță, am poftit-o înăuntru. Așa se cade.
- Ați băut ceva ?
- Am servit cîte o cafea.
- Ai vrut dumneata, ori ți-a cerut ea ?

149

- Dînsa m-a rugat... Zicea că-i frîntă de oboseală... Umblase toată dimineața... Da' se vede treaba că mi-a pus ceva în cafea... Fiindcă n-am sfîrșit bine de băut, cînd m-a cuprins riioleșeala și apoi somnul.

- Ea cînd a plecat de la dumneata ?
- Nu știu... Presupun că m-a lăsat dormind.
- Am găsit ușa încuiată.
- O fi tras yala după ea.
- Cum arăta ?
- Tînără și frumoasă.
- Blondă ?
- Albă la față, ochii albaștri, însă părul negru.

– Ia privește mata prin cameră și vezi dacă-ți lipsește ceva.

Femeia se trezise de-a binelea și-și rotise ochii prin încăpere.

– îmi lipsește ! strigase ea speriată. Aveam rochia pe pat și jacheta roșie în cuier... Hoața ! Hoața ! Mi-a luat rochia și jacheta !

– S-ar putea să le primești înapoi, o liniștise ofițerul care-i luase interogatoriul.

– Da' dumneata cine ești ? se trezise ea abia atunci să-l întrebe.

– De Ia miliție, îi răspunse ofițerul. Și altă dată să nu mai primești persoane necunoscute în casă.

– Fir-ar să fie de hoată ! continuase femeia să se plîngă. Nemernica naibii !

Ofițerul nu i-a mai suportat văicărelile. Trebuia să-și transmită urgent raportul.

După ce sfârși de ascultat banda pe care era înregistrată convorbirea cu Paraschiva Curpă, colonelul ridică ochii obosiți spre Oltenaș:

– Ce părere ai ?... Tînără, față albă, ochi albaștri, părul negru...

– Avea perucă ! susținu Oltenaș.

– Te gîndești la cineva ?

– La Angela Doliș.

– De ce tocmai la ea ?

– Azi dimineață, la Spitalul de Urgență, o asistentă medicală avînd semnalmente ei s-a aflat un timp în rezerva în care era internat Anastasie Bob.

150

– De unde știi ?

– Mi-a comunicat Nistor ceva mai î-nainte.

– Și de ce-mi spui tocmai acum ?

– Ați fost ocupat cu interogatoriile.

– Iar Nistor de ce te-a informat atît de tîrziu ?

– Și el a aflat abia acum o jumătate de oră de la medicul de gardă... Acesta era obosit și n-a acordat de la început atenție faptului. Însă, după ce s-a odihnit, a început să între la idei.

– Ce i-a dat de bănuir ?

– După aducerea lui Anastasie Bob la spital, la căpătîiul acestuia a apărut o anume Amalia, pe care medicul de gardă n-o mai zărise pe acolo... Faptul l-a intrigat, mai ales că s-a produs și-o încurcătură ciudată... Noua asistentă o înlocuise pe alta, mai veche, una Aurica, zicînd că aceasta ar avea un copil bolnav și că plecase cu el la policlinică... De fapt, asistenta cea veche era în spital, trimisă nu se știe de cine aiurea... Iar cînd medicul de gardă a început să lămurească, lucrurile, ia-o pe Amalia de unde nu-i... Fiind însă frînt de

oboseală – lucrase toată noaptea –• doctorul s-a dus la culcare fără să mai dezlege enigma apariției și dispariției domnișoarei Amalia... încît, abia după ce s-a trezit, a reînceput să înnoade firele... Și l-a căutat pe Nistor.

– Zici că Amalia asta era tînără, frumoasă, cu fața albă și ochii albaștri ?

– întocmai !

– Nu făcea parte dintre angajații spitalului ?

– N-a auzit nimeni de ea.

– în schimb Amalia a auzit discuția dintre Nistor și

Anastasie Bob ?

– Fără îndoială.

– Voia să știe ora descinderii în institut.

– Și-a aflat-o, conchise Oltenaș.

– Femeiușcă asta lucrează, din cîte îmi dau seama, pe cont propriu, observă Drăguț. Și adăugă cu un zîmbet sarcastic : I-a suflat lui mister Bigg afacerea de sub nas.

– Dar cu dumnealui cum rămîne ? își aminti Oltenaș,

– O să-i facem „formele de plecare“, conchise colonelul.

Dar să punem întîi mîna pe frumoasa necunoscută.

– Nu știu ce mă face să cred că „A 7“ e pe urmele ei, rosti Oltenaș gînditor.

151

– >.A 7“ al^ tău mi-a ajuns pînă aici ! făcu Drăguț. Să mă ierte, dar am să acționez mai departe tară sfaturile lui. Și-n primul rînd, vă rog să verificați încă o dată cine este Angela Doliș. Știți unde se află în clipa de față ?

– Nu vă înțeleg ! îl privi Oltenaș nedumerit.

– Repet, glăsui colonelul răspicat. Vreau să știu unde se află acum Angela Doliș. Clar ?

– Clar, tovarășe colonel !

Un telefon neașteptat tulbură ,eu totul liniștea din acea seară a actorului, care ridică receptorul cu mîna ușor tremurîndă :

– Alo !

– Bună seara, maestre, auzi el un glas gros,

– Bună seara ! răspunse actorul.

– La telefon Securitatea ! i se comunică sec. Vă rugăm să ne răspundeți decît prin „da“ sau „nu“. Ați înțeles ?

– Da.

– Căpitanul Dinescu vă vorbește.

– Vă salut!

– V-am rugat să nu roștiți decît „da“ sau „nu“, î se preciză din nou, cu asprime. Ați priceput ?

– Da.

– Știm că Angela Doliș e la dumneavoastră... Ce face acum ?
Baie ?

– Da, răspunse actorul ascultător.

– Se demachiază ?

- Da.
- Rețineți vă rog, dar numai în memorie, acest număr de telefon : trei unu – doi șapte... L-ați repetat în gând ?
- Da!
- În caz de urgență – dar numai în caz de extremă urgență – mă căutați aici. Ne-am înțeles ?
- Da.
- Am să mai revin, adăugă glasul gros. Și nu suflați nimănui nimic... Mai ales Angeiei... Altfel înfundați pușcăria.
- Da.
- La revedere.
- Da.

152

Alb ca varul, actorul așeză receptorul în furcă. Din baie, Angela îl chemă cu glas mioros :

- Pissy !
- Da, iubito! se străduie actorul să-și recapete calmul.
- Cu cine ai vorbit, la telefon ?
- Cu un coleg de la teatru.
- Cum îl cheamă ?
- Ionescu.
- Îl cunosc ?
- Nu.
- Și ce voia ?
- Să-i împrumut niște bani.
- E un calic, Pissy ?
- Ca mai toți actorii..
- De unde știa că ești în București ?
- L-am întâlnit azi dimineață întâmplător pe stradă. Angela Doliș ieși din baie. Privind-o cu lăcomie, actorul uită de neplăcuta convorbire telefonică de mai înainte, ca și de situația ciudată în care se afla. Se ridică și-o cuprinse pe Angela în brațe.
- Ușurel, Pissy ! se desprinse aceasta din îmbrățișare.
- Mă înnebunești, puicuțo ! se ținea actorul scai după ea.
- Pissy ! îl dojeni Angela. Nu ești un bun amfitrion... Mi-i foame și mi-i sete !
- Îndată, puicuțo ! se grăbi actorul să-și îndeplinească îndatoririle de gazdă.
- După un sfert de oră se aflau amândoi în fotolii, în jurul unei măsuțe scunde. Mîncău cu poftă sandvișuri cu șuncă, sorbeau whisky din pahare înalte și sporovăiau.
- Puicuțo ! o cercetă actorul cu priviri nepotolite. De ce m-ai adus în București ?
- Fiindcă nu mai suportam marea.
- Dar mascarada asta ?
- Care ?
- Travestirea ta de azi ?

– Aa ! se dumiri Angela. Apropo ! Te rog să expediezi mîine dimineată un colet pe o anumită adresă.

– Ce se află în colet ?

– Rochia și jacheta împrumutate.

– De ce ți-au trebuit toate astea ? o dojeni actorul.

153

– Un capriciu, zîmbi ea. Am vrut să verific dacă pot juca rolul unei femei modeste și mult mai în vîrstă decît mine... Dealtfel au mai făcut și alți mari actori această experiență... Pe tine nu te-a tentat niciodată, Pissy ?

– Nu ! mormăi actorul nemulțumit. Și nici nu-i indicat... Poți să dai de bănuir, dacă ești descoperită.

– Cui să dau de bănuir ? zîmbi Angela candid.

– Celor de la miliție... de la securitate...

– M-ar putea lua drept spioană ? continuă ea cu același zîmbet candid.

– Bineînțeles !... Ni s-a și atras atenția în acest sens.

– Bine, Pissy, îl bătu ea delicat peste mîină. N-o să mai fac nici o prostioară. îți promit !

– M-ar bucura.

– Mîine mă plimbi cu mașina ?

– Unde ?

– Vedem noi.

– Dar nu prea departe ?

– Nu, îl liniști ea. Cel mult pînă la Snagov.

– Mergem ! îi făgădui el.

Cel de-al doilea interogatoriu al lui Tim Cavarnali începuse la zece seara.

– Te-ai trezit de-a binelea ? îl întrebă colonelul Drăguț.

– Aveți niște medici excelenți, recunosc Tim. Mă simt ca un nou-născut.

– Sînt încîntat!

– D-apoi eu !... Credeam că ticăloasa aceea m-a trimis în lumea celor drepți.

– Chiar „a celor drepți ?” zîmbi colonelul din colțul gurii.

– Ironiile nu sînt pasiunea mea, făcu Tim lezat. Și adăugă mai potolit: Pe ale dumneavoastră însă va trebui să le suport.

– Ai să mai suporti și altele.

– De ce ? întrebă Tim ridieîndu-și sprîncenele frumos arcuite.

– E inutil s-o faci pe naivul, îl avertiză brusc Drăguț. Nu ajută la nimic.

– N-o fac deloc pe naivul, se apără Tim. Vă rog să mă credeți... Martin Bauer m-a rugat să-i deschid seiful... Mi-a

154

spus că fi-a rătăcit cheile și că trebuia să prezinte neapărat lucrarea sa nu știu cărei comisii.

– Te credcam mai isteț, remarcă Drăguț. Zău ! Vii cu niște

explicații copilărești !... Dar să trecem peste astea... De cînd îl cunoști pe Martin Bauer ?

– Ne-am împrietenit la mare... El o plăcea pe fata cu care lucra Tase.

– Profesorul Honorius ! rosti colonelul în batjocură.

– Bietul Tase ! îl compătimi Tim. îl încînta cum suna : „Profesorul Elonorius”.

– De ce-l compătimești ? îl iscodi Drăguț.

– O plăcea și el pe Angela... Era nebun după ea !

– Gelos ?

– Foc !

– Și unde-i Angela acum ?

– Nu știu !... Ne-a părăsit într-o noapte.

– De ce ?

– Tase o teroriza cu gelozia lui... Iar ea n-a mai putut suporta.

– Uite ce vreau să-ți spun, Tim, i se adresă colonelul pe un ton amical. Dacă ne mărturisești adevărul, justiția va fi mult mai îngăduitoare cu tine.

– Știu... Dar nici pînă acum nu v-am mințit.

– Zici tu ? „

– Pe cuvînt!

– „Cuvîntul” tău, Tim ! făcu Drăguț cu un gest de plictiseală. Nu-ți dai seama că noi cunoaștem totul ?... Altfel cum îți explici faptul că, la ora cînd ai intrat în cabinetul profesorului Voiculeț, noi eram acolo ?

– Dacă știți totul, ce rost mai are interogatoriul ăsta ? replică Tim cu impertinență.

– Îți repet : un inculpat care-și mărturisește vina beneficiază de mai multă blîndețe din partea justiției... Și-apoi avem obligația să procedăm astfel.

– În fapt, vreți să obțineți de la mine niște confirmări, îl privi Tim în ochi pe colonel.

– Și asta, recunosc Drăguț.

– Dacă țineți neapărat, mă supun.

– Mulțumesc ! făcu Drăguț malițios. Deci unde e Angela Doliș ?

155

– Habar n-am !... Pe cuvînt !

– Cred că n-ai habar unde se află acum, remarcă Drăguț. Dar spune-mi în ce împrejurări a dispărut de la „Neptun” ? A ieșit într-o seară, după spectacol, din hotel.

– Singură ?

– Cu Tase.

– Dar s-a înapoiat numai Tase ?

– Asta nu mai știu... Eu eram obosit și m-am culcat. Iar a doua zi, dimineață, cînd l-am întrebat pe Tase, acesta mi-a zis posac : „A plecat !” M-am infuriat și l-am luat de gît: „Ce-ai făcut, nenorocitul ?” Dar n-am izbutit să scot nimic

de la el.

- Ai bănuیت deci și tu c-ar fi omorât-o ?

- Era una din presupuneri.

- Și-n loc să anunți imediat autoritățile, ți-ai făcut bagajele și-ai șters-o din hotel.

-Nu mai avea nici un rost să. rămîn acolo, continuă Tim să se dezvinovățească. Iar, fără Angela, Tase nu-și mai putea susține programul... Nu-i vorbă că și el era năuc.

- Povestea e dulce, observă Drăguț, dar bună pentru adormit iubitele nevricease în orele târzii de noapte. Și adăugă cu un oftat : Adevărul e altul, Tim. Și-am să-ți demonstrez numaidecît.

Colonelul ceru raportul ofițerului de la serviciul de intervenții al Miliției Municipiului Constanța despre convorbirea telefonică a acestuia cu cetățeanul necunoscut din Mangalia Nord. Tim Cavarnali asculta cu interes, schițînd cînd și cînd cîte un zîmbet vag.

- Interesant ! remarcă el de îndată ce Drăguț sfîrși lectura. Aveți ticluitori buni de rapoarte.

Colonelul își mușcă colțul buzei de sus ca să-și păstreze calmul.

- Deci, nu vrei să recunoști ?

- N-am ce.

- Dar ancheta a stabilit chiar a doua zi, dimineață, că ht ai ieșit cu Angela din hotel și nu Tase.

- Cine a susținut așa ceva ?

- Recepționarul, apoi portarul de serviciu.

- Am condus-o într-adevăr cîtiva pași, își aminti Tim.

Dar... atît !

156

- S-a mai stabilit că n-aî revenit în hotel decît peste două-trei ore, îi mai preciză Drăguț. Ce-ai făcut în vremea asta ?

- Sînteți cam indiscret! îl privi Tim cu reproș. Am avut și eu o aventură galantă.

- Bine, Tim, conchise colonelul cu un început de enervare. Am reținut: nu ești amestecat nici în accidentarea mortală a inginerului Marin Predoiu ?

- Cine-i ăsta ? îl întrerupse Tim nedumerit. Nici n-am auzit de el.

- Nu-l cunoști dar l-ai trimis - cum zici tu - „în lumea celor drepti.”

- Puteți să-mi aduceți orice acuzație, îl preveni Tim, dar cu o condiție : s-o și dovediți.

- Unde erai în dimineața zilei de douăzeci și unu iulie ?

- Pe plajă.

- Plaja-i mare, remarcă Drăguț. Un bun alibi.

- Este ! admise Tim cu un zîmbet de satisfacție.

- Numai că în mașina cu care l-ați transportat pe Marin

Predoiu s-au găsit amprente tale.

– Ale mele ? îi rîse Tim în nas.

– Așa e, admise colonelul. Tu nu lași amprente... Lucrezi cu mănușii... Și cînd ai deschis seiful purtai mănuși.

– Am niște mîini delicate, zîmbi Tim în zeflema.

– Sustii deci că Martin Bauer te-a rugat să deschizi seiful ?

– O să vă confirme chiar el... Sper !

– O să ne povestească și altele, îl preveni Drăguț, trăgînd în același timp un sertar din care scoase minusculul aparat de fotografiat. Dar cu jucărioara asta ce făceați acolo ? îl fixă colonelul cu o privire aspră.

– O văd pentru prima oară, răspunse Tim netulburat. Și întrebă precaut : Unde ați găsit-o ?

– La tine, în buzunar.

– Imposibil ! respinse Tim acuzația.

– De ce ?

– Fiindcă în viața mea n-am văzut asemenea aparat... Iar dacă l-ați găsit la mine, înseamnă că mi l-a vîrît cineva în buzunar... Poate chiar ticăloasa aceea care m-a narcotizat... Cred că-i o spioană, mai adăugă el.

157

– Precis ! îi confirmă Drăguț. Și v-a luat marfa de sub nas. Atît ție și lui Martin Bauer, cît ți lui John Bigg.

– Cine mai e și Bigg ăsta? se prefăcu lim surprins.

– „Patronul“, Tim.

– Al cui ?

– Al tău, al lui Tase și-al lui Martin Bauer.

, – De ce nu și-al Angelei Doliș ? zîmbi Tim în batjocură. Fiindcă și ea era cu noi.

– Angela arc alt patron, băiete !

– Credeți ? se arătă Tim brusc interesat.

– Mie la sută ! rosti colonelul.

Tim deveni și mai gînditor. Drăguț continuă în zeflema :

– Munca voastră dc-un an și-o vară ați dat-o pe blondă într-o seară.

Tim amuți definitiv.

*-

– Dacă ai avea un pic de minte, ne-ai ajuta s-o prindem, stăruie colonelul. Voi tot ați pierdut partida.

– Ideea dumneavoastră e interesantă, rupse Tim brusc tăcerea. Dar nu-s dispus să mai înghit nici o cacialma.

– Te crezi tare pe situație, Tim, remarcă Drăguț cu blîndețe. Îți zici că singura noastră dovadă e doar prezența ta în cabinetul profesorului Voiculeț. Nu ?

– Evident.

– De asemenea nici Martin Bauer nu știe mare lucru ?

– N-are ce să știe.

– Angela Doliș a dispărut fără urme, continuă Drăguț argumentarea, iar mister John Bigg se bucură de-o anumită

imunitate... A mai rămas totuși cineva, adăugă colonelul. Anastasie Bob... Dar și el a murit.

– A murit ? se prefăcu Tim uimit.

– Așa crezi tu, îi zîmbi colonelul cu îngăduință. Dar te înșeli, băiete. Tăsică al tău are o rezistență de bivol. Trăiește !

– Ce i s-a întîmplat ? se arătă Tim extrem de interesat.

– O să-ți spună chiar el, rosti Drăguț alene. Și ceru prin telefon, dispeceratului, să-i trimită banda de magnetofon pregătită.

Tim Cavarnali își îndreptă instinctiv privirea spre locul unde se afla difuzorul invizibil. Auzi curînd.

„Cetățene, mă auzi ? Sînt de la Securitate ![£]”

» \JW |

– Aaaa !

158

„Locotenentul major Nistor... Iată și legitimația mea... Cum te numești, cetățene ? Anastasie Bob ?”

Pauză scurtă.

„Și ce vrei să ne arăți cu mîna ?... Cifra cinci ? (o nouă pauză scurtă). Ziua cinci !... Ora cinci ?... Unde ? La institut ? Dar cine te-a lovit ? Prietenul tău Tim... Am înțeles.”

De îndată ce amuți difuzorul, Drăguț îl privi pe interogat cu vădit interes.

– Și aceasta-i... o probă ? izbucni Tim în rîs.

Colonelul îi ripostă :

•– Nu mai are nici un rost să negi... Nu-ți dai seama că ai pierdut totul ?... John Bigg v-a păcălit și de data asta.

Tim se întunecă brusc la chip. Strîngea din fălci și-și frămînta mîinile. Colonelul atacă decisiv :

– Femeia care v-a pus la pămînt în cabinetul profesorului Voiculeț era trimisă de el.

– De cine ? bîigui Tim.

– De John Bigg.

– Canalia ! izbucni Tim nestăpînit.

– Bine că te-ai trezit! îl încurajă colonelul. Tîrziu, dar te-ai deșteptat. Hai s-o luăm de la capăt.

CAPITOLUL 13

Pissy depune armele

Faptul, deși previzibil, îl luă pe Drăguț prin surprindere. De la Snagov i se comunicase că o turistă olandeză se prezentase la postul de miliție cerînd să i se găsească pașaportul furat.

– E sigură că i s-a furat ? îl întrebă colonelul pe Oltenaș.

– Olandeza susține că ținea pașaportul într-un buzunar închis cu fermoar.

– Cînd a descoperit lipsa ?

– Cu o oră și ceva în urmă.

– Și de ce-a durat atîta pînă să ni se comunice ?

– Turista nu știa decît olandeza... Iar pînă a aflat unde-i postul de miliție și-a izbutit să se facă înțeleasă../

– Ce cursă de avion pleacă spre Olanda ? făcu Drăguț zorit.

Cu o mișcare obișnuită, Oltenaș își scoase agenda din buzunarul de sus al bluzonului.

– Vă spun imediat !... Peste trei sferturi de oră.

– Alarmați aeroportul ! hotărî Drăguț. în caz de nevoie, să se întîrzie plecarea avionului.

– Nu cred că va fi cazul, încercă Oltenaș să-l liniștească. „A 7” ne-a transmis că se află acolo.

– Să nu ne culcăm pe urechea asta, replică Drăguț.

Pasagerii pentru cursa de Amsterdam trecuseră de controlul vamal și așteptau în holul de jos de lîngă pistă, al acro-160

portului Otopeni, să fie poftiți în avion. Printre ei se învîrtea, ca un cocoș înfuriat, Bar'oarossa. O urmărise pe Angela Doliș toată vremea. N-o scăpase din vedere decît în acest hol.

„Unde naiba s-a topit ?” se întreba el intrigat.

Privirea i se opri la ușa pe care era desenat un cap de femeie.

„E la toaletă ! își zise el. Stă acolo pînă se va anunța plecarea la avion”.

Ca să nu fie observat de Angela Doliș, cascadorul se strecură în camera stewardeselor.

– Sînt de la Securitate, îi șopti el stewardesei șefe. Vă rog să lăsați ușa întredeschisă și să nu intre nimeni aici.

– Am înțeles, făcu aceasta grăbită.

Cascadorul pîndea prin crăpătura ușii. Dar Angela Doliș tot nu-și făcea apariția.

Se anunță curînd plecarea spre avion. Barbarossa își simți inima ticăind. Ușa de la toaleta pentru femei se deschise, în cadrul ei apăru, în sfîrșit, chipul senin al Angelei Doliș. Cu mișcări ondulatorii, de felină, aceasta se strecură discret printre călătorii care se scurgeau spre pistă.

Cascadorul ieși imediat din camera stewardeselor și începu să-și facă loc, la rîndu-i, printre călători. Dar abia pe pistă o ajunse pe Angela din urmă. O apucă strîns de cotul stîng.

– Ce faci, Pussy ? îi șopti el la ureche.

– How can you ■¹

– Gura mică și vino cu mine, o strînse cascadorul mai tare de cot. Ești arestată !

– My hat ! - țipă Angela.

Cascadorul îi prinse cotul ca într-o menghine.

– încetează cu farafastîcurile, o preveni el. Știu că ai un pașaport fals furat de la o olandeză... Vrei să te dai neapărat în spectacol ?

Angela gemu și voi să-și arunce poșeta sub roțile unui autocar care trecea pe lângă ei. Dar Barbarossa îi prinse și cealaltă mână, smulgându-i poșeta.

¹ Cum îndrăznești ? (n. a.)

² Asta-i culmea ! (n. a.)

161

– Nu teastîmperi ! o dojeni el.

Cumințindu-se brusc, Angela îl urmă spre intrarea aeroportului. În holul de jos îi așteptau Drăguț și Oltenaș.

– Ești iute de picior, îl întâmpină colonelul bucuros pe Barbarossa.

– Înainte de-a ajunge căpitan, am fost cascador, îi aminti acesta.

Cu ochii aprinși de furie, Angela Doliș îi strecură lui Barbarossa, de data asta în românește :

– Copoi afurisit!

■— Domnișoară ! i se adresă imediat Drăguț. Presupun că nu vrei să ajungi în situația neplăcută de a avea cătușe ?

– Nu, rosti ea supusă.

Precaut, Oltenaș o prinse pe Angela de celălalt braț, preluînd-o cu discreție de la Barbarossa.

– Și clișeul ? îl întrebă Drăguț în șoaptă pe cascador.

Acesta îi întinse colonelului poșeta Angelei.

– Verificați !

Drăguț schiță un zîmbet în colțul gurii.

– Vă încredințez că e aici, tovarășe colonel, adăugă cascadorul sigur pe sine. Iar acum v-aș cere permisiunea să mă retrag două minute.

– Du-te ! îl învoi Drăguț.

Barbarossa salută și se avîntă pe scări. Cfeid ajunsese în holul de sus, trecu repede privirea peste pasagerii care așteptau următoarea cursă de avion. Într-un fotoliu mai retras îl descoperi pe cel căutat. Se apropie cu pași rari, măsurați.

– How are you ? ¹ i se adresă Barbarossa.

Cel întrebat nu păru deloc surprins. Zîmbi binevoitor, exclamînd în românește :

– Ooo ! Dumneavoastră ? Ați venit să mă conduceți ? Sînteți foarte amabil.

– Țsta-i cusurul nostru, al românilor, îi replică Barbarossa. Sîntem politicoși pînă și cu cei care ne pun în situația neplăcută de a le da „pașaportul“.

¹ Ce mai faceți ? (n. a.)

162

– Am remarcat, glăsui John Bigg. Dealtfel trebuia să mă aștept... Cum ați aflat însă că sînt aici ?

– V-am văzut de pe pista, îi mărturisi cascadorul.

– Aveți o privire foarte ageră !

– Nu numai eu, îi replică Barbarossa. Și dumneavoastră ați urmărit cu sufletul la gură tot ce se petrecea jos. Ați avut

și de data asta ghinion !

– Asta-i jocul ! oftă resemnat agentul comercial.

– Trebuie să remarc, însă, că ați conceput magistral ultima lovitură, continuă cascadorul.

– Mi-e teamă că veți fi singurul care-mi va recunoaște acest merit, oftă din nou, cu aceeași resemnare, John Bigg. Și fiindcă totul s-a încheiat, continuă el, n-ați vrea să-mi spuneți, pentru satisfacția mea personală, cum ați ghicit-o pe Angela Doliș ?

– Vreți să spuneți Angela Dolan ? îi preciză Barbarossa.

Agentul comercial schiță un zîrobet nedefinit:

– Ați aflat-o și pe asta.

– Vă mai îndoiiți de posibilitățile noastre ? îl preveni cascadorul.

John Bigg insistă :

– îmi spuneți totuși ?

– O rotiță din angrenajul dumneavoastră, altfel bine pus la punct, a cedat, îi destăinui cascadorul.

– Care ?... Anastasie Bob ?

– Nu ! Cu toate că și sacrificarea „profesorului Honorius“, a fost o mutare excepțională.

– Nu-i așa ? făcu agentul comercial plin de sine.

— Dar nu acest fapt, ci plecarea precipitată a bătrînului actor de pe litoral mi-a dat în primul rînd de gîndit.

– Și pe mine m-ar fi intrigat, recunosc John Bigg. Vă felicit ! „Batrînul“ v-a pus deci pe urmele Angelei !

– întocmai.

– Tot el v-a ajutat în continuare ?

– Maestrul, în ciuda slăbiciunii sale pentru „secretare“, s-a dovedit un om care ține la țara sa.

— Și cît l-am mai îndopat cu whisky glăsui agentul comercial cu vădită părere de rău.

163

– Există totuși niște sentimente care nu pot fi cumpărate nici cu aur, îi atrase atenția cascadorul.

– Aș mai avea o nedumerire, stăruie agentul comercial.

– Vă rog !

– Cînd m-am trezit cu Angela la mine, continuă John Bigg privind cu nostalgie prin geamurile panoramice ale aeroportului mi-am zis mai întîi că-i o cursă.

– Și pentru mine fata asta a fost o surpriză, recunosc Barbarossa.

– în ce sens ?

– Nu mi-aș fi închipuit că-i o spioană atît de versată...- La început credeam că-i într-adevăr Angela Doliș... Dar autentică Angela Doliș e o tehniciană cumsecade care-și petrece acum luna de miere prin munții Rodnei... Ea habar n-are cine, și mai ales în ce scop i-a folosit numele și actele de identitate.

– Știți care-i marele meu regret în toată aventura asta ?
 – M-ar interesa.
 – N-am putut juca pe „rnîna” dumneavoastră !
 – Și doar v-am rugat! îi zîmbi cascadorul în zeflema.
 – Apropo, mister Barbarossa... Ce grad aveți ?
 – N-am nici un grad, mister Bigg, îi replică Barbarossa cu un zîmbet șiret. Și nici nume. Port doar o literă însoțită de o cifră.

– Dacă veniți prin Occident, aș vrea să vă reîntîlnesc.
 – Cu plăcere !
 – Good bye, mister Barbarossa.
 – Good bye, mister Bigg !

Cu umerii ușor aplecați, agentul comercial porni spre ieșirea din aerogară. Fusesse anunțată, prin difuzor, iminenta plecare a cursei sale de avion.

„A început să îmbătrînească”, își zise Barbarossa urmărindu-l.

Instinctiv, cascadorul simți apoi prezența cuiva în preajmă-i. Aruncă o privire scurtă peste umăr. Drăguț îi zîmbi discret din colțul gurii.

– L-ați lăsat totuși să plece ? îi strecură Barbarossa oeslăbindu-l din ochi pe John Bigg.

164

– Ducă-se ! făcu colonelul un gest semnificativ. Și adăugă : A doua oară nu mai calcă pe aici !

– Periculos individ ! remarcă Barbarossa.

– într-adevăr !

– Vă mulțumesc foarte mult, tovarășe colonel ! rosti cascadorul pe neașteptate. Ați avut încredere în mine și mi-ați acordat deplină libertate de acțiune.

– Da, dar cu cîte strîngerii de inimă ! îi dezvălui colonelul Drăguț cu sinceritate.

Cuprins

Capitolul 1. Pussy.....	5	
Capitolul	2. Johnny Bigg cel curios ...	12
Capitolul.	3.La telefon – un glas suav . .	26
Capitolul	4.O idilă cu „cîntec”	41
Capitolul	5.Cine pune condițiile ? . . .	.
51		
Capitolul	6.Rendez-vous la miezul nopții ,	61
Capitolul	7.într-o noapte oarecare de vară	.
77		
Capitolul	8.Pussy iese din scenă	83
Capitolul	9.Un anunț la „mica publicitate”	.
99		
Capitolul	10.Cine se frige cu ciorbă . . .	•
110		
Capitolul	11.Operațiunea „Rechinul” . . .	.
129		

Capitolul 12. Cine-i Paraschiva Curpăn ? 146

Capitolul 13. Pissy depune armele 160

Redactor : eăpitan ION ARAMĂ Tehnoredactor : CH. CUCOŞ

Bun de tipar 04.02.1974. Apărut 1974. Tiraj <54 910 exemplare.

Hîrtie ziar de 50 g m'. Format 540XSÎ0I16. Coli tipar 10,3 V.
539.

Tiparul executat sub comanda nr. 40 031 la Combinatul

Poligrafic „Casa Scînteii“, Piaţa Scînteii nr. 1, Bucureşti,
Republica Socialistă România